

2

நைவ சமய வரலாறு

14

வலி-வடக்கு ஆசிரியர் சங்கம்

பேச்சு - கட்டுரை - இசை போட்டிகள்

1968

பெயர்: எஸ். சிவசுரன் ராஜா

அருணை தயக்கல்ஷாதி

பரிசு: இசை தனத்துப்பாடல்
சின்னமிடல்

பரிவு: மேல் பரிசு

தலைவர்

காரியதரிசி

சைவ சமய வரலாறு

ஆசிரியர் :

க. சி. கந்தையா பிள்ளை

கிடைக்குமிடம் :

ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம்

53-56, பவழக்காரத் தெரு :: சென்னை 1

பதிப்புரிமை]

1958

[விலை ரூ. 1-50 ந. பை.]

முதற் பதிப்பு: மே 1958.

The Progressive Printers, Madras-1

முன் னுரை

சைவசமயத்தின் பழைய வரலாறுகள் நன்கு அறியப்படாமையால் அவை பழங்கதை வடிவில் இருந்து வருகின்றன. சிவ வழிபாடு இந்திய நாட்டில் காணப்படுவது போலவே இந்திய நாடல்லாத பிற நாடுகளிலுமிருந்ததென்பது அண்மை வரையில் அறியப்படவில்லை. மேல்நாட்டினரின் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகளால் பாம்பு வணக்கம், இலிங்க வணக்கம், சிவ வணக்கம், காளி வணக்கம் என்பன பிற நாடுகளுக்கு முரியனவாயிருந்தனவென்பதை அறிகின்றோம். இதற்கு ஆதாரமாகக் கிடைத்துள்ள சான்றுகளையும், சாங்கியம், யோகம், பூர்வமீமாம்சை, உத்தரமீமாம்சை, வைசேடிகம், வேதாந்தம், சைவசித்தாந்தம் முதலிய தத்துவஞானங்களின் வரலாறுகளையும் இங்கு சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளோம். இந்நூல் புராணமுறையில் இருந்து வரும் சமயவரலாற்றுக்குப் பல வகையில் விளக்கமளிப்பதாக இருக்கும்.

சென்னை }
3-5-1958 }

ந. சி. க.

இருபது ஆண்டுகளின் முன்
லாக்டர் ஐசாக் தம்மையா அவர்கள்,
இந்நூலாசிரியரைப்பற்றி எழுதிய கருத்துரை.

PENANG HOUSE,
Jaffna, 8th January, 1938.

Mr. N. S. Kandiah of Navalay is a very agreeable discovery. He is a Tamil whose interest in Tamil Literature is splendidly altruistic. There are not many who are so supremely unselfish. Mr. N. S. Kandiah is a scholar, and a scholar with a modern environment. This is a great advantage, for it enables him to be a liberal in literary values and cultural assessments. He is doing yeoman service to the cause of Tamil learning by his prose rendering in Tamil of such classics as Pattuppattu and Purapporul. His Tamilagam is a mine of scholarly information well and balancedly presented. He is a patriotic scholar whose scholarship is unaffected by national bias.

(Sd.) T. ISAAC THAMBYAH, D. TH.
President, Jaffna Association.

பொருளடக்கம்

1.	தோற்றுவாய்	...	1
2.	சமயத் தோற்றம்	...	4
3.	வெள்ளப் பெருக்குமுன்றாயிற்று வழிபாடு	...	4
4.	சிவன்	...	5
5.	சிவஇலிங்கம்	...	9
6.	திங்கள் வணக்கமும் தீ வணக்கமும்	...	12
7.	தாய்க் கடவுள் வழிபாடு	...	13
8.	மால் வழிபாடு	...	16
9.	முருக வழிபாடு	...	18
10.	மும்மூர்த்திகள்	...	20
11.	கோயிலும் கோயிற் கிரியையும்	...	20
12.	ஆகமங்கள்	...	22
13.	யோகமார்க்கம்	...	28
14.	வேத மார்க்கமும் ஆகமமார்க்கமும்	...	30
15.	சைவ மடங்கள்	...	32
16.	வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம்	...	35
17.	சமயத்தின் நோக்கம்	...	36
18.	சங்கரர்	...	38
19.	புதுமுறை இந்துமதம்	...	39
20.	அத்வைதம்	...	40
21.	சந்தான குரவர்	...	42
22.	வசவர்	...	44
23.	வீர சைவம்	...	44
24.	வைதிக சமயம்	...	45
25.	வேதங்கள்	...	46
26.	பிராமணங்கள்	...	49
27.	உபநிடதங்கள்	...	49
28.	தரிசனங்கள்	..	53
29.	ஆத்திகமும் நாத்திகமும்	...	53
30.	சூத்திர வடிவில் தத்துவஞான நூல்கள்	...	54
31.	சாங்கியம்	...	56
32.	யோகம்	...	56

33.	வைசேடிகம்	...	59
34.	நியாயம்	...	60
35.	பூர்வமீமாம்சை	...	61
36.	வேதாந்த சூத்திரம்	...	68
37.	வேதாந்தம்	...	69
38.	பகவத்கீதை	...	70
39.	சமணம்	...	72
40.	மகாவீரர்	...	72
41.	புத்தர்	...	74
42.	மகாபாரதம்	...	76
43.	இராமாயணம்	...	77
44.	புராணங்கள்	...	79
45.	இராமானுசர்	...	82
46.	மாதவர்	...	83
47.	ஸ்கந்த வழிபாடு	...	84
48.	விட்டுணு மதம்	...	85
49.	வைணவ சமய வளர்ச்சி	...	89
50.	சாக்தம்	...	91
51.	உருத்திர சிவன்	...	93
52.	காசுமீர சைவம்	...	96
53.	இந்து சமயம்	...	97
54.	சைவத்துக்கும் தமிழுக்குமுள்ள தொடர்பு...	...	97
55.	Bibliography	...	99
56.	பொருட்டுறிப்பு	...	101

சைவ சமய வரலாறு

—: 0 :—

தோற்றுவாய்

சைவமே மிகப் பழைய சமயமென நாம் எல்லோரும் நம்பிவருகின்றோம். நம் முன்னோர்களும் அப்படியே நம்பி வந்தார்கள். உலகில் நாகரிகம் பெற்று ஆங்காங்கு வாழ்ந்த பழங்கால மக்களும் தத்தம் மதங்களே மிகப் பழையன வென்று நம்பிவந்தார்கள். இவ்வாறு மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைக்கு மூலகாரணம் ஒன்றுண்டு. அது எல்லாச் சமயங்களுக்கும் ஆதியில் வேர் ஒன்றாக இருந்ததென்ப தாகும். பழைய நாகரிக சாதியாரின் வரலாறுகளை ஒருங்கு வைத்து ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து இவ்வுண்மை மிகத் தெளிவாகின்றது.

மனித சமூகத்தில் சாதி, சமயம், மொழி என்னும் மூன்றும் முதன்மையுடையன. இவை ஆதியில் ஒன்றாகவிருந்தன. இதனை மானிடவியல், மொழிஇயல், சமயஇயல் ஆராய்ச்சிகள் வெளியிடுகின்றன. மக்கள் இயற்கை முறையில் வாழாது நாகரிகமடைந்து செயற்கை முறையில் வாழத் தொடங்குவதற்கு முன் அவர்களின் வாழ்க்கை முறை உலகம் முழுமையிலும் ஒரே வகையிலிருந்தது. மக்களிற் பெரும்பாலினர் வேடன், இடையன் என்னும் நிலைகளைக் கடந்து உழவன் என்னும் நிலையை அடைந்து நாகரிகமும் பண்பாடும் அடைந்துள்ளார்கள். முன் இரு நிலைகளைக் கடவாது வாழும் மக்களும் ஆங்காங்கு காணப்படுகிறார்கள். பழங் கற்காலம், புதிய கற்காலம், செம்புக் காலம், வெண்கலக் காலம் என்பனவும் மக்கள் தாண்டி

வந்துள்ள பண்பாட்டுப் படிகளாகும். இரும்புக் காலத்தில் நாகரிகம் விரைவில் முன்னேறிற்று. கற்காலப் பண்பாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் இன்றும் உலகின் சில பகுதிகளிற் காணப்படுகிறார்கள்.

மஞ்சள், கறுப்பு, வெண்மை, கபிலம் முதலிய நிறங்களும் இவற்றிற்கு இடைப்பட்ட நிறங்களுமுள்ள மக்கள் உலகின் வெவ்வேறு பாகங்களிற் காணப்படினும், இவ்வின மக்களெல்லோரும் ஒரு கூட்டத்தினின்று பிரிந்து சென்று இடங்களின் வெப்பதட்பநிலை, சூழ்நிலைகள், உண்ணும் உணவு, உணவுதேட மேற்கொள்ளும் முயற்சி, வாழுமிடங்களுக்கேற்ப இயற்கை உதவும் பாதுகாப்புக்கள் போன்ற பல காரணங்களால் பல்வேறு குணங்குறிகளுடையராயினர் என மனிதவியலார் கூறுவர். இக்காரணங்களால் தொடக்கத்தில் மக்கட்குலம் ஒன்றாகவிருந்ததெனத் தோன்றுகின்றது.

மக்கள் ஆதியிற் பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் கையாண்ட முறைகள் ஒரே அடிப்படையுடையனவாக விருந்தன. எல்லா மக்களும் தொடக்கத்தில் ஓவிய எழுத்துக்களையும் பின் அவற்றின் சிதைவுகளையும், பின் அச்சிதைவுகளினின்று அமைத்துக்கொண்ட குறியீடுகளையும் வழங்கினார்கள். இவ்வுலகில் வழங்கும் இரண்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட மொழிகளும் ஆரியம், ஆரியமல்லாதவை என்னும் இருபெரும் பிரிவுகளில் அடங்குமென்றும், அவ்விரு பிரிவுகளும் மிகத் தொலைவான ஒரு இடத்தில் சந்திக்குமென்றும் மொழி ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். ஆகவே ஆதியில் மொழி ஒன்றாகவிருந்ததென்பதும் புலனாகின்றது.

இசை, கூத்து, ஓவியம், சிற்பம், கட்டடம், மருத்துவம் போன்ற நற்கலைகள் மிகச் சிறிய தொடக்கங்களாக எல்லா மக்களிடையும் ஒரேவகையில் தோன்றிச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. மக்கள் இவ்வுலகில் பல

இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இன்றைய மக்களின் அறிவென்பது பல இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தலைமுறைகள் தோறும் சிறிது சிறிதாகத் திரண்டுவந்ததாகும். மனிதனொழிந்த மற்றைய உயிர்களின் புதிய அறிவுகள் அப்பிராணிகள் இறக்கும்போது அவற்றோடு மறைந்து விடுகின்றன. அவை அவற்றைச் சமூகத்துக்கு வெளியிட முடிவதில்லை.

மனிதன் தான் புதிதாகக் கண்டறிந்ததொன்றைத் தனது சமூகத்துக்கு அறிவிக்கிறான். இதனால் ஒருவனுடைய அறிவென்பது சமூகத்தின் அறிவாக நிலைபெறுகின்றது. சமூகத்திலுள்ள பலர் கண்டறியும் அறிவுகள் சமூக அறிவுகளாகத் தலைமுறை தலைமுறையாகத் திரண்டு தொடர்ந்து வருகின்றன. இவ்வாறு வளர்ந்தனவே மக்களின் கலைகள், பண்பாடுகள், நாகரிகங்கள் என்பன.

சமயமும் கலைகளைப் போலவே சிறிய தொடக்கத்திலிருந்து பல்லாயிரமாண்டுகளாக வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. சமயமென்பதையும் ஒரு கலை என்றே கூறலாம். சமயம் எல்லா மக்களிடையும் ஒரே அடிப்படையிலிருந்தே தோன்றி வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. காடுகளிலும், மலைகளிலும் தனித்துவாழும் பிற்போக்கான மக்களின் சமயக் கொள்கைகளும், சமயத் தொடர்பான நம்பிக்கைகளும் பெரும்பாலும் ஒரேவகையாகவுள்ளன. மக்கள் தோன்றிய காலம் முதல் ஒரே போக்கில் வளர்ந்துகொண்டு வந்தசமயம் என்னும் மரம் அவர்கள் நாகரிகம் பெற்று விளங்கிய ஒரு காலத்தில் பல பெருங்கிளைகள் விட்டு விரியத் தொடங்கிற்று என்பதைப் பழங்காலத்தில் நாகரிகம் பெற்று விளங்கிய எகிப்து, மேற்கு ஆசியா, ஆசியா மைனர், இந்தியா முதலிய நாடுகளின் பழைய வரலாறுகளை நோக்கின் நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம். மேற்கூறியன ஆதியில் சமயம் ஒன்றாகவே இருந்ததென்பதைப் புலப்படுத்தும்.

சமயத்தோற்றம்

ஆதிகால மக்கள் தமக்கு வியப்பளித்த காற்று, மழை, இடி, மின்னல், மலை, ஆறு, கடல் போன்ற இயற்கைப் பொருள்களை வழிபட்டார்கள். தமக்கு மேலான வல்லமையோ வல்லமைகளோ உண்டு என நம்பிக்கை கொண்ட மக்கள் தமது சிந்தனையினாலும் அனுபவத்தினாலும் அவற்றை அறிய முயன்றுவந்தார்கள். இவ்வாறு சிந்தனை செய்து வந்த மக்கள் உலகுக்கெல்லாம் ஒளி செய்கின்ற ஞாயிறே முழுமுதற் கடவுளெனத் துணிந்தார்கள். அக்காலத்தில் மக்கள் வழங்கிய மொழிகள் பலவாகவிருந்தன. இரா, இல், எல், எலோசு, பால், அல், அல்லா, எலோகிம், ஒசிரிஸ், யுபிதர், அசுர், சிவன், தேவன் போன்ற பெயர்கள் வெவ்வேறு பல சமூகங்களால் முழுமுதற் கடவுளைக் குறிக்க வழங்கிய பெயர்களாகக் காணப்படுகின்றன. இப்பெயர்கள் ஒளியுடையது அல்லது ஞாயிறு என்னும் பொருளுடையனவாக இருக்கின்றனவென்று அவற்றை ஆராய்ந்தோர் கூறியுள்ளனர். ஒரு காலத்தில் உலகம் முழுமையிலும் ஞாயிற்று வழிபாடு முதன்மை பெற்றிருந்தது.

வெள்ளப் பெருக்குக்குமுன் ஞாயிற்று வழிபாடு

ஒரு காலத்தில் பெரிய வெள்ளப் பெருக்கு ஒன்று உண்டானதாகப் பழங்கால மக்கள் எல்லோரிடையும் பழங்கதை வழங்கிற்று. இவ்வெள்ளப் பெருக்கைப்பற்றி விவிலிய வேதத்தின் பழைய ஏற்பாடும் குறிப்பிடுகின்றது. இந்தியாவில் மனு என்னும் முனிவர் வெள்ளப் பெருக்குக்குப் பிழைத்திருந்து உலகில் மனுக்குலத்தைத் தோற்றுவித்த வரலாற்றைப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. உலகின் பல பாகங்களில் வழங்கும் வெள்ளப் பெருக்கைப்பற்றிய பழங்கதைகளை எல்லாம் திரட்டி வைத்து மேல் நாட்டறிஞர் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளனர். விவிலிய வேதத்திற் கூறப்படும் சலம்பிரளய வரலாறு எபிரேய மக்களுக்குப் பாபிலோனியர் வழி

யாகக் கிடைத்ததென்றும், இந்தியாவினின்றும் சென்று பாபிலோனியாவிற் குடியேறிய மக்கள் இக்கதையையும் தம் மோடு கொண்டு சென்று அந்நாட்டிற் பரப்பினார்களென்றும் ஆராப்ச்சியாளர் கருதுவர். சலப்பிரளயத்துக்குப் பிழைத்திருந்து மனுக்குலத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களாகச் சொல்லப்படும் மனுக்கள் எல்லோரும் சூரியனின் புதல்வர் அல்லது சூரியனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இதனால் சலப்பிரளயத்துக்கு முன்னும் பின்னும் ஞாயிற்று வழிபாடு உலகில் பரவி முதன்மை பெற்றிருந்த தெனத் தெரிகிறது.

சிவன்

பழங்கால மக்கள் ஞாயிற்றுக் கடவுளைக் குறிக்க வழங்கிய பெயர்களுள் எல், சிவன் என்னும் பெயர்கள் மிகப் பழமை யுடையன. எல் என்பதற்கு இலங்குவது என்பது பொருள் “எல்லே இலக்கம்” என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரம். எல் என்பது அல், இல் எனவும் உச்சரிப்பு வேறுபட்டு வழங்கிற்று. இலங்கை, ஈழம் முதலிய பெயர்களும் எல் அடியாகப் பிறந்தவை. அராபியாவிலும் மேற்கு ஆசியாவிலும் எல் தொடர்பான மிகப் பல இடப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மக்களும் தமது பெயர்களினிறுதியில் எல் என்பதைச் சேர்த்து வழங்கினார்கள். இவ்வகைப் பெயர்கள் பலவற்றை விவிலிய வேதத்தின் பழைய ஏற்பாட்டிற் காணலாம். எல் என்பதைப் போலவே பால் (பகல்) என்னும் பெயரையும் மேற்கு ஆசிய மக்கள் வழங்கினார்கள். ஹனிபால், அசுர்பானிப்பால் என்னும் பெயர்கள் இதற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இன்றும் தமிழ்நாட்டில் சிவன் என்பதைப் பெயரினறுதியிலிட்டு வழங்கும் வழக்குண்டு. பழங்கால இலங்கை அரசருட் பலரும் இவ்வழக்கை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

எல் என்னும் பெயரிலும் பார்க்கச் சிவன் என்னும் பெயரே பழமையுடையது. சிவனென்பதற்குச் சிவந்தவன்

என்னும் பொருளுண்டு. எபிரேயரின் மாதங்களிலொன்றின் பெயர் சிவன். முற்கால மக்கள் ஒவ்வொரு மாதத்தையும் ஒவ்வொரு கடவுளுக்குரியதாகக் கொண்டு மாதங்களுக்குக் கடவுளரின் பெயர்களை இட்டு வழங்கினார்கள். மொசே, கடவுளருளிய பத்துக் கட்டளைகளைச் சிவன் மாதத்தில் சினாய் மலையினின்றும் வெளியிட்டார். மொசேக்கு நெடுங் காலம் முன்தொட்டு எபிரேய நாட்டில் சிவன் வழிபாடு இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பெத்தெல், பால் என விவிலிய வேதத்தின் பழைய ஏற்பாட்டிற் கூறப்படுவன சிவன் வழிபாடுகளே. பாபிலோனியரின் மாதங்களிலொன்றும் சிவன் எனப்பட்டது. இது அங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட களிமண் தட்டுகளிலெழுதப்பட்ட சாசனங்களால் அறியப்படுகின்றது.

எகிப்திலுள்ள பாலைவனப் பசுந்தரை ஒன்று சிவன் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. இப்பசுந்தரையில் பழைய ஞாயிற்றுக் கோயிலின் இடிபாடு ஒன்றுள்ளது. முற்காலத்தில் மக்கள் கோயிலைச் சுற்றிக் குடியேறியிருந்தார்கள். கோயில் கொண்டுள்ள கடவுளின் பெயரால் இடங்கள் அறியப்பட்டன. இன்றும் தென்னிந்திய இடப்பெயர்களிற் பெரும்பாலான கோயிற் பெயர்களாகவே இருக்கின்றன. சிவன் கோயிலிருந்தமையால் அப் பாலை நிலப் பசுந்தரை சிவன் எனப்பட்டதென்பது பிழையாகாது. பழைய நாகரிகம் பெற்று விளங்கியதெனவும், தமிழ் மக்கள் குடியேறி வாழப்பெற்றதெனவும் கருதப்படும் கிரீத்துத் (Crete) தீவில் அகழ்ந்து ஆராயப்பட்ட இடங்களிலொன்று சிவன் என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது. இவ்விடத்தில் தூபக்கால்கள் போன்ற பழம்பொருள்கள் அகழ்வு ஆராய்ச்சியில் கிடைத்தன.

அமெரிக்காவிலே கொலராடோ ஆற்றுக்குப் பக்கத்திலுள்ள பீடபூமி ஒன்று சிவன்கோயில் என அறியப்பட்டு வந்தது. இதன் பக்கத்தை அரித்துக்கொண்டு ஒரு மைல்

ஆழத்தில் கொலராடோ ஆறு ஓடுகின்றது. இவ்வாற்று அரிப்பைக் கொண்டு அப் பீடபூமி மிகப் பழமையுடைய தெனக் கருதப்படுகின்றது. அங்கு சிவன் வழிபாடு நடைபெற்றமையால் அது சிவன் கோயில் என நீண்ட காலமாக அறியப்பட்டு வந்தது. அதன் பழமை குறைந்த பட்சம் பத்தாயிரமாண்டுகளாகலாமெனத் தொல்பொருளியலார் கூறுகின்றனர். சிவன் வழிபாடு அமெரிக்காவில் பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தது அறியப்படுகின்றது. அமெரிக்காவில் சிவலிங்கங்கள், விநாயகர் முதலிய சிலைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

அமெரிக்க ஆதிக்குடிகளின் மொழி தமிழைப்போல் ஒட்டுச் சொற்களுடையதாகவிருத்தல், பழைய மாயா மக்களின் சிற்பக்கலையும், உருவ அமைப்புக்களும் தென் இந்தியாவோடு தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுதல், இன்கா மக்களின் நாகரிகப் பகுதிகள் சில பழந்தமிழர் நாகரிகத்தோடு ஒத்திருத்தல் போன்ற சில அடையாளங்கள் மிகப் பழங்காலத்தில் இந்தியாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் தொடர்பிருந்ததை விளக்குகின்றன. கொலராடோவில் காணப்பட்ட சிவன் வழிபாடு இக்கருத்தை மேலும் வலியுறுத்துகின்றது. சிவனென்னும் பெயருடைய இடப்பெயர்கள் பிறவுமுண்டு. இப்பெயரொற்றுமைகள் தற்செயலாக ஏற்பட்டவையல்ல. சிவ வழிபாடு மொகஞ்சதரோ காலத்தில் (கி. மு. 3500) மிகப் பிரபலம் பெற்றிருந்தது.¹

¹ Sir John Marshall has identified this figure as the Indian God Shiva, in his aspect of Pasupathi, or Lord of beasts. The fact that the god is shown on the seal amulet with three faces and perhaps even a fourth on the side turned away gives strong proof for supporting Sir John's theory, for Shiva was, and is, pitched in India with as many as five faces. It was always been suspected that he was one Indian God, and that his worship dated from

தமிழ்நாட்டு மக்கள் எவ்வடிவில் சிவனை வழிபட்டார்கள்னோ அவ்வடிவில் ஆசியா மைனர் மக்களும் மேற்கு ஆசிய மக்களும் சிவனை வழிபட்டார்கள். ஆசியா மைனரில் இடபத்தின்மீது நின்று கையில் இடியேற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பதாகிய உருவச்சிலை ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இடியேறென்பது கீழும் மேலும் மூன்றுவேல் (முத்தலைவேல்) உள்ள ஆயுதம். இடபத்தின்மேல் நின்றுகொண்டு அம்பெய்யும் வடிவுள்ள இன்னொரு உருவச்சிலையும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இடபத்திலிருக்கும் தந்தைக்கடவுளும், தந்தைக்கடவுளுக்குப் பக்கத்தில் சிங்கவாகனத்தின் மீதிருக்கும் தாய்க்கடவுளும் பொறிக்கப்பட்ட நாணயமொன்றும் அங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கடவுளின் உடைகள் நம்நாட்டுச் சிவனின் உடைபோலல்லாது வேறு வகையிலுள்ளது. ஆசியா மைனர் மக்கள் கிரீத்துத் தீவினின்றும் சென்று குடியேறியவர்களென பழஞ்சரித்திரக்காரர் கூறுவர். கிரீத்து நாட்டு மக்கள் தமிழி எனப்பட்டார்களென எரதோதசு (கி. மு. 470) என்னும் பழைய வரலாற்றுசிரியர் கூறியுள்ளார். இலேசியாவில் (ஆசியா மைனர்) தமிழி என்னும் பெயர் கல்வெட்டுகளிற் காணப்படுகிறது. கிரீத்து மக்களும் இலேசிய மக்களும் தமிழ்நாட்டினின்றும் சென்றவர்களெனக் கருதப்படுவர். சிவ வழிபாடு தமிழ்நாட்டினின்றும் சென்று மேற்கு ஆசிய நாடுகளிற் பரவியதென இப்பொழுது அறியப்படுகின்றது.

² சிரியா நாட்டில் இடபத்தின்மீது நின்று கீழும் மேலும் முத்தலைகளுள்ள படைக்கலத்தைப்பிடிக்கும் உருவம் வரை

the pre-historic period, a supposition which is now justified by this interpretation of the figure on the seal amulet—*The Indus Civilization*, p. 71—*Earnest Mackay*.

² At his (Jupiter of Syria) side hangs his sword in its scabbord; his right hand brandishes a double axe; his left grasps a thunderbolt consisting of six spirally

யப்பட்ட செப்புத்தகடு ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இடபத்தின் நெற்றியில் பூமலை காணப்படுகிறது. இவ்விடபமும் சிவன் வடிவமும், தமிழ்நாட்டு இடபத்தையும் சிவன் வடிவத்தையும் பெரிதும் ஒத்துள்ளன. இவ்வழிபாடு சிரியா விலிருந்து உரோமைப் போர்வீரர்களால் உரோமுக்கும், அங்கிருந்து இங்கிலாந்துக்கும் கொண்டு போகப்பட்டதென்றும், பாடி வீடுகளில் உரோமைப் போர்வீரர் இக்கடவுளை வழிபட்டனரெனவும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறியுள்ளனர். இடியேற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு இடபத்தின்மீது நிற்கும் கடவுளின் உருவம் பாபிலோனிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. கிரேக்கர் வழிபட்ட சியஸ் (Zeus) கடவுள் நெற்றிக் கண்ணுடையவராயும், ஒலிம்பஸ் மலையில் உறைபவராகவும், இடியேற்றை கையிற் பிடித்தவராகவுமிருந்தார். பின்லாந்து மக்களின் காத்தற்கடவுள் சிவன் எனப்பட்டது.

³ சிவலிங்கம்

ஞாயிற்று வழிபாட்டைப் போலவே இலிங்க வழிபாடும் மிகப் பழமையுடையது. பழங்கால மக்கள் ஞாயிற்றை

twisted lines each of which is tipped with arrow head. The bull that supports the god has a rosette on the forehead between the eyes—*Zeus*, p. 619—*Arthur Bernard Cook*.

³ Vishnu, Shiva and Kali, the great gods of Hinduism, are not Rigvedic deities at all. Sakti is probably a cult derived from the great mother goddess of Asia Minor, and the cult of Shiva is evidently associated with it, the two being bound up with phallic religion of Southern Asia and of Eastern Mediterranean. It is probably significant that the word *Lingam* is definitely of non-Aryan origin, as Przulski has demonstrated, while the word *pūja* is also believed to be a non-Sanskritic loan word. With the worshippers of Shiva too, it is to be associated the snake cult of which there are so many survivals in Southern India and which appears to have

மலைமுகடுகளிற் கண்டு வழிபட்டார்கள். மலைகள் புனித இடங்களாகவும் கடவுளரின் இருப்பிடங்களாகவும் கொள்ளப் பட்டன. கிரேக்க தெய்வங்களின் உறைவிடம் ஒலிம்பஸ் மலை; இந்துக்களின் கடவுளுக்கு உறைவிடம் மேரு; இமயம் முதலிய மலைகள் எல்லாக் குன்றுகளும் முருகக் கடவுளுக்கு உறைவிடம். இதனைக் குன்றுதோ ருடல் எனத் திருமுரு காற்றுப்படை கூறுதலாலறிக. மெசபெதேமியாவில் வாழ்ந்த மக்கள் ஞாயிற்றுக்கடவுளைப் பால் (பகல்) என்னும் பெயரிட்டு வழிபட்டார்கள். ஆகவே அந்நாட்டுக்குப் பாபிலோன் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. பகல் வழிபாடு பாலஸ்தீனத்தில் பெருஞ்செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை விவிலிய வேதம் குறிப்பிடுகின்றது.

மலைகளில்லாத நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் செய்குன்று களையும் உயர்ந்த கோபுரங்களையும் அமைத்து அவைமீது பகற்கடவுளை வழிபட்டார்கள். பின்னர் செய்குன்றுகளுக்கும் கோபுரங்களுக்கும் பதிலாக, அடிநிமிர்ந்து நுனிசுவிந்த கற்றூண்கள் நட்டு வழிபடப்பட்டன. இவ்வாறு கற்றூண்களை நட்டு வழிபடும்முறை மனிதன் கற்காலத்தில் இருந்தபோதே வழக்கிலிருந்தது. இவ்வகை இலிங்கங்கள் மொகஞ்சதரோ விலும் சிவாலிக் மலையிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வருட்குறி இலிங்கம் எனப்பட்டது. இலிங்கம் என்பதற்கு இலங்குவது என்பது பொருள். இலங்குவதாகிய ஞாயிற்றின் அடையாளமாக அமைந்தமையின் இது இலிங்கம் என்னும் பெயர்பெற்றது. இலிங்கம் ஞாயிற்றின் கதிரைக் குறிக்கும் எனவும் சிலர் கூறியுள்ளனர். வெவ்வேறு வகைகளில் கற்றூண் வழிபாடுகள் தோன்றி, ஞாயிற்று வழிபாட்டோடு சம்பந்தப்பட்ட இலிங்க வழிபாட்டோடு கலந்தன. இக்காரணத்தினாலேயே இலிங்க

been at an early date in definite opposition of Brahmanic Hinduism—*Castes in India, its nature, functions and origins*—J. H. H. Hatton, p. 227.

வழிபாட்டுக்கு வெவ்வேறு காரணங்கள் அல்லது கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன.

இலிங்க வழிபாடு இங்கிலாந்து தொடக்கமும் யப்பான் இறுதியாகவும், அமெரிக்கா, ஆப்பிரிக்கா, இந்தியக்கடல் தீவுகள், பசிபிக்கடல் தீவுகளிலும் காணப்பட்டது. இலிங்க வழிபாட்டைக் குறித்து ஆங்கிலமொழியில் தனி நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவைகளில் உலகின் எல்லாப் பாகங்களிலும் எவ்வகைகளில் இலிங்க வழிபாடு செய்யப்பட்ட தென்பதன் விபரங்கள் காணப்படுகின்றன. இலிங்க வழிபாட்டினராய் ாகாரிகமடைந்து உலகின் பலபாகங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் எல்லோரும் ஒரே குலமுறையிலுள்ளவர்களாயிருந்தார்களென்பது சில ஆராய்ச்சியாளரின் கருத்தாகும்.

இலிங்க வழிபாடு எங்கு காணப்பட்டதோ அங்கெல்லாம் பாம்பு வழிபாடும் காணப்பட்டது. பாம்பு வழிபாடு எப்படித் தோன்றிற்றென்பது ஆராய்ச்சிக் கெட்டவில்லை. இதுபோலவே, இலிங்க வழிபாட்டுக்கும் பாம்பு வழிபாட்டுக்குமுள்ள தொடர்பும் அறியமுடியாமலிருக்கின்றது.

ஞாயிற்றுக் கடவுளைக் குறிக்கும் தூண்கள் மரங்களின் கீழும், திறந்த வெளிகளிலும், சோலைகளிலும் நட்டு வழிபடப்பட்டன. அக்காலத்தில் கோயில்கள் கட்டப்படவில்லை. வழிபடுவோர் நீருண்ணும் பொருட்டும், நீரைக் கொண்டு கால், கை, உடல் முதலியவற்றைச் சுத்தஞ்செய்யும் பொருட்டும் இலிங்கத்துக்கு அயலில் கிணறு அகழப்பட்டது. இலிங்கம், மரம், கிணறு என்னும் மூன்றுமுள்ளது வழிபாட்டிடமாக விருந்தது. வன்னியும், கிணறும், இலிங்கமும் அழைத்த திருவிளையாடற் கதை பழைய காலத்தில் இவ்வகை வழிபாட்டிடங்கள் காணப்பட்டனவென்பதை விளக்கும். இலிங்கத்தைச் சுற்றிக் கட்டடம் அமைக்கப்பட்டபோது மரம் தலத்துக்குரிய மரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள எல்லாப் பழைய கோயில்களுக்கும் ஒவ்வோர் தலமரம் உண்டு. மறைக்காடு, தில்லை

வனம், திருவாலங்காடு, திருவெண்காடு முதலிய பெயர்கள் இலிங்கங்கள் காடுகளிலும் தோப்புகளிலும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தமையைத் தெரிவிக்கின்றன.

பலஸ்தீன் நாட்டு மக்கள் இலிங்கங்களைப் பெத்தல் என வழங்கினர். அவை வீதிகளின் ஓரங்களில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. வழிபடுவோர் இலிங்கத்தின் மீது எண்ணெயை ஊற்றி வழிபட்டனர். இலிங்கவடிவான சிறிய கற்கள் தாயத்துக்களாகவும் அணியப்பட்டன. வீரசைவர் இலிங்கதாரணம் செய்து கொள்கின்றனர். வீரசைவமென்பது வைதீக மதமும் சைவமதமும் கலந்து வைதீக சைவம் தோன்றுவதன் முன் இருந்த சைவ சமயக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்துவரும் மதம் எனப்படுகின்றது. வைதீக மதத்துக்குமடங்காமல் அல்லது வளைந்துகொடாமல் இருந்தமையின் இது வீரசைவமெனப்பட்டதென அறிஞர் கூறுகின்றனர். வீரசைவர் இலிங்கங்கட்டிகள் எனவும் அறியப்படுவர்.

திங்கள் வணக்கமும் சீ வணக்கமும்

ஞாயிற்று வணக்கம் தோன்றி வளர்ந்தபின் ஒளியுடைப் பொருளாகிய திங்களையும் மக்கள் வழிபட்டார்கள். திங்களை வழிபட்ட மக்கள் திங்களின் அருட்குறியாக மரத்தூணை இலிங்கத்துக்கு (கற்றாணுக்கு) அருகில் நட்டு வழிபட்டார்கள். இவ்வருட்குறிகளின் தொடக்கங்கள் மறக்கப்பட்ட காலத்தில் அவர்கள் ஞாயிற்றைத் தந்தைக் கடவுளாகவும், திங்களைத் தாய்க்கடவுளாகவும் கொண்டு வழிபட்டார்கள். மேற்கு ஆசிய நாடுகளில் திங்கள் பெண் தெய்வமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இந்திய மக்கள் இதனை ஆண் தெய்வமாகக் கொண்டார்கள். திங்கள் வழிபாடு மேற்கு ஆசிய நாடுகளில் அஸ்தரெத் என்னும் பெண் தெய்வ வழிபாடாகச் சோலைகளில் நடைபெற்றது. இத்தெய்வத்தைப் பெண் பூசாரிகளே மேற்பார்த்தார்கள்.

இதன்பின் ஒளியுடைப் பொருளாகிய தீ வழிபடப்பட்டது. நிம்ரொட் அரசன் காலத்தில் தீ வழிபாடு தொடங்கியதென விவிலிய வேதத்தின் பழைய ஏற்பாடு கூறுகின்றது. தீ வழிபாடு இன்றும் பாரசீகத்தில் இருந்துவருகின்றது. இந்திய ஆரியர் தீயை அக்கினி என்னும் பெருந்தெய்வமாக வழிபட்டனர். ஞாயிறு, திங்கள், தீ என்பன தீ ஒன்று வாயிலாகவும் வழிபடப்பட்டன. மூன்று ஒளியுடைப் பொருள்களையும் குறிக்க முறையே வட்டம், பிறை முக்கோண வடிவான குண்டங்களை அமைத்துத் தீ மூட்டி அவை வழிபடப்பட்டன.

ஞாயிற்றுக்கடவுளும் திங்கட்கடவுளும் ஆணும் பெண்ணும் என்னும் கொள்கை எழுந்தபின் அவை கணவனும் மனைவியும் என்னும் நம்பிக்கை மேற்குநாடுகளில் எழுந்தது. இவ்வகையில் சிவலிங்கங்கள், கடவுளுக்கு ஆண் தன்மை பெண் தன்மை என்னும் தன்மைகள் உண்டென்பதை உணர்த்துகின்றன வென்னும் கருத்து எழுந்தது.

தாய்க்கடவுள் வழிபாடு .

ஞாயிற்று வணக்கத்தையும் இலிங்க வணக்கத்தையும் போலவே தாய்க்கடவுள் வணக்கமும் பழமையுடையது. இன்று தந்தை குடும்பத்துக்குத் தலைவனாயிருப்பதுபோல், தாய் குடும்பத்துக்குத் தலைவியாக ஒரு காலத்திலிருந்தாள். அக்காலத்தில் தந்தையின் முதன்மை உண்டாகவில்லை. பிள்ளைகள் தாய்வழியாக அறியப்பட்டார்கள். தாயே சொத்துக்குரியவளாக விருந்தாள். சொத்து, தாய் வழியாகப் பிள்ளைகளை அடைந்தது. பிள்ளைகள் தாயைச் சூழ்ந்து இருந்தார்கள். அவர்கள் தாயே எல்லா வல்லமையும் உடையவள் என நினைத்தார்கள். ஆகவே, அவர்கள் கடவுளைத் தாய்வடிவில் வழிபட்டார்கள்.

தாய்க்கடவுள் வீரதெய்வமாக விருந்தது. செல்வம், கல்வி முதலியவற்றுக்கு தாய்க்கடவுளரே தெய்வங்களாகக்

கொள்ளப்பட்டனர். பாரதப்போரில் வீரதெய்வமாகிய தாய்க்கடவுளுக்குக் களப்பலி கொடுக்கப்பட்டதென மாபாரதம் கூறுகின்றது. போருக்குச் செல்லும்போது படைவீரர் வீரதெய்வமாகிய தாய்க்கடவுளின்வடிவமெழுதிய கொடியை முன்னே எடுத்துச் சென்றனர். இதனைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழ்மக்கள் தாய்க்கடவுளைக் காடுகிழாள், காடுகெழுசெல்வி, கொற்றவை, காளி முதலிய பெயர்கள் கொடுத்து வழிபட்டார்கள். காளி என்பதற்குக் கறுத்தவள் அல்லது இருண்டவளென்பது பொருள்.

காடுகிழாள் வழிபாடு மக்கள் மிகத் தாழ்நிலையில் வேடர்களாக அலைந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் உண்டாயிற்று. காடுகிழாள் பாலைநிலத் தெய்வம். இவ்வழிபாடு நரபலி, விலங்குப் பலிகளோடு நடைபெற்றது. இவ்வழிபாட்டின் தன்மைகளைப் பரணி நூல்கள் கூறுகின்றன. மக்கள் படிப்படியே திருத்தமடைந்து வாழ்க்கையிற் பண்பட்டுவந்த காலங்களில் இவ்வழிபாட்டின் பயங்கரத் தன்மைகள் படிப்படியே குறைவடைந்து வந்தன. சிலப்பதிகாரத்தில் காடுகிழாள் வழிபாடு கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் இவ்வழிபாட்டைப் பற்றிய விபரம் பயங்கரமாகத் தோன்றவில்லை.

விலங்குகளில் வீரமுள்ள சிங்கம், தாய்க்கடவுளின் வாகனமாக்கப்பட்டது. அவள் வாள், வேல், கதை போன்ற ஆயுதங்களைக் கையில் பிடித்திருந்தாள். அவள் போர்களில் அசுரரைக் கொன்றதாகப் பழங்கதைகள் வழங்குகின்றன. அப்பழங்கதைகளின் நினைவாக மான் அம்பு என்னும் விழா இன்றும் தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களில் நடைபெறுகின்றது. தசரா என்பதும் இதுவே. தமிழ் நாட்டில் காணப்படுவதுபோலவே மத்தியதரைக்கடலைச் சூழ்ந்த நாடுகளிலும் இவ்வழிபாடு பரவியிருந்தது. கிரீத்து, எகிப்து, மெசபெதேமியா, ஆசியா மைனர் முதலிய நாடு

களில் சிங்க வாகனியாய் ஆயுதந்தாங்கிய தாய்க்கடவுளின் உருவங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

மக்களின் குலமுறை, நாகரிகம், மொழி, எழுத்து முதலிய ஆராய்ச்சிகளால், மத்தியதரை நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்களும் தமிழ் மக்களும் இனத்தவர்களென ஆராய்ச்சியாளர் அனுமானித்திருந்தார்கள். அந்நாடுகளில் தாய்க்கடவுளின் வழிபாடு தென்னிந்தியாவிற் காணப்பட்டது போல விருந்ததென்பது, மேலும் அவர்களின் அனுமானங்களை வலிசெய்வதாகவுள்ளது. எகிப்து, மெசபெதேமியா, ஆசியா மைனர், கிரீத்து, முதலிய நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் ஒரேகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்களெனக் கருதப்படுவார்கள். இந்நாடுகளில் ஒருகாலத்தில் தாயாட்சி யிருந்ததென்பதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகளுமுள்ளன. இன்று இந்திய மக்கள் மலாயா, தென்னாப்பிரிக்கா போன்ற தூரநாடுகளிற் சென்று குடியேறியிருப்பது போலவே, முற்காலத் தமிழரும் எகிப்து, ஆசியா மைனர், மெசபெதேமியா முதலிய நாடுகளிற் சென்று குடியேறியிருந்தார்கள். குடியேறிய மக்கள் தம்மோடு சமயத்தையும் கொண்டு சென்றார்கள்.

மக்களின் அறிவு பண்பட்ட காலத்தில் தாய்க்கடவுள் அன்பு மயமான கடவுளாகக் கொள்ளப்பட்டது. காடு கிழாள் உமாதேவியார் என்னும் தெய்வமாகக் கொள்ளப்பட்டது. முருகக் கடவுளைக் “கொற்றவை சிறுவன்” எனத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது. கடவுளுக்குக் குணங்குறிகளில்லை என்றும், அவருக்கு ஆண் தன்மை, பெண் தன்மை என்னும் இருவகைச் சக்திகளுண்டென்றும் தத்துவக் கருத்துகள் எழுந்தன. அப்பொழுது தாய்க்கடவுள் ஆண் வடிவாகக் கொள்ளப்பட்ட கடவுளின் பாதியாகக் கொள்ளப்பட்டது. பின் சக்தியும் சிவமும் பூவும் மணமும் போன்று ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாதவை என்றும் “சிவமின்றேல் சக்தியில்லை” “சக்தியின்றேல் சிவமில்லை” என்றும் உயர்ந்த கருத்துக்கள் எழுந்தன.

இந்தியாவில் தாய்க்கடவுள் வழிபாடு அல்லது சக்தி வழிபாடு மிகப் பரவி முக்கியம் பெற்றிருந்தது. அக்காலத்தில் சக்தி வழிபாடுகளைக் கூறும் சாக்த ஆகமங்கள் எழுந்தன. சாக்த ஆகமங்கள் 77 உண்டு. அவை மற்றெல்லா வழிபாடுகளிலும் பார்க்கச் சக்தி வழிபாடே சிறந்த தெனக் கூறும்.

ஆண் தன்மை, பெண் தன்மை என்னும் இரு தன்மைகள் கடவுளுக்கு உண்டென்னும் கருத்து இப்போது சிவலிங்கத்துக்குக் கூறப்பட்டது. இதனைப் பீடமும் இலிங்கமுமாகவுள்ள சிவலிங்க வடிவங்கள் உணர்த்துகின்றன.

மால் வழிபாடு

சிவ வழிபாட்டை ஒப்ப மால் வழிபாடும் மிகப் பழமையுடையது. சிவ வழிபாடும் மால் வழிபாடும் ஒரே தொடக்கத்தை யுடையன. மேற்கு ஆசிய மக்களைப் போலவே தமிழ் மக்களும் கடவுளுக்கு எல் எனும் பெயர் கொடுத்து வணங்கினர். இன்றும் தமிழ் நாட்டில் எல்லப்பன், எல்லம்மா முதலிய பெயர்கள் வழங்குகின்றன. மால் வழிபாடு எல் வழிபாடேயாகும். மா-எல் என்பது மால் என வழங்குகின்றது. மா என்பது பெருமையைக் குறிக்க எல் என்பது தன் முன் இடப்பட்டது. மா என்பது கருமையை முணர்த்தும்.

ஞாயிற்று வணக்கத்தோடு பாம்பு, சங்கு, முத்துத் தாமரை, சுவத்திகம் முதலியன தொடர்பு பெற்றிருந்தன. திருமால் பாம்பின்மீது பள்ளி கொள்வதாகப் பழங்கதை வழங்குகின்றது. திருமால் கையில் இருப்பது சங்கு. சங்கைச் சமய சின்னங்களுள் ஒன்றாகக் கொள்ளும் வழக்கம் ஞாயிற்றுக் கடவுளை வணங்கிய எல்லா மக்களிடையும் இருந்தது. முற்காலத்தில் கிறித்துவ கோயில்களிலும், பௌத்தர் சைத்தியங்களிலும் சங்கு ஒலிக்கப்பட்டது. சிவ பெருமானின் காதுகளிலிருப்பது “சங்க வெண்குழை” திருமாலின் கையிலிருக்கும் சக்கரமும் ஞாயிற்றைக் குறிக்க

கின்றது. சங்கு எப்படிச் சிறந்த சமய சின்னமாகக் கொள்ளப்பட்டதோ அப்படியே முத்தும் சமய சின்னமாகக் கொள்ளப்பட்டது. கடவுளின் உருவங்களுக்கு முத்து மலை அணியப்பட்டது. அரசரும் பெருமக்களும் முத்து மலை அணிந்தார்கள். திருமாவின் கழுத்திலிருப்பது முத்து மலை. முத்து விலையேறப் பெற்றதாதலின் முத்துக்குப் பதில் உருத்திராக்கம் அணியும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் உண்டாயிற்று. திருமால் வணக்கமும் சிவ வணக்கமும் வேருனவையல்ல என்னும் கருத்து பழங்காலம் முதல் இருந்து வருகின்றது. “ அரியும் சிவனும் ஒன்று ” என்னும் முதுமொழி இதனை விளக்கும். “ அரியலாற் றேவியில்லை ஐயாறனார்க்கே ” என வரும் தேவாரத்தால் திருமால் வழிபாடு ஒருகாலத்தில் தாய்க்கடவுள் வழிபாடாக இருந்ததோ வெனக் கருதக்கிடக்கின்றது.

⁴ திருமால் வழிபாடு முல்லைநில மக்களுக்குரியதாகத் தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது. பிற்காலத்தில் விட்டுணு வழிபாடு, கண்ணன் வழிபாடு, இராமர் வழிபாடு முதலியன திருமால் வழிபாட்டோடு கலந்தன. ஆகவே கண்ணன்,

⁴ The Upanishads were not originally recognised as part of the Vedic cannon at all and had their origin outside Vedic Hinduism.....Pancharatra and Pasupatha systems were condemned by Kumarila as non-Vedic, and that the Vaisnavite and Saivite sects are derived respectively from these two systems; that contact with Pasupathas, Saivas, Jains involved purification; that by the time of the Mahabharata, however, Pancharatra and Pasupatha are placed on a footing of recognised and orthodox religious authority. His general conclusion is of Vishnu, Shiva and Sakti originated among people of different ethnic origins from the midlandic Aryans—*Castes in India its nature, functions and origins*—p. 228, J. H. H. Hatton.

இராமர் முதலியவர்களின் பிறப்புகள் திருமாலின் அவதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. கிறித்து பிறப்பதற்குமுன் கண்ணன் வழிபாடு மிகப் புகழ் பெற்றிருந்தது. கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டினின்றும் சென்று ஆர்மேனியாவிற் குடியேறிய தமிழர் அங்கு கிருட்டிண, பலதேவ வழிபாட்டை நாட்டியிருந்தார்கள்.

விட்டுணு வழிபாடென்பது வடநாட்டு ஆரிய மக்களிடையே தோன்றிய ஞாயிற்று வழிபாடு. பிற்காலத்தில் இவ்வழிபாடு திருமால் வழிபாட்டோடு இணைந்தது. சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்படும் திருமால் வழிபாடு கண்ணன் வழிபாடாகவுள்ளது. திருமாலின் ஊர்தி பருந்து. எகிப்திய மக்கள் பருந்தை ஞாயிற்றுக் கடவுளின் சின்னமாகக் கொண்டு வழிபட்டார்கள்.

முருக வழிபாடு

சிவ வழிபாட்டைப்போலவே முருக வழிபாடும் மிகப் பழமையுடையது. மொகஞ்சதரோவில் சிவ வழிபாடு இருந்ததைக் காட்டும் சான்றுகள் காணப்பட்டதுபோல முருக வழிபாட்டைக் காட்டும் சான்றுகள் காணப்படவில்லை. மொகஞ்சதரோ முத்திரைகளில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த எழுத்துக்களின் வாசிப்பொன்றில் முருகன் என்னும் பெயர் காணப்படுவதாக ஹெரஸ் பாதிரியார் காட்டியுள்ளார்.

முருக வழிபாடு தொடக்கத்தில் கதிரவன் வழிபாடாக இருந்தது. இலங்கையிலுள்ள முருகன் கோயில் கதிர்காமம் எனப்படும். கதிர்க்கடவுளின் வழிபாட்டுக்குடைய இடம் கதிர்காமம் எனப்பட்டது. சிவ வழிபாடும் முருக வழிபாடும் ஒன்று எனவே மக்களின் நம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. சிவ வழிபாடு தொடக்கத்தில் சிவலிங்க வழிபாடாகவிருந்தது. முருக வழிபாடும் இவ்வாறே இருந்தது. சிவன் என்பதற்குச் சிவந்தவன் என்னும் பொருள் இருப்பது

போலவே முருகனைக் குறிக்கும் சேய், சேயோன், செவ்வேள் என்னும் பழைய பெயர்கள் சிவந்தவன் என்றும் பொருளுடையன.

சிவ வழிபாடு உலகின் பல்வேறு பாகங்களிற் காணப்பட்டதுபோலவே முருக வழிபாடும் பலஸ்தீன நாட்டில் காணப்பட்டது. அங்கு சிவன் என்னும் கடவுள் பால் (பகல்) என்னும் பெயரில் வழிபடப்பட்டார். பாற் கடவுளுக்கு இரண்டு வடிவுகளுண்டு. ஒன்று முதியபால், மற்றது இளம்பால். இவ்விரண்டு வடிவங்களும் முதிய தோற்றமும் இளந் தோற்றமுமாக விருந்தன. வடிவங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தபோதும் இரண்டும் ஒரு கடவுளின் தோற்றங்களாகவே கொள்ளப்பட்டன. நீலவானிலே கடலிற்றோன்றும் ஞாயிற்றின் தோற்றம் மயில் ஊர்தியில் காட்சியளிக்கும் குழந்தை வடிவான கடவுளாக உருவகப்படுத்தப்பட்டது. பழங்காலத்தில் மக்கள் எவ்வாறு முருகக் கடவுளை வழிபட்டார்களென்பதைத் திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் நூல் நன்கு கூறுகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல் முதலிய நூல்கள் முருகக் கடவுளுக்கு ஆறு திருமுகங்களிருப்பதாகக் கூறுகின்றன. முருகக்கடவுள் வீர தெய்வமாகக் கூறப்படுகின்றார். சங்ககால மக்கள் முருகக் கடவுளை மயிலூர்தியுடையவராகவே வழிபட்டார்களென்பது “மணி மயிலுயரிய மாருவென்றிப்—பிணிமுகவூர்தி ஒண் செய்யோனும்” (56) என்றும் புறநானூற்றுப் பாடலால் தெரிய வருகின்றது. ஸ்கந்தர், கார்த்திகேயர், சுப்பிரமணியர், குகன் முதலிய பெயர்கள் சங்க இலக்கியங்களிற் காணப்படவில்லை. இப்பெயர்கள் வடநாட்டினின்றும் வந்து பிற்காலங்களில் தமிழ் நாட்டில் வழங்கின. கந்தன் என்பதே ஸ்கந்த என வடமொழியில் உச்சரிப்பு வேறுபட்டது. கந்தனென்பதற்குக் கந்திலுறைபவன் அல்லது கந்தில் வழிபடப்படுபவன் என்னும் பொருளுண்டு.

மும்மூர்த்திகள்

தொடக்கத்தில் தாய்க் கடவுள், தந்தைக் கடவுள், குமாரக் கடவுள் என்னும் மூவருமே மும்மூர்த்திகள் எனப்பட்டார்கள். இவ்வழக்கே மத்திய தரைக்கடலைச் சூழ்ந்த நாடுகளிலுமிருந்து வந்தது. பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன் என்னும் தெய்வங்கள் ஆரிய மக்களிடையே வடநாட்டில் தோன்றியவை. பிராமண மதத்தினர் தென்னாட்டுக்கு வந்து தமது மதக் கொள்கைகளைப் பரப்பிய காலத்தில் பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன் என்னும் தெய்வங்கள் மும்மூர்த்திகளாயின. உருத்திர வணக்கமும் சிவ வணக்கமும் வெவ்வேறு தொடக்கமுடையனவாயினும் பிற்காலத்தில் இரண்டும் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்டன⁵. சிவ வழிபாட்டினர் சிவன் மும்மூர்த்திகளுக்கு வேருனவர் எனக் கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் சிவனை “மூவர்கோன்” என்பர்.

கோயிலும் கோயிற்கிரியையும்

மக்கள் அருள்தறி, தந்தை, தாய் என்னும் வடிவுகளில் கடவுளை வழிபட்டு வந்தார்கள். இவற்றைச் சுற்றிக் கட்டடங்களெழுந்தன. கடவுளுக்கு இருப்பிடமாகிய கட்டடம் அரசனுடைய வீடு போன்ற அமைப்பில் எடுக்கப்பட்டது. கோயிலென்பது அரசன் இருக்கும் வீட்டையும் கடவுள் இருக்கும் வீட்டையும் குறிக்கும். மக்கள் கீழ்நிலையிலிருந்து மேல்நிலை யடைந்தபோது கோயிலும் பெரியதாக எடுக்கப்பட்டது.

⁵ Rudra is the lord of animals, and forms the point of linkage between the Vedic religion and the later Siva worship. Siva in the Rig-Veda means auspicious, but it is not the name of a god; the Rudra in Rig-Veda is a malignant cattle destroying deity. Here he is the Lord of all cattle, Pasupathe—*Indian Philosophy*, p—122, S. Radhakrishnan.

அரசன் கடவுளின் அவதாரம் எனக் கருதப்பட்ட காலத்து அரசனே தலைமைக் குருவாக விருந்தான். பின் அரசனுக்குப் பதில் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கோயிற் குருக்களாக விருந்தார்கள். இக்காரணத்தினாலேயே குருமாருக்கு முற்காலங்களில் அதிக மதிப்பு உண்டாகியிருந்தது. பிற்காலங்களில் அரசருக்கும் அரச குடும்பத்தினருக்கும் பதில் உயர் குடும்பங்களிலுள்ளவர்கள் கோயிற் குருக்களாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். தந்தை புரிந்த தொழிலை மகன் புரிதல் என்னும் வகையில் குரு வகுப்பினர் பெருகினர். இவர்களல்லாது ஆங்காங்கு நிறுவப்பட்டிருந்த அருட் குறிகளை மேற் பார்த்த பலதிரு வகுப்பினரும் பூசாரிக் குடும்பங்களாகப் பெருகினர்.

அரண்மனையில் அரசனும் அரசனைச் சூழ்ந்த அவனுடைய அமைச்சர், சேனாபதியர், தலைமை அதிகாரிகள், உறவினர் எவ்வாறு வாழ்ந்தார்களோ அவ்வாறே கோயிலிலும் பரிவார தெய்வங்கள் இருந்தன. அரசனுடைய அரண்மனையைச் சூழ்ந்து மதிலும் அகழும் இருந்தது போலக் கோயிலுக்கும் மதிலும் அகழும் இருந்தன. கோயில் ஒரு கோட்டையின் அமைப்புடையது. தஞ்சாவூர்ப் பெரிய கோயில் இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறது. தென்னிந்தியா, அசீரியா, எகிப்து, மெசபெதேமியா முதலிய நாடுகளில் கோயில்களின் அமைப்பு ஒரே வகையாக விருந்தது. எகிப்திலே கர்நாக் என்னுமிடத்தில் பழங்காலக் கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில் களுக்குத் தென்னிந்திய கோயில்களுக்குக் காணப்படுவது போன்று வாயில்கள், கோபுரங்கள் காணப்படுகின்றன. கோபுரங்களில் அடிமுதல் நுனிவரை சிற்பங்கள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. தென்னிந்திய சிற்பக்கலைக்கும் எகிப்திய கட்டடக் கலைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதைச் சிற்பக் கலை ஆராய்ச்சியாளர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். எகிப்தியர் தாமரைப் பூவைத் தெய்வங்களுக் குரியதாகக் கொண்ட

னர். கட்டடத் தூண்களில் தாமரை மொட்டின் வடிவங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மெசபெதேமியாவிலும் அசீரியாவிலுமுள்ள கோயிலமைப்பு தென்னிந்தியக் கோயிலமைப்பை ஒத்துள்ளது. பலஸ்தீன நாட்டு அரசனாகிய சாலமன் கட்டிய கோயில் தென்னிந்தியக் கோயில் போன்றதே. கோயில்கள் சூரியனுதிக்கும் திசையை நோக்கி நின்றன.

கோயிற் கிரியைகள் என்பன அரசனுக்கு அவனுடைய பணியாளர் காலை முதல் அவன் நித்திரைக்குச் செல்லும் வரை என்னென்ன உபசாரங்களைச் செய்கிறார்களோ அவற்றை எல்லாம் செய்து காட்டுவதாகும். கிறித்துவ வேதத்திலே சாலமனின் கோயிலில் செய்யப்பட்ட கிரியைகளை நோக்கினால் அக்கிரியைகள் பெரும்பாலும் தென்னிந்தியக் கோயில்களில் நடைபெறும் கிரியைகளை ஒத்திருத்தலைக் காணலாம்.

கோயில் அமைக்கவேண்டிய விதிகள், அளவுகள், கிரியைகள் என்பவற்றைக் கடவுள் அருளிச் செய்தார் என்னும் நம்பிக்கை தென்னிந்தியாவிலிருப்பது போலவே மெசபெதேமியாவிலுமிருந்தது. இவ் விதிகளை உண்டாக்கினோர் உண்மையில் கோயிற் குருமார்களே யாவர்.

தமிழ் நாட்டினின்றுஞ் சென்று எகிப்து மெசபெதேமியா முதலிய நாடுகளிற் குடியேறிய மக்களே கோயிலெடுக்கும் விதிகளையும் சமயக் கிரியைகளையும் கொண்டு சென்று அந்நாடுகளிற் பரப்பினார்களென்பதற்குரிய சான்றுகள் மேல்நாட்டாராய்ச்சியாளர் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகளில் கிடைக்கின்றன.

ஆகமங்கள்

சமயத்துக்குக் கோயில்களும் கோயிற் கிரியைகளும் முதன்மை யுடையனவாக இருந்தன. கோயிலமைக்கவேண்டிய மாதிரி, நீளம், அகலம், உயரம் போன்றனவும்

கோயிற் கிரியை முறைகளும் தலைமுறை தலைமுறையாகக் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தன. இவற்றை அறிந்திருந்தவர்கள் கோயிற் குருமார்களாக விருந்தார்கள். இவையும் இவை போன்று சமயத்தோடு தொடர்பு பெற்றிருந்த பல செய்திகளும் நீண்ட காலம் தலைமுறைகளாகத் தொடர்ந்து வந்தன. இவற்றின் தொகுப்பே ஆதியில் ஆகமமாக இருந்து வந்தது. எனினும், மெசபெதேமியா, இந்தியா முதலிய நாடுகளில் ஆகமக் கருத்துக்கள் ஒரே வகையாக விருந்தன.

ஆரிய மக்கள் இந்திய நாட்டை வந்தடைவதன்முன் ஆகமக் கொள்கைகள் இந்தியாவிலிருந்தன⁶. தமிழ் மக்கள் கடவுளைக் கோயில்களில் வழிபட்டார்கள். ஆரிய மக்கள் கடவுளைக் கோயில்களில் வழிபடவில்லை. அவர்கள் யாகங்கள் புரிந்து அவற்றில் தேவர்களுக்கு உணவு அளித்து அவர்களை மகிழ்வித்தார்கள். உயிர்களின் மறுபிறப்புக் கொள்கையைப் பற்றி ஆரியர் அறிந்திருக்கவில்லை என்றும், அவர்கள் மறுபிறப்பைப் பற்றி அங்கு வாழ்ந்து

⁶ Apart from these archaeological evidences there has gradually accumulated a mass of evidence tending to show that the early *Indian and Mesopotamian* culture represent cognate developments. This applies especially to considerations derived from a study of the history of design (particularly in connection with the animal style and architecture) and to the analogies between Babylonian mythology and cult and those of the Dravidian (Agamic) tradition of India such as the use of the same formulæ representing mountains, clouds and water; the motif of animals with long necks, interlaced and heraldic.....symbol of flowing vase in Babylonia and brimming vase of plenty (Purana Kalasa) of India—*Indian and Singhalese art and archaeology—Encyclopaedia Britannica.*

கொண்டிருந்த மக்களிடத்தில் பிற்காலங்களில் அறிந்து கொண்டார்கள் என்றும் வேத ஆராய்ச்சிக்காரர் கூறுகின்றனர். ஆகவே கோயில், கோயிற் கிரியைகள் சம்பந்தமான அறிவும், உயிர், உலகம், கடவுள் என்னும் முப்பொருள்களின் ஆராய்ச்சியும் தமிழர்களுடையனவாகும்.

தமிழரிடத்து வழங்கிய தத்துவ ஞானங்கள் உபநிடதங்கள் (உபதேசங்கள்) என்னும் பெயர்களுடன் பிற்காலங்களில் வெளியிடப்பட்டன. உபநிடதம் என்பதற்குக் கிட்ட இருந்து கேட்டல் என்பதுபொருள். உபநிடதங்களில் கூறப்படும் மறைபொருள் குருமாணுக்க முறையிற் கேட்டு அறிதற்குரியன. ஆகவே அவை எழுதிவைக்கப்பட வில்லை. இஞ்ஞானங்களைக் கேட்டறிவதில் தாகங் கொண்டிருந்த ஆரிய மக்களுட் சிலர் அவற்றைத் தமிழறிஞரிடம் கேட்டறிந்த பின் தாம் அவற்றைப் பிறருக்கு உபதேசிக்கும் பொருட்டு எழுதி வைக்கலாயினர். வீடு பேற்றுக்குரிய ஞானங்களை எழுதி வைக்கும் மரபு தமிழ்நாட்டில் இருக்கவில்லை எனத் தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது. பிற்கால உரையாசிரியர்களான நச்சினூர்க்கினியர், பரிமேலழகர் முதலானோரும் இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். உபநிடதங்களும் ஆகமங்கள் எனப்படும். இதனால் உபநிடதங்களிலுள்ள கருத்துக்கள் ஆகமக் கருத்துக்களே எனப் புலப்படும்.

வேதங்களைச் சூத்திரரும், பெண்களும் ஓதுதலும் கேட்டலும் கூடாது. உபநிடத ஞானங்களைப் பெண்களும் எல்லாக் குலத்தினரும் பெறலாம். “ஆஷ்ரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும் கங்கை வார்சடைக் கரந்தார்க் கன்பராகில் அவர் கண்டீர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே” என்பது உபநிடதக் கருத்துக்கள் பற்றி எழுந்ததே. உபநிடதங்கள் ஆரியரல்லாத மக்களுடையன வென்பதை விண்டர் நிட்ஸ் என்னும் சேர்மன் பேராசிரியர் இந்திய இலக்கியங்களின் வரலாறு என்னும் நூலில் நன்கு எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

சைவ சமயத்துக்கு ஆதாரம் எனப்படும் நூல்கள் 28 சிவ ஆகமங்கள். இவ்வாகமங்களிற் சில அச்சிடப் பட்டுள்ளன. பல அச்சிடப் படவில்லை. பல பெயரளவி லேயே இருந்து வருகின்றன. ஆகமங்கள் தமிழருக்கும் சைவத்துக்கும் உரியனவாயின் அவை ஏன் வடமொழியில் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன என்னும் கேள்வி எழலாம். ஆக மக் கருத்துக்கள் செவி வழக்கில் இருந்து வந்தன வென்று கூறினோம். ஆகமங்கள் எழுதப்பட்ட “பாஷா” என்னும் நடை கி. பி. 1000 வரையில் வழங்கியதென்று ஆராய்ச்சி யாளர் கூறுகின்றனர். கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தென்னாட்டில் படிப்படியே வடமொழி ஆதிக்கம் ஏற்பட்டு வந்தது. அப்பொழுது⁷ தமிழிலிருந்த ஆகமங்கள் வட மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அல்லது செவி வழக்கிலிருந்த ஆகமக் கருத்துக்கள் திரட்டப்பட்டு வடமொழியில் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். தமிழில் ஆகமங்கள் பல இருந்தன வென்று கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டளவில் செய்யப்பட்ட திருமந்திரம் கூறுகின்றது.

⁷ We may infer that upanishadic speculations originated wholly outside pale of Vedic Brahmanism and had their source in religio-philosophical thought currents already prevalent in India since pre-Aryan days... Both Samkya and Yoga had developed probably already in pre-Aryan India—*Back ground of Buddhist Philosophy*—*Dr. B. B. Bhattacharya. —Indo asian Culture Vol. 1.*

The living Hindu regions of today from cape comorin to the remote corners of Tibet is essentially Tantric. Even the genuine Vedic rites that are preserved and are supposed to be derived straight from the Vedas e. g. Samdya have been modified by the addition of the Tantric practices—*Outlines of Indian philosophy*—p. 130, *P.T.S. Iyengar.*

சைவத்துக்கு 28 ஆகமங்களும் ⁸ வைணவத்துக்கு 108 ஆகமங்களும், சாக்தத்துக்கு 77 ஆகமங்களுமுண்டு. இவற்றுட் சிலவற்றுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகளில் இவையல்லாத நூற்றுக்கணக்கான ஆகமங்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகமங்கள் கடவுளாற் சொல்லப்பட்டன என நம்பப்பட்டு வருகின்றன.

ஆகமங்கள் பொதுவாக ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஞானம் என்பது கடவுளைப் பற்றிய அறிவு. அது வீடு எனப்படும். யோகம் என்பது மனத்தை ஒரு செயலில் பற்றவைத்து நிற்பது. கிரியை என்பது கோயில் கட்டுவதற்கு, நிலத்தை உழுதல், தளமிடுதல் முதல் விக்கிரகத்தை நாட்டுதல் வரையிலுள்ள செயல்கள். சரியை என்பது கடவுளை வழிபட வேண்டிய முறைகள். சரியை, கிரியை, யோகம் முதலிய மூன்றும் ஆசிரியனிடத்தில் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியன வென்றும், பக்குவமடைந்தவர்களுக்கு ஞானத்தை அளிக்க இறைவன் குரு முகூர்த்தத்தில் நேரில் வருவான் என்றும் ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. உலகம் பொய்த் தோற்றமாக வுள்ளது என்னும் கொள்கையை (மாயா வாதத்தை) ஆகமங்கள் எதிர்க்கின்றன.

ஆகமங்கள் உலகத்தைப் பொய்த் தோற்றமெனக் கொள்ள வில்லை. கடவுளிடத்தில் பத்தி செலுத்துவதையே ஆகமங்கள் சிறப்பாக வலியுறுத்துகின்றன. பாடுதல், ஆடுதல் போன்ற உள்ளக் கிளர்ச்சி தரும் செயல்கள் பக்தி காரணமாக எழுந்தனவே. தமிழிலும் சமக்கிருதத்திலும் பக்திமயமான பாடல்கள் பல உள்ளன. இசை, நாட்டியம், அபிநயம் என்பனவும் சமய பக்தி காரணமாக வளர்ச்சி

⁸ காஞ்சிபுரத்தில் கைலாசநாதர் கோவிலிலுள்ளதும் இராசேந்திர வர்மனால் பொறிக்கப்பட்டதுமாகிய சாசனமொன்றில் 28 ஆகமங்களைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இச்சாசனம் கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்டது.

யடைந்தன. அபிநயம் காரணமாகத் தேவதாசிகள் கோயில்களில் அமர்த்தப் பட்டார்கள்.

சைவ ஆகமங்களும் சாக்த ஆகமங்களும் ஒன்றுக்கு ஒன்று ஒற்றுமை யுடையன. சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள் 28 ஆகமங்களிலும் வேதாந்த சூத்திரங்களுக்கு நீலகண்ட சிவாசாரியார் செய்த சைவ பாடியத்திலும், சென்ற 1500 ஆண்டுகளாகச் செய்யப்பட்ட சைவ நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகள் சிவாகமங்களுள் முதன்மையுடையதான காமிகாகமத்தின் ஞானபாதமாகிய மிருகேந்திரத்தில் கூறப்படுகின்றன. (இவ்வாகமங்களும் வேறு சிவாகமங்களும் தமிழரையோடு அச்சிடப்பட்டுள்ளன). சிவம் தொடக்கமில்லாதது. அது எல்லாவற்றையும் அறிவது, எல்லாவற்றையும் செய்வது, உயிர்களின் அறிவை மூடியிருக்கும் மலத்தை நீக்குவது என மிருகேந்திராகமங் கூறுகின்றது. படைத்தல், காத்தல் அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் (துரோதானம்) எல்லாம் சிவத்தின் செயல்கள். உலகம், உயிர், இறைவன் என்னும் முப்பொருள்களும் உட்பொருள்கள்.

சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளை, 13-ஆம் நூற்றாண்டளவிற செய்யப்பட்ட சைவ சித்தாந்த நூல்கள் நுட்பமாக எடுத்து விளக்குகின்றன. சைவ சித்தாந்தம் சாதி, வருணச் சிரம தருமம் போன்றவற்றை அனுமதிக்கவில்லை. பெரிய புராணத்திற் கூறப்படும் மெய்யடியார்கள் வரலாறுகள் இதற்குச் சான்றாக உள்ளன. வைணவ மதத்தினரும் இதே கொள்கையுடையராக விருந்தனர். வைணவ அடியார்களுள் ஒருவர் பாணர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவராக விருந்தார். சாதி பேதம், வருணச்சிரம தருமம் போன்ற கொள்கைகள் தலையெடுத்த காலத்தில் கன்னட தேசத்தில் வசவர் தோன்றினார்.

இவர் வாழ்ந்தகாலம் 12-ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி. இவரால் கொண்டுவரப்பட்ட சைவம் இலிங்கங்கட்டி மதம்

அல்லது இலிங்காயதம் அல்லது வீரசைவம் எனப்பட்டது. இதன் முக்கிய கொள்கை பிராமண ஆதிக்கத்தையும் சாதி பேதத்தையும் ஒழிப்பதாக விருந்தது. பிராமண சாதியிற் பிறந்தவராகிய வசவர் இக்கொள்கையை நிலைநாட்ட முன் வந்தது வியப்புக்குரியதாக விருந்தது. இவருக்கு முன் விளங்கிய புத்தர் முதலிய சமய சீர்திருத்தக்காரர்களைப் போலவே இவரும் தமது போதனைகளை உள்நாட்டு மொழிகளில் செய்தார். வழக்கம்போலப் பிராமணர் இம்மதத்தவரிடையே சாதிபேதக் கொள்கையை நுழைத்து அதன் சீவசத்தை வாங்கிவிட்டார்கள். இலிங்காயத மதம் பௌத்த மதத்தைப் போலச் சாதிபேதத்துக் கெதிராக எழுந்ததாயினும் இன்று இலிங்காயதப் பிராமணர், இலிங்காயத சூத்திரர் முதலியோர் காணப்படுகின்றனர்.

யோகமார்க்கம்

கடவுள் புலன்களாலறிய முடியாதவர், நினைவுக்கு எட்டாதவர் எல்லாவற்றையும் இயக்குபவர் என்னும் உண்மைகளையும் மக்கள் அறிந்திருந்தார்கள். ஆகவே குணங்குறியில்லாத முழுமுதற்கடவுளைக் குறிக்கக் கடவுள் இயவுள் என்னும் பெயர்களை அவர்கள் இட்டுவழங்கினார்கள். கடவுளென்பதற்கு உள்ளத்தைக் கடந்தவர் என்பதும் இயவுள் என்பதற்கு எல்லாவற்றையும் இயக்குபவர் என்பதும் பொருள்களாகும். புலன்களாலறியப்படாத பொருளை அறிவதற்குப் புலன்களை அடக்குதல் வேண்டுமென்னும் கொள்கை எழுந்தது. புலன்களை ஒடுக்கி (ஐந்தடக்கி) மனதை ஒரு நிலைப்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பான முறைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவ்வழி யோக மார்க்கம் எனப்பட்டது. 5000 ஆண்டுகளின் முன் மொகஞ்சதரோ மக்கள் இம் முறைகளை அறிந்திருந்தார்கள்⁹. அங்கு

⁹ That 'contact between Vedism and the indigenous religion of Indus valley modified both by making the cult of Yoga acceptable to Vedism, which formerly believed

கிடைத்த தொல்பொருள் ஒன்றில் மூக்கு நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டு அட்டணைக் காலிட்டு யோகத்தில் வீற்றிருக்கும் பாவனையிலுள்ள உருவமொன்று வெட்டப் பட்டுள்ளது. மிக முற்காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே தோன்றியிருந்த இக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே சமண, பௌத்த மதங்கள் எழுந்தன. சமண, பௌத்த மதங்கள் ஆரியர் வருகைக்கு முன் இந்தியநாட்டிலிருந்த சமயக் கருத்துக்களைப் பின்பற்றி எழுந்தவை என ஆராய்ச்சியாளர் கூறியிருக்கின்றனர். சமண, பௌத்த மதங்களின் மூலாதாரக் கொள்கை புலன்களை வென்று ஆசையற்றிருப்பது. “திரையற்றகடல் போற் சிந்தை தெளிந்தார்க்குப்—புரையற்றிருந்தான் திரிசடையோனே” எனத் திருமூலரும் குறிப்பிடுதல் காண்க.

கடவுளைப் பற்றி ஆராயத் தொடங்கிய மக்கள் இவ்வுலகைப்பற்றியும் உலகில் வாழும் உயிர்களைப்பற்றியும், உலகுக்கும் உயிருக்கும் கடவுளுக்கு முள்ள தொடர்புகளைப்

only in sacrifice and (b) by the retention of non-Vedic elements in popular religion as to the cult of Yoga its indigenous origin is seen in certain stone statuettes discovered at Mohenjo-Daro showing ascetics with eyes half shut in contemplation and fixed on the tip of the nose. These according to Chanda supply the missing links between the prehistoric Indus valley civilization and the later civilization of India, Buddhist, Jain or Brahmanical—*Memoir, No. 41 of Arch. Survey. (India.)*

Among the many revelations that Mohenjo-Daro and Harappa had in store for us, none perhaps is more remarkable than that this discovery that Saivism has a history going back to the chalcolithic age or perhaps even further still, and it thus takes its place as the most ancient living faith in the world—*Mohenjo-Daro and the Indus civilization, Vol. I, p. VII—Sir John Marshall.*

பற்றியும் ஆராயத் தொடங்கினர். இவ்வாராய்ச்சிகள் தொடர்பான நூல்கள் தத்துவ சாத்திரங்கள் எனப்படுகின்றன. கௌதம புத்தருக்கும் மகாவீரருக்கும் முன்னிருந்தவர் கபிலர். இவர் செய்த தத்துவ நூல் சாங்கியம். சாங்கிய மதக்கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமணப் பௌத்த மதங்கள் எழுந்தனவெனக் கூறுவர் ஆராய்ச்சி வல்லார்.

வேதமார்க்கமும் ஆகமமார்க்கமும்

தொடக்கத்தில் வேதமார்க்கமும் ஆகமமார்க்கமும் வேறுபட்டனவாகவிருந்தன. இருக்குவேத காலத்தில் தாசுக்களுக்கும் ஆரியருக்கும் நேர்ந்த பிணக்குகளென்பன சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன வென்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். சமண, பௌத்த மதங்களை விழுத்தும் பொருட்டு வேத மதத்தினரும் ஆகம மதத்தினரும் தமிழ்நாட்டில் ஒத்துழைத்தனர். சமணபௌத்த மதங்கள் விழுந்தபின் ஆகமமார்க்கமும் வேத மார்க்கமும் இணைந்து பல நூற்றாண்டுகளாக வருகின்றன. இவை இவ்வாறு நீண்டகாலமாக வருகின்றமையின் இக் காலத்தவர் அவற்றின் வேறு பாட்டை உணர்வதில்லை.

ஆகமங்கள் வேதங்களினின்றும் பிறந்தனவெனவும் சிலர் நம்பி வருகின்றனர். வேதங்கள் செய்யப்பட்டுச் சில காலத்தின் பின் அவை எவராலும் செய்யப்படாமல் தாமாக உள்ளன என்னும் நம்பிக்கை இருந்துவந்தது. ஆகமங்களைச் சிவபெருமான், திருமால் முதலிய கடவுளர் செய்தனர் என்னும் நம்பிக்கையும் இருந்துவருகிறது¹⁰. வேத மந்திரங்கள் வைதீகக் கிரியைகளில் ஓதுதற்குரியன. ஆகமங்கள் சைவ, வைணவக் கிரியை முறைகளையும், யோக சாதனைகளையும் தத்துவக் கூறுபாடுகளையும் கூறுகின்றன. வைதீகக் கிரியைகள் தீ வளர்த்துச் செய்யப்படுவன. அப்

¹⁰ History of the Tamils — T. S. Iyengar

போது உணவு தீயிலிடப்படுகின்றது. ஆகமக்கிரியைகளில் வழிபடுவோர் உணவுகளைப் படைத்துப் பின் எடுக்கின்றனர். வைதீகக் கிரியைகளில் வெவ்வேறு தொழில்களைச் செய்கின்ற பல தேவர் அழைக்கப்படுகின்றனர். ஆகமக்கிரியைகளில் ஒரு தெய்வத்துக்கே வழிபாடு செய்யப்படுகின்றது. வேதக்கிரியைகளில் வேள்வியாசிரியன் செய்யும் ஒவ்வொரு கிரியையும் ஒவ்வொரு மந்திரஞ் சொல்லிச் செய்யப்படுகிறது. ஆகமங்களில் வேத மந்திரங்களுக்கு இடமில்லை. வேத மந்திரங்கள் சில ஆகமக்கிரியைகளில் சொல்லப்படுகின்றன. இம் மந்திரங்கள் பொருளற்றனவாக விருக்கின்றன. தூப எனத்தொடங்கும் மந்திரமொன்று தூபங்காட்டும்போது சொல்லப்படுகிறது. இம் மந்திரம் மாட்டை வண்டியிற் பூட்டுவதைக் குறிக்கிறது. ஆகமக்கிரியைகளிற் பெரும் பகுதி கடவுளுக்குள்ள பலபெயர்களை ஈற்றில் நம என்பதை வைத்துத் துதிப்பதாகவுள்ளது. வைதீகக் கிரியைகளின் நோக்கம் தீயில் உணவைச் சொரிவது. ஆகமக்கிரியைகளின் நோக்கம் ஒரு அரசனுக்குச் செய்வது போன்ற உபசாரங்களைச் செய்வது. வேதக்கிரியைகளுக்குத் தெய்வத்தினுருவம் வேண்டப்படவில்லை. எல்லாத் தேவர்களையும் குறிக்கத் தீ ஒன்றே போதுமானது. ஆகமக்கிரியைகளுக்குக் கடவுளின் திருவுருவம் அல்லது கடவுளை குறிக்கும் ஒருபொருள் வேண்டப்படும்.

வைதீகக் கிரியைகள் மக்களை நான்கு வருணங்களாகப் பிரிக்கின்றன. கடைசி வருணத்தவருக்கு வேத, வேதாந்தக் கல்விகள் மறுக்கப்பட்டன. நான்கு வருணப் பிரிப்பிலிருந்து வருணச்சிரம தருமங்கள் வளர்ச்சியடைந்தன. வருணங்களுக்கேற்ப வருணச்சிரம தருமங்களும் வேறுபட்டன. இச்சாதனைகளால் சன்னியாசம் பிராமணருக்கு மாத்திரம் உரியதாக விருந்தது. சன்னியாசத்தினால் மாத்திரம் மோட்சம் அடையக் கூடியதாகவும் இருந்தது. ஆகமங்கள் இக் கொள்கைகளை எதிர்த்தன. ஆகமங்கள்

நான்கு வருணங்களை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆகமமார்க்க கத்தின்படி சண்டாளனானும் சிவன், திருமால் முதலிய உருவங்களை வைத்துப் பூசிக்கலாம். வேதாந்தம் வேதத்தின்பகுதியாக இருந்தமையின் அது நான்காம் வருணத்தவருக்கு மறுக்கப்பட்டது. ஆகமங்களை எவரும் ஓதலாம். சிவ தீட்சை பெற்ற புலையனும் பிராமணனுக்குத் தீட்சை செய்து அவனுக்குக் குருவாகலாம். ஆகமக் கொள்கையினரிடையே சன்னியாசமும் பரவிற்று. வைணவ சன்னியாசிகள் ஏகாந்திகளெனவும், சைவ சன்னியாசிகள் சிவயோகிகள் எனவும் பட்டனர். ஆகமக் கொள்கையின்படி மோட்சமடைவதற்குச் சன்னியாசம் அத்தியாவசியமன்று. எல்லாருக்கு முரிய பத்திமார்க்கமே முக்கியமுடையது. ஆகமக் கொள்கையினர் கடவுளின் பெயரால் உயிர் கொலை செய்வதைக் கண்டித்தனர். ஆகவே தானியமாவினால் செய்யப்பட்ட விலங்கின் வடிவங்கள் விலங்குகளுக்குப் பதில் பலியிடப்பட்டன. சிறிது சிறிதாக வேதாந்தக் கொள்கைகள் ஆகமக் கொள்கைகளோடு இணைந்தன. புராணங்களில் இவை ஒன்றாக இணையவில்லை.

சைவ மடங்கள்

சமண பௌத்த மதங்களை ஒழிக்கும் பொருட்டுத் தோளொடு தோள் நின்று போராடிய வைதீக, ஆகம மதங்களுக்கிடையில் சிறிது சிறிதாக மாறுபாடுகள் எழுந்தன. உயர்ந்த சமய ஞானங்களைப்பற்றிய அறிவு சமக்கிருத மொழி மூலம் நூல்களைப் பயின்று பெறப்படுதல் வேண்டும். உள் நாட்டு மொழிகள் மூலம் அவற்றைப் பயில்வது பயனற்றது. பிராமணர் ஒழிந்தோர் துறவிகள் ஆதல் கூடாது. சமக்கிருதம் தெய்வமொழி. தமிழ், மனிதர் பேசும் மொழி என்னும் கொள்கைகள் சிறிது சிறிதாகப் பரவத் தொடங்கின. இந்நிலை 16-ஆம் நூற்றாண்டில் உச்சநிலை யடைந்திருந்தது. மேற் கூறப்பட்ட கொள்கைகள் தோன்றிப் பரவத் தொடங்கிய காலத்திலேயே திருமந்திரம், சித்தர் பாடல்கள்,

மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் முதலிய நூல்கள் எழுந்தன. எல்லாக் காரியங்களிலும் மொழி, சமூகம் என்பவற்றைப் பற்றிய அபிமானம் முதன்மை பெற்றிருந்தது. இவற்றின் உரிமைக்கு இழுக்கு நேர்ந்த காலங்களில் மக்களிடையே உள்ளக் கொதிப்பு எழுந்தது. ஒவ்வொரு சமூகத்தினரும் தமது மொழியின் உரிமை, சமூக உரிமைகளுக்குப் போராடி வந்தனர். உள் நாட்டு மொழிகள் மூலம் சமய ஞானங்களைக் கற்றறிதல் பயனற்றதென ஒரு சாரார் கூறுதலும் தமிழ் மொழியில் பல சமய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. பிராமணரல்லாதார் துறவு அடைதல்கூடாது என ஒரு சாரார் கூறுதலும் பிராமணரல்லாத பலர் துறவு பூண்டனர். இவ்வகைக் குழப்பங்களுண்டாகும்போது அரசாங்கமும் இவற்றில் பங்கு பற்றுவதுண்டு. பிராமணரல்லாத துறவிகள் மடங்களமைத்துக்கொண்டு இருத்தல் கூடாது என ஒரு சாரார் கூறிக் கலகம் விளைவித்துக் கலகக்காரரை ஏவிப் பல பிராமணரல்லாதார் மடங்களை அழித்தனர்¹¹. ஆகவே சைவத் துறவிகள் குகைகளை நாடிச் செல்ல நேர்ந்தது.

¹¹ No. 471 of 1912 records the gift of such a monastery for a Saiva saint by a village, which also provided for the feeding of all strangers who might visit it. The property of this monastery was confiscated in the twenty-second year of Kulotunga Chola III when there was a general crusade against the non-Brahmanical Saiva mathas instigated by the Brahmans—*Local Government in ancient India*, p. 273, R. K. Mookerji.

The scheme of four Varnas—could not well spread among the Tamils—It only led to the confusion of caste and prevalence of social jealousies and have characterized the life of South India for a thousand five hundred years; for we learn from Thevaram of Thirunavukkarasu Nayanar that there was in his day, as there is to-day, a consciousness of rivalry, if not jealousy between the

குகை நமச்சிவாயர் முதலிய பெயர்கள் இதற்குச் சான்றுகளாகும்.

இந் நெருக்கடியான 16-ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதனையடுத்தும் சைவ மடங்கள் தமிழ் நாட்டில் எழுந்தன. சைவ மடத் தலைவர் எப்பொழுதும் பிராமணரல்லாதாராகவே இருந்து வருவர். சங்கராச்சாரியார் மடங்களின் தலைவர்கள் எப்பொழுதும் பிராமணராகவிருப்பர்.

அரசர் பெரும்பாலும் வைதீக சமயத்தவர்களைச் சார்ந்து நின்றமையின் கோயில்கள் சிறிது சிறிதாக வைதீக மதத்தினரின் கைப்பட்டன. அக்காலத்திலேயே கிரியை முறைகள் வடமொழியில் எழுதப்பட்டு அம்மொழியில் வழங்கலாயின. வடமொழிச் சொற்றொடர்களைச் சொல்லிச் செய்யும் கிரியைகளின் இடையிலும் தமிழிசைபாடுவதாகிய ஒரு பகுதியும் இருந்து வந்தது. முற்காலத்தில் தமிழ்த்துதி பாடிப் பூசை புரியப்பட்டதன் நிழலாக இது இப்பொழுதும் இருந்து வருகின்றது. தமிழிசை பாடுவோர் பிராமணரல்லாதாராவர்.

மொழிபற்றிய உணர்ச்சி ஒருபோதும் மக்களுள்ளத்தை விட்டு அகன்றுவிட மாட்டாது. மனோன்மணிய ஆசிரியர்

Brahman and non-Brahmans as they were then called Aryan and Tamilian.

“ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்”

“செந்தமிழோடு ஆரியனைச் சீரியானை”

“ஆரியந் தமிழோடிசையானவன்.”

—*Pre-Aryan Tamil Culture*, p. 20, P. T. S. Aiyengar.

¹¹ When the Brahmans settled in Southern India and the ancient Tamil Rajahs desiring to secure the benefit of the Yagas, accepted to the fire priests, a supreme position to the society, the Brahmans naturally tried to introduce socio religious organization in Tamil religion—*Ibid*, p. 20.

சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் காலத்திலும் இவ்வுணர்ச்சி எவ்வளவுக்கு மக்களுள்ளத்தில் பதிந்திருந்ததென்பதை அவர் மனோன்மணியத்துக்குச் செய்துள்ள தமிழ்த் தெய்வ வணக்கத்தைக் கொண்டு அறியலாம். இன்றும் இவ்வுணர்ச்சி மறைந்து விடவில்லை. தமிழ் மொழியே தமிழரின் சமய மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்னும் கிளர்ச்சி தமிழ் நாட்டில் இருந்து வருகிறது.

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம்

பௌத்த, சமண மத ஆதிக்கம் ஒழிக்கப்பட்ட பின் அரி பெரிது, சிவன் பெரிது என்னும் கொள்கைகள் பற்றி வைணவ, சைவ மதங்களுக்கிடையில் பூசல்கள் எழுந்தன. அக்காலத்தில் தத்தம் கடவுளரே பெரியர் என்று சாதிக் கும் பொருட்டுப் பல புராணக் கதைகள் எழுந்தன. வைணவர்களுக்குள் வடகலை, தென்கலை என இரு பிரிவுகள் தோன்றி அவைகளும் ஒன்றோடு ஒன்று தருக்கிப் பூசல் விளைத்தன. சைவரும் வைணவரும் மாறுபடுவதை விரும்பாத சிலர் “அரியும் சிவனுமொன்று, அறியாதவன் வாயில் மண்ணு” என்று சொல்லிச் சந்து செய்தனர்.

பிராமண மதத்தினர் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையினராக இருக்கவில்லை. அவர்கள் வேதாந்தக் கொள்கையுடையவர்களாக விருந்தனர். வேதாந்த மென்பது பிரமமொன்றே உள்ளது, உலகம், உயிர் என்பன பிரமத்தின் போலித் தோற்றங்கள் எனக் கொள்ளும் கொள்கை. சங்கராச்சாரியார் இக்கொள்கையைப் பின்பற்றி வேதாந்த சூத்திரத்துக்குப் பாடியஞ் செய்தார். இக் கொள்கை சங்கராச்சாரியருக்குப் பின் தமிழ் நாட்டில் பெரிதும் பரவத் தொடங்கிற்று. வேதாந்த கொள்கைகளை மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் கண்டிக்கின்றன. வேதாந்த சித்தாந்தக் கொள்கைகள் சம்பந்தமான வாதங்கள் நடந்து வந்தன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தாயுமான சுவாமிகள்

இவ்விரு கொள்கையினரையும் சந்துப்படுத்தும் பொருட்டு “வேதாந்த சித்தாந்த சமரச முன்னிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தர் கணமே” எனக் கூறினர். குமரகுருபரசுவாமிகள் “வேதாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த-ஆராவின்ப அருங்கனி பிழிந்த-சாரங்கொண்ட சைவ சித்தாந்தம்” எனக் கூறினர். தமிழ் நாட்டில் பிராமணரல்லாத பலர் வேதாந்தக் கொள்கைகளைப் பயின்று அக் கொள்கைகளை விளக்க நூல்கள் பல தமிழிற் செய்தனர். வேதாந்தக் கொள்கைகள் மாயாவாதம் எனச் சித்தாந்திகளால் கண்டித்து ஒதுக்கப்பட்டன.

வேதாந்தக் கொள்கைகள் பரவி யிருந்த காலத்திலேயே அருள் திரு. ஆறுமுக நாவலரவர்கள் தோன்றிச் சைவ சமயக் கொள்கைகளை மக்களிடையே பரப்பும் பொருட்டுப் பல ஆக்க வேலைகள் புரிந்து வந்தார். அக்காலத்தில் மாணவரும் பொது மக்களும் சமயக் கொள்கைகளைக் கற்றறிவதற்கேற்ற வசன நூல்கள் எழுதப்படவில்லை. ஆகவே நாவலரவர்கள் மாணவரும் பொது மக்களும் கற்கும் பொருட்டுச் சைவ வினா விடை போன்ற நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார்கள். நாவலர் காலத்தில் இக்கால முறையான ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்படவில்லை. அக்காலத்தில் பொதுவாக நம்பப்பட்டு வந்த சில கொள்கைகளையும் அவர்கள் தழுவி யுள்ளார்கள். சைவ சமயத்துக்கு வடமொழி வேதங்கள் ஆதாரம், சமக்கிருதம் தெய்வமொழி என்பவை போன்ற கொள்கைகள் இப்பொழுது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

நாவலர் காலத்தில் அறியப்படாதிருந்த பல சரித்திர உண்மைகள் இப்பொழுது அறியப்பட்டுள்ளன. அவை மேல்நாட்டறிஞர் வெளியிட்டுள்ள மனிதவியல் நூல்களிலும் பிறவற்றிலும் காணப்படுகின்றன.

சமயத்தின் நோக்கம்

மனிதன் எப்படி வேடன், இடையன் முதலிய, படிகளைத் தாண்டிப்படிப்படியே நாகரிகமடைந்தானோ அவ்வாறே சமய

மும் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்தது. கடவுள், உயிர் உலகம் முதலியவற்றின் தொடர்பு, வினைப்பயன் போன்ற தத்துவக்கொள்கைகள் இந்திய நாட்டிலேயே தொடங்கி கிரேக்க நாட்டுக்குச்சென்றனவென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இந்தியாவினின்றும் சென்று பிறநாடுகளிற் குடியேறிய மக்களும் அசோகச்சக்கரவர்த்தியால் பிறநாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட சமயபோதகர்களும் இக்கொள்கைகளைப் பிறநாடுகளில் பரவச் செய்தனர். கிரேக்க தத்துவ சாத்திரிகளில் முந்தியவராகிய பிதகோரஸ் இந்தியாவுக்கு வந்தோ, அல்லது பாரசீகத்திலிருந்தோ கபிலரின் சாங்கியக்கொள்கைகளை அறிந்து அக்கருத்துக்களைக் கிரேக்க மக்களுக்கு வெளியிட்டாரெனச் சிலர் கருதுகின்றனர். கபிலர் காலம் முதல் தத்துவ சம்பந்தமான மதங்கள் இந்தியாவில் தோன்றி வளர்ச்சியடைந்தன. சமயத்தின் முடிவு பிறப்பை ஒழிப்பது என்பது பலசமயங்களின் கோட்பாடாக இருந்துவந்தது. நாளேற நாளேறத் தத்துவமுறையான சமயக் கொள்கைகள் மறக்கப்பட்டன. தத்துவமுறையில் சமயத்தை அனுட்டிப்பவர் இக்காலத்தில் அரியர். சமயங்கள் என்பன சமூகங்கள் என்பனபோல் ஒவ்வொரு கூட்டத்தினராலும் பெயரளவில் கைக்கொள்ளப்படுவனவாக இருந்துவருகின்றன. சமயத்தின் பெயரால் சமூகங்களின் இணைப்பு உண்டாகிறது. சமயத்தில் கூறியபடி நடத்தல் வேண்டுமென்னும் கடப்பாடு ஒரு சமயத்தவராலும் கொள்ளப்படுவதில்லை. சமயம் ஒரு புறமும் மக்களின் நடத்தை இன்றொரு புறமாகவுமிருந்து வருகின்றன. பௌத்தமோ, சமணமோ, சைவமோ உள்ள நாட்டில் ஒரு பௌத்தன், சைவன், அல்லது சமணன் கடல் தொழில் அதிகாரியாக இருக்கமுடியாது. ஆனால் இன்று அப்படியல்ல. ஒருவன் அச்சமய சின்னங்களை அணிந்து கொள்ளலாம், அச்சமயக் கொள்கைகளில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்னும் கடப்பாடு வேண்டியதில்லை. சமயங்கள் உயர்ந்த நோக்கத்

தோடு வளர்ந்தன. இன்று சமயங்களின் நிழல்களே உலாவுகின்றன. மதங்கள் மறைந்துவிட்டனவென்று கூறலாம்.

சங்கரர்

வேதாந்த அத்வைதக் கொள்கையைக் கன்னியாகுமரி முதல் இமயம் வரையில் போதித்துப் பரவச்செய்தவர் சங்கரர். இவர் மலையாளத்திலுள்ள காலடி என்னுமிடத்தில் நம்பூதிரிப் பிராமணர் குலத்திற் பிறந்தார். இவர் குடும்பத்தினரின் சமயம் சிவமதமென்று சிலரும், சாக்த மதமென வேறு சிலரும் கூறுவர். இவர் கௌடபாதரின் மாணுக்கராகிய கோவிந்தரிடத்தில் வேதங்களைக் கற்றார். கோவிந்தர் இவருக்கு அத்வைதக் கொள்கைகளைக் கற்பித்தார். எட்டுவயதாகவிருக்கும்போதே இவர் வேதங்களை எல்லாம் கற்றுக்கரைகண்டார். இவர் இடங்கள் தோறுஞ் சென்று வேறு மதக்கொள்கையுடைய மதத்தலைவர்களோடு வாதம் புரிந்தார். இவர் குமாரிலர், மந்தனமிசிரர் முதலியவர்களோடு வாதம் புரிந்ததாக ஐதீகமுண்டு. மந்தனமிசிரர் சங்கரரின் மாணவராகிச் சுரேஸ்வர ஆசிரியர் என அறியப்பட்டார். சங்கரர் நான்கு மடங்களைத் தாபித்தார். இவற்றில் முதன்மைபெற்றது மைசூரிலுள்ள சிரிங்ககிரி மடம். சன்னியாசிகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட விதிகளுக்குமாறாக இவர் தாயின் அந்தியக் கிரியைகளைச் செய்தார். அவர் கூட்டத்தினர் இதற்காக அவரை எதிர்த்தனர். இவர் 32-ஆவது வயதில் காலமானார் என்று ஐதீகமுண்டு.

இவர் கி. பி. 778-820 வரை வாழ்ந்தாரெனச் சிலரும் 9-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தாரென வேறு சிலரும் கூறுவர். இவர் சமயகுரவருள் ஒருவராகிய திருஞான சம்பந்தருக்குப் பின் வாழ்ந்தவரென்பது இவர் திருஞான சம்பந்தரைத் திராவிட சிக எனச் செளந்தரியலகரியிற் குறிப்பிட்டிருப்பது கொண்டு அறியப்படுகின்றது.

* புதுமுறை இந்துமதம்

இவர் பழைய சமயநூல்களுக்கு அத்வைதமுறையான உரைகண்டார். 6-ஆம் 7-ஆம் நூற்றாண்டில் புதுமுறையான இந்துமதம் தோன்றிற்று. தெற்கில் பௌத்தமதம் வீழ்ச்சியடைந்தது. சமணம் உச்சநிலையடைந்தது. வைதீகக் கிரியைகள் மங்கிக்கொண்டிருந்தன. சைவ அடியார்களும், வைணவ ஆழ்வார்களும் பக்திமார்க்கத்தைப்பரப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். புராண சம்பந்தமான இந்துமதமும்,

* The progress of research into various phases of Indian antiquities is helping to pile up evidences to demonstrate the fact that the texture of Indian culture is made of the work of non-Aryan and pre-Aryan threads crossed with the woof of Aryan Hinduistic character. In the light of these evidences the conviction has been gaining ground that the great process popularly known as Hinduism is nothing but a synthesis and harmonization of complex elements of Aryan, pre-Aryan, non-Aryan and aboriginal culture, a good deal of which must have been autochthonous and indigenous, that is to say, was born on, or sprung from the soil of Indian continent. It has become impossible to contradict the fact that aboriginal and Indian Aryan cultures have greatly contributed to the development of what has become to be known during historical times as characteristically Indian civilization. Sometimes the elements and types of aboriginal culture have been transformed and modified so as to fit into the ideals and systems of Aryan thought and culture. Sometimes the aboriginal elements have been bodily annexed and appropriated into Indian system by removing the property mark of earlier aboriginal ownership and origins—*Non-Aryan contribution to Indian Music—O. C. Ganguly—Annals of Bhandarkar—Oriental Research Institute—Vol. XIX (1938-1939).*

புராண சம்பந்தமான விழாக்களும் எங்கும் பரவின. தெற்கில் பல்லவ அரசர்கள் உச்ச அதிகாரம் பெற்று விளங்கினார்கள். அக்காலத்தில் பிராமணமதம் புராண இந்துமதமாக மாறிற்று. பல்லவர் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் அரசர் பௌத்தமதத்தினராக விருந்தனர். பிற்காலத்தவர்கள் வைணவர்களாகவும், சைவர்களாகவுமிருந்தார்கள். பௌத்த மதத்தினரின் துறவுக் கொள்கையை எதிர்ப்பதற்காகவும், கடவுட்கொள்கையில் பக்தியை உண்டாக்குவதற்காகவும் மீமாம்சகர் வேதக்கிரியைகளின் முதன்மையை மிகைப்படுத்தினர். குமாரிலரும் மந்தனமிசிரரும் ஞானத்தையும் சன்னியாசத்தையும் பழித்து இல்லாச்சிரமத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினர். (குமாரிலர் மீமாம்சை சூத்திரத்துக்கும் அதன் பாடியத்துக்கும் உரைசெய்தவர். இவர் பீகார் பிராமணர். பௌத்த மதத்திலிருந்து இந்து மதத்தைத் தழுவினவர்).

அத்வைதம்

இக்காலத்தில் சங்கரர் சமய சீர்திருத்தக்காரராகத் தோன்றினார். அவர் புராணகாலக் கொள்கைகளையும் உபநிடதங்களின் உண்மைகளையும் பரப்ப முயன்றார். இம்முயற்சியில் அவர் உயிரை உயர் வழிப்படுத்தக்கூடிய ஒருதத்துவக் கொள்கையைக் கொண்டு போராடினார். பௌத்தம், மீமாம்சை, பத்தி முதலிய கொள்கைகளிலும் பார்க்க மக்களின் ஆன்மீக தேவைகளைத் திருப்திப்படுத்தக்கூடிய தத்துவஞானம் வேண்டப்பட்டது. மீமாம்சை கிரியைகளால் உயிர்களை உயர்நிலைப்படுத்தலாமென்றது. அக்காலத்தில் பிளவுபட்டிருந்த சமயக்கொள்கைகளை எல்லாம் திருப்திப்படுத்துவதற்கு உயிர் பிரமத்தோடு ஐக்கியப்பட்டுப் பிறப்பொழிவதாகிய வழியைக் கூறும் அத்வைதஞானம் சிறந்ததென அவர்கண்டார். அவர் அதனை மக்களுக்குப் போதித்தார். மலையாளத்திலிருந்து இமயத்துக்குச் செல்லும் வரையில் அவர் பல சமயங்களைக் கண்டார். விட்டுணு, சிவன், சக்தி,

சூரியன் முதலிய கடவுளர் மீது அழகிய பாடல்கள் செய்தார். அவர் தென்னிந்தியாவில் சக்தி வழிபாட்டைக் கீழ்ப்படுத்தினார். கல்கத்தாவிலுள்ள காளிகோயிலில் இது முடியவில்லை. வைணவர் சங்குசக்கரம் சுட்டுக்கொள்வதை இவர் கண்டித்தார். இவர் பகவத்கீதை, வேதாந்த சூத்திரம், உபநிடதம் முதலியவற்றுக்கு உரைசெய்தார். தக்கணமூர்த்தி தோத்திரம், ஆனந்தலகரி, செளந்தரியலகரி, விட்ணுசகத்திரநாமம் போன்ற பல தோத்திரநூல்களையும் செய்தார்.

சங்கரருக்குப் பின்பே மாயாவாதம் என்னும் வேதாந்தக் கொள்கை தென்னாட்டிற் பரவிற்று. மாயாவாதம் பிரமத்தை விட உயிர் உலகம் என்பன பொய் (மித்தை) எனக்கூறுவது. சூரியன் ஒன்றே குடங்களில் நிறைக்கப்பட்ட நீரில் பல சூரியராகத் தோன்றுவதுபோலப் பிரமமொன்றே பல உயிர்களாகத் தோன்றுகின்றதெனக் கூறுகின்றது. இக் கொள்கை பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களும் உட்பொருள்கள் எனக்கூறும் சைவ, வைணவ மதக் கொள்கைகளுக்கு முரணானது. பக்தி மார்க்கத்துக்கு மாருகவிருந்தமையின் இது தென்னாட்டில் தலையெடுக்கவில்லை. இக் கொள்கைகளை சந்தானாசிரியர்களும் பிறரும் கண்டித்திருக்கின்றனர். “யானே பிரமனென்றிடும் பாதகத்தவரும்” “ஒன்றென்ற தொன்றேகாண் பதி பசுவாம்—ஒன்றென்ற நீ பாசத்தோ டுனைகாண்” பதி, பசு, பாசமெனப் பகர் மூன்றினிற் பதியினைப்போற் பசு பாசமொதி” போன்ற வாக்கியங்கள் மாயாவாதக் கொள்கையை மறுத்துக் கூறுபவற்றுட் சில. “மாயாவாதமென்னுஞ் சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித் தார்ப்ப” என்னும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கும் அதனைக் கண்டிப்பதாக விருக்கலாம்.

விவேகானந்தரும் சங்கரர் மதக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தவராவர். இராமகிருஷ்ண சபை, விவேகானந்த

சபைகளை மேற்பார்க்கும் சுவாமிகளாக உள்ளவர்களும் இம்மதக்கொள்கையினரே யாவர்.

மாயாவாத வேதாந்தத்தைத் தழுவிருந்த வைதீகர் திருக்கோயில் வழிபாட்டையும் கோயிற்பூசை செய்யும் புரோகிதரையும் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதினர். அக்காலத்திலேயே தமிழில் சைவ சித்தாந்தத்தை விளக்கும் நூல்கள் எழுந்தன. வைணவ ஆசாரியர்கள் சங்கரர் கொள்கைக்கு மாறாக வேதாந்த சூத்திரம், பகவத்கீதை முதலிய சூத்திரங்களுக்கு விசிட்டாத்துவைத, துவைத உரைகள் செய்தனர்; ஆகமங்களைப் பிரமாணமாகக்கொள்ள வேண்டுமென வற்புறுத்தினர்.

சந்தான குரவர்

சமயாசாரியர்கள் மக்களிடையே பக்தி மார்க்கத்தைப் பரப்பினார்கள் சந்தானாசிரியர்கள் தத்துவ ஞானத்தைப் பரப்பினார்கள். மெய்கண்டதேவர், அருணந்தி சிவாசாரியர், மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதி சிவாசாரியர் என்னும் நால்வரும் சந்தானாசிரியர்கள் எனப்படுவர்.

மெய்கண்டார் சடையப்ப வள்ளலின் மகளின் மகன் என்னும் ஐதீகமுளது. சிவஞானபோதம் மெய்கண்டாரால் 13-ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் செய்யப்பட்டது. திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் இரு நூல்கள் மெய்கண்டதேவருக்கு முன் வாழ்ந்த குருவும் மாணவருமாகிய உய்யவந்ததேவர் என்னும் பெயருடைய இருவரால் செய்யப்பட்டவை. மெய்கண்டாரின் மாணவரிலொருவர் அருணந்தி சிவாசாரியர். இவர் அந்தண குலத்தவர். இவர் செய்த நூல் சிவஞானசித்தி, இருபாஇருபஃது என்னும் இரு நூல்கள். சிவஞானசித்தி சிவஞானபோதத்துக்கு விரிவுரை போல அமைந்துள்ளது. மறைஞான சம்பந்தர் வேளாண்மரபினர். இவருடைய மாணவர் உமாபதி சிவாசாரியர்.

உமாபதி சிவாசாரியர் அந்தண மரபினர். அந்தணரல்லாதாரிடம் அந்தண வகுப்பினர் உபதேசம் பெறுவதும், அவர்களிடம் மாணுக்கராகவிருந்து உண்மை ஞானங்களைப் பெறுதலும், தமிழ் நாட்டு வழக்காக விருந்தனவென்பதும், வருணாச்சிர தருமங்கள் என்பன தமிழ் நாட்டுக்குப் புறம்பானவை என்பதும் இதனால் தெரியவருகின்றன. மறைஞான சம்பந்தர் நூல் எதுவும் செய்யவில்லை. உமாபதி சிவாசாரியர் திருவருட்பயன், போற்றிப்பஃரெடை, வினா வெண்பா, கொடிக்கவி, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம், நெஞ்சு விடுதூது, சிவப்பிரகாசம் முதலிய நூல்களைச் செய்தார். சங்கற்ப நிராகரணம் கி. பி. 1313-ல் செய்யப்பட்டது. சித்தாந்த சாத்திரங்களுள் ஒன்றாகிய உண்மை நெறி விளக்கம் செய்தவர் மனவாசகங் கடந்தார். இவர் மெய்கண்டாரின் மாணவருளொருவர்.

சைவ சித்தாந்தம் உயிர், உலகம், கடவுள் என்னும் முப்பொருள்களும் உட்பொருள்களென்றும், உயிர்கள் எண்ணிலாதன, அனாதியே மும்மலங்களால் பந்திக்கப்பட்டவை என்றும், இறைவன் உலகம் எல்லாமாகியும், உலகத்துக்கு வேருகியும், எண்ணில்லாத உயிர்கள் கன்மத்தின் ஆணையில் அமர்ந்துசெல்ல அவற்றுக்கெல்லாந்தலைவனாகவுமிருப்பவன் என்றும் மும்மூர்த்திகளுக்கு மேலானவன் என்றும் கூறுகின்றது. சிவனுக்கு அவதாரங்களில்லை. அவர் அடியார் வழிபடும் உருவில் குருவாகத்தோன்றி அவர்களை ஆட்கொள்பவர். உயிர்களின் போக போக்கியங்களுக்கு ஏதுவாகிய மாயை உட்பொருள்.

உபநிடதங்கள், ஆகமங்கள், திருமந்திரம், திருமுறை நூல்களிற் கூறப்படுவன சைவ சிந்தாந்தக் கொள்கைகளே. சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையே மிகப் பழங்காலம் முதல் தமிழரிடையே இருந்துவந்த சமயக் கொள்கையெனத் தெரிகின்றது.

வசவர்

இவர் கன்னட நாட்டில் பாகவாடி என்னுமிடத்தில் பிராமண குலத்தில் கி. பி. 1125-ல் பிறந்தார். இவர் கல்யாணி அரசனாகிய பிச்சாலனுக்கு (1156—1166) மந்திரியாக விருந்தார். இவர் அதிக செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தமையால் அரசன் இவருடைய சகோதரியை மணஞ் செய்தான். வசவர் இன்னொரு சகோதரியின் மகனாகிய சன்னபசவருடன் வீர சைவமதக் கொள்கைகளை வேகமாகப் பரப்பி வந்தார். வீரசைவக் கொள்கை தெலுங்கு நாட்டிலும் தென் பகுதிகளிலும் பரவிற்று. அனுபவ மண்டபமென்னும் சமய கூடத்தை இவர் அமைத்தார். இதன் தலைவர் அல்லமாய் பிரபுவாக விருந்தார். சாதியை ஒழிப்பது, தொழிலுக்கு மதிப்பளிப்பது, பெண்களுக்கு ஆண்களை ஒத்த மதிப்பளிப்பது என்பன இம்மதக் கொள்கைகளுட்கில. வீர சைவ மதத்தைத் தொடக்கியவரல்லராயினும் அம்மதக் கொள்கைகளைப் பரப்பியவர் என்னும் வகையில் வசவர் புகழ் பெறுவர்.

வீர சைவம்

வீர சைவம் என்பதற்கு வீருன அல்லது வீரமுள்ள சைவமென்பது பொருள். இம்மதம் மிகப் பழங்காலத்தில் ஐந்து ஞானாசிரியர்களால் வெளியிடப்பட்டது. இவ்வாசியர்கள் கலியுகத் தொடக்கத்தில் இரேவண சித்தர், மருள சித்தர், ஏகோராமர், பண்டிதாரத்தியர், விசுவாரத்தியர் என்னும் குரவர்களாக அவதாரஞ் செய்து இக்கொள்கைகளை மறுபடியும் வெளியிட்டார்கள். இவ்வாறு வீர சைவர்களின் ஐதீகம் இருந்து வருகிறது. இவர்கள் சாமான்ய, மிர்ச, சித்தாந்த சைவர்களுக்கு வேருனவர்கள். முன் இரு பிரிவினரும் சிவனையும் விட்டுணுவையும் வழிபடுவர். சித்தாந்த சைவரும், வீர சைவரும் சிவனை மாத்திரம் வழிபடுவர். இலிங்கதாரணஞ் செய்து கொள்வது வீர சைவரைச்

சித்தாந்த சைவரிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றது. ஆகவே இவர்கள் இலிங்காயதர் என்னும் பெயர் பெறுவர்.

வீர சைவம் ஆகமங்களைத் தழுவும் மதம். இது அறுபத்து :மூன்று சைவ நாயன்மார்களுக்குப் பக்தி செலுத்துகின்றது. இவர்கள் மத்திய கால அடியார்களெனப்படுவர். மத்திய கால அடியார்களுள் 770 பேர் உளர். இவர்களுள் வசவரும் அவரது முக்கிய சீடர்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர். வீர சைவ தத்துவ ஞானம் சக்தி விசி்ட்டாத்துவைதம் எனப்படும். இக்கொள்கையின்படி உயிரும் கடவுளும் ஒன்றை விட்டொன்று பிரிக்க முடியாத பொருள்கள். பிரிக்க முடியாது இணைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆற்றல் சக்தி எனப்படும். உயிர் கடவுளமன்று, கடவுளில் வேறுமன்று. சக்தி பரமசிவத்தோடு எப்பொழுது மிருக்கும் பிரிக்க முடியாத பொருள். இச்சக்தியே மூலப் பிரகிருதி அல்லது மாயையாகப் பிரிந்து உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. சூரியனுக்கு ஒளியும், நெருப்புக்குச் சூடும் இருப்பதுபோலக் கடவுளுக்குச் சக்தி இருக்கிறது. அவித்தை ஒழியும்போது சீவன் சிவனுடன் கலந்து ஒன்றாகி விடுகிறது.

வைதீக சமயம்

கி. மு. 2000 வரையில் ஒரு புதிய மக்கட் கூட்டத்தினர் வட இந்தியாவின் தென் மேற்குப் புறத்தை அடைந்தனர். இவர்கள் ஆரியரெனப்பட்டார்கள். இவர்கள் வரும்போது இந்தியாவில் நாகரிகம் பெற்ற மக்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். இவர்களின் வருகைக்கு முற்பட்டது மொகஞ்சதரோ நாகரிகம். புதியவர்களாக வந்த ஆரியர் மந்தை மேய்ப்பவர்களாக விருந்தனர். இவர்களின் வழிபாடு இந்தியாவில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மக்களின் வழிபாட்டைவிட வேறு வகையாக இருந்தது.

இவர்கள் இடி, மின்னல், காற்று, நெருப்புப் போன்ற இயற்கைப் பொருள்களைக் கடவுளர்களாகக் கொண்டு வழியட்டார்கள். அக்கடவுளர் மீது பாடப்பட்ட துதிப் பாடல்கள் பல அவர்கள் நினைவில் மிதந்து கொண்டிருந்தன. எழுதும் முறையை அறியாதிருந்தமையால் அவர்கள் அவற்றை எழுதி வைக்கவில்லை. ஒருவர் சொல்ல மற்றவர் கேட்டு மனப்பாடஞ்செய்யும் முறையில் அவை காப்பாற்றப்பட்டு வந்தன. இந்திய நாட்டை அடைந்த பின்பும் அவர்களிற் பலர் தெய்வங்கள் மீது பல பாடல்களைச் செய்தார்கள். பாடல்களைச் செய்தவர்கள் இருடிகள் எனப்பட்டார்கள். இவர்கள் வேறு வகை நாகரிகமும் மொழியுமுடைய மக்களின் மத்தியிலிருந்தமையால் தமது பாடல்கள் அழிந்து போகாமல் இருக்கும் பொருட்டு, நினைவில் மிதந்து கொண்டிருந்த பாடல்களெல்லாவற்றையும் திரட்டிப் பாதுகாத்து வந்தார்கள். இவ்வாறு திரட்டப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பு வேதமெனப்பட்டது.

வேள்விகளில் வேத பாடல்கள் பாடப்பட்டன. வெவ்வேறு கிரியைகளில் வேதபாடல்களிற் சிற்சில பகுதிகளே பாடப்பட்டன. இவ்வாறு வெவ்வேறு கிரியைகளிற் பாடுவதற்காகத் தொகுக்கப்பட்ட தொகுதிகள் வெவ்வேறு பெயர்கள் பெற்றன.

வேதங்கள்

இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம் என வேதங்கள் நான்கு. முதல் மூன்றும் மொழி, பொருள்களில் பெரிதும் ஒற்றுமையுடையன. இவற்றுள் இருக்கு முதன்மையுடையது. சாமவேதம் துதிப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளது. இப் பாடல்களிற் பல இருக்கு வேதத்திற் காணப்படுகின்றன. சாமவேதப் பாடல்கள் யாகங்களிற் பாடுவதற்காகத் திரட்டப்பட்டவை. எசுர்வேதப் பாடல்கள் கிரியை

களிற் பாடுவதற்காகத் தொகுக்கப்பட்டவை. வேதங்களை வியாச முனிவர் நான்காகப் பிரித்தார் என்னும் ஐதீகம் இருந்து வருகிறது^{1 2}.

வேதங்களை மந்திரம், பிராமணம் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். யாகக் கிரியைகளுக்காக மாத்திரம் திரட்டப் பட்ட பாடல்கள் மந்திரமெனப்பட்டன. அதற்கு மற்றொரு பெயர் சங்கிதை. மந்திரங்கள் இருக்கு வேத சங்கிதை, எசர்வேத சங்கிதை முதலிய பெயர்கள் பெறும். யாகக் கிரியைகளை விரித்துக் கூறும் பாடல்களும் பல உரை நடைப்பகுதிகள் கொண்ட பகுதிகளும் பிராமணங்கள் எனப் பட்டன. பிராமணங்களை வேதங்களின் மிகப் பழைய உரைகள் எனக் கூறலாம். பிராமன் எனப் படுவது வேதம். பிராமனோடு சம்பந்தப்பட்டது பிராமணம். பிராமணங்களில்^{1 3} கிரியை முறைகளும் தத்துவ ஞானங்களும்

^{1 2} Mr. Thomas, a good numismatist agrees with Sir Walter Elliot a distinguished Dravidian scholar, that the Vedas were not co-ordinated by any Aryan Rishi, but first arranged and compiled by Veda Vyasa Krishna. Dwaipayana, who was born on an islet of the Jamuna. According to Aryans he was inspired by a Rishi Parasara and was called *Kanina* "the bastard" implying that he was a half Aryan; but no Aryan has reached the Jamuna, and all learning was in the hands of the Turano-Dravidians then undoubtedly, as now, a highly religious and philosophic people with their own Gods, heroes and rites and a great sacrificial system—*Short studies in comparative religions* p. 252—J. G. R. Forlong.

^{1 3} The simple ritual of the Rig-Veda had now, under the influence of Dravidian methods of worship, become an elaborate system of mechanical rites and ceremonies in Brahmanas—*The Hindu View in art*—p. 14.

அடங்கியுள்ளன. தத்துவார்த்தமான ஞானங்களடங்கிய பகுதி ஆரணியகங்களெனப்பட்டன¹⁴. அவை எல்லோருக்கும் கற்பிக்கப்படுவதில்லை. அவற்றை விளங்கிக்கொள்வதற்குத் தனிமையும் அமைதியும் வேண்டும். உபநிடதங்களிற் பல ஆரணியகங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஒவ்வொரு வேதத்திலும் மந்திரங்கள் பிராமணங்கள், உபநிடதங்கள் என்னும் மூன்று பிரிவுகளிருக்கின்றன. வேதத்தினிறுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதால் உபநிடதங்கள் வேதமுடிவு அல்லது வேதாந்தம் எனப்பட்டன.

வேதங்களில் வருணன், மித்திரன், சூரியன், பூசன், அசுவினி, சோமன், இந்திரன், உசாக்கள், அதிதி, அக்கினி, உருத்திரன், மருத்துக்கள், பிரமன், பிரகஸ்பதி முதலிய பல தெய்வங்களுக்குத் துதிகள் காணப்படுகின்றன.

வேதகாலச் சமயம் விக்கிரக வணக்கத்தைக் கைக்கொள்ளவில்லை. தெய்வங்களுக்குக் கோயில்களிருக்கவில்லை. தெய்வங்கள் வழிபடுவோரின் நண்பர்களாக விருந்தன. தமது தேவைகளை உதவுமாறு மக்கள் தெய்வங்களைத் துதித்தார்கள். வேள்விகளில் உணவும் நீரும் பெறும் பொருட்டு பிதிரர் (இறந்தவர்களின் ஆவிகள்)

¹⁴ Brahmanas contain discussions on both work and knowledge. Those sections of the Brahmanas which contain symbolic or spiritual discussions on both 'work' and knowledge are called Aranyakas, for these were read in the Aranya (woods, forest) because owing to the obstruse character, they were not imparted everywhere to everybody indiscriminately and because great seclusion was needed for their comprehension. Many of the Upanishads are included among the Aranyakas; only one Upanishad is included in mantras or samhita viz., in Isopanishad which forms the last (fortieth) chapter of the white Yajur Veda. *What are the Upanishads—Indo Asian Culture—Vol. I (1952) p. 53.*

அழைக்கப்பட்டனர். தேவர்களை மகிழ்விப்பதற்கு யாகங்கள் செய்யப்பட்டன. மறு பிறப்பைப்பற்றி அறியப்படவில்லை. மரணத்துக்குப் பின் உயிர்கள் நரகம் அல்லது சுவர்க்கம் போன்ற உலகங்களில் வாழ்கின்றன என்னும் நம்பிக்கை இருந்து வந்தது.

பிராமணங்கள்

வேதத்தின் இரண்டாவது பகுதி பிராமணங்கள். இவை சதபதம், ஐதரேயம் என்பன. வேள்விக் கிரியைகளையும் வேள்விகளிற் படிக்கும் மந்திரங்களையும் அறிந்தவன் பிராமணன் எனப்பட்டான். யாகங்களால் இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பெறலாமென்னும் நம்பிக்கை உறுதி பெற்றிருந்தது. நூறு யாகங்களைச் செய்தவன் சுவர்க்கத்துக்கு அரசனாகிய இந்திரனையும் பதவியிலிருந்து விழுத்தலாமென நம்பப்பட்டது. உலகில் எல்லாம் நடைபெறுவது யாகங்களினால்; யாகங்களில்லாவிடில் சூரியனும் உதிக்கமாட்டாது என்பது போன்ற நம்பிக்கைகளும் இருந்தன. யாகங்கள் அதிகப்பட்டதும் புரோகிதரின் மதிப்பும் அளவு கடந்து வளர்ந்தது.

சித்கூண்.

¹⁵ உபநிடதங்கள் கி. பி. 1000-500

உபநிடதமென்பதற்குக் கிட்ட இருத்தல் என்பது பொருள். இதன் கருத்து கிட்ட இருந்து கற்கப்படுவதென்பது. உபநிடத ஞானத்தைக் குரு தகுதியுள்ள தமது மாணாக்கனுக்கு உபதேசித்தார்.

¹⁵ Dravidian pandits composed some Upanishads and Brahmanas, and why not Vedas.....*Short studies of comparative religions*, p. 251. For long.

¹⁵ Rig-Veda contains no traces of the beyond; a couple of passages in the last book which speak of the soul of the dead man as going to the waters on plants. It

உபநிடதங்கள் எத்தனை என்பதைக் குறித்து அறிஞர் ஒரேவகையாகக் கூறவில்லை. சிலர் 150 என்றும், சிலர் 108 என்றும் கூறுகின்றனர். முத்திகோப உபநிடதம் 108 உபநிடதங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பொழுது 108 உபநிடதங்களுள்ளன. 1656-ல் உபநிடதங்கள் சில பாரசீகத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அவற்றில் 50 உபநிடதங்களுள்ளன. அவ்வையத்தும் இன்று கிடைக்கவில்லை. 14 உபநிடதங்களே வேதங்களைச் சேர்ந்தனவென்று சங்கராச்சாரியர் (கி. பி. 8-ஆம் நூ.) கூறியுள்ளார். மற்றைய ஆச்சாரியர்கள் 102 உபநிடதங்களே பிரமாணமாக உள்ளவை என்று கூறியுள்ளார்கள். ஈச, கேன, கதா, முண்டக, மண்டூக்கிய, ஐதரேய, தைத்திரீய, பிராஸ்ன, சாந்தோக்கிய, பிரிதாரண்யக முதலிய உபநிடதங்களிற் காணப்படாத புதிய கருத்துக்கள் மற்றைய உபநிடதங்களிற் காணப்படவில்லை.

ஈசா, கேனா என்னும் சொற்களோடு தொடங்குகின்ற உபநிடதங்கள் ஈச, கேன என்னும் பெயர்களைப் பெற்றன. கதா என்பது எசுர் வேதத்திலுள்ள பிராமணத்தின் ஒரு பகுதியில் இப்பெயருடன் காணப்படுகின்றது. முண்டகம்

seems hardly likely that for reaching a theory should have been developed from the stray fancies of one or two later Vedic poets. It seems more probable that Aryan settlers received the first impulse in the direction from the original inhabitants of India—*Sanskrit Literature*—p. 387—*Prof. Macdonell*.

¹⁵ Indications intimate that the real guardians of these thoughts were not originally the priestly caste, absorbed in the ceremonial, but rather the caste of Kshatriyas. Again and again in the Upanishads we meet the situation which the later after several representations of the unseemliness of such a proceeding impart to him. —*The systems of Vedanta*—*Dr. Paul Duessen*.

மழிக்கப்பட்ட தலையைக் குறிக்கும். இது சன்னியாசிகளைக் குறிக்கின்றது. சன்னியாசிகளுக்குரியதாதலின் இது இப் பெயர் பெற்றது. மண்டூகர் என்னும் இருடி செய்த உபநிடதம் மண்டூக உபநிடதமெனப்பட்டது. பிராஸன்ன என்பது கேள்வியைக் குறிக்கும். இதில் ஆறு கேள்விகள் இருப்பதால் இதற்கு இப்பெயரிடப்பட்டது. ஐதிரேய உபநிடதம் ஐதிரேய ராற் செய்யப்பட்டது. தைத்திரீய உபநிடத்தைப்பற்றிப் புதுமையான கதை வழங்குகிறது. யாக்ஞவல்கி தமது மாணவரொருவருடன் யாதோ காரணமாக வெறுப்படைந்தார். அவர் கோபாவேசத்தில் தாம் கற்பித்தவற்றைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி கேட்டார். மாணுக்கர் அதனை வாந்தி செய்தார். இருடிகளிற் சிலர் கௌதாரி வடிவங் கொண்டு அதனை உண்டனர். கௌதாரி தித்திரீஸ் எனப்படும். சாந்தோக்கியமென்னும் பெயர்வந்த காரணம் அறிய முடியவில்லை. பிரகத் ஆரணியமென்பதற்கு ஆரணியத்திற் செய்யப்பட்ட பெரிய கதை என்பது பொருள்.

இவ்வுபநிடதங்களின் காலங்களைக் குறிப்பிட முடியாது. இவை புத்தர்காலத்துக்கு முற்பட்டவை எனக் கூறலாம். உபநிடதங்களின் காலம் கி. மு. 1000-க்கும் 500-க்கு மிடையில்.

உபநிடதங்கள் ஒருவரால் எழுதப்பட்டவையல்ல. அவை உபதேசங்களின் குறிப்புகளாகும். உபதேசங்கள் ஒருவரிடமிருந்து ஒருவருக்குக் கேள்விமுறையில் வந்தன. நீண்ட காலத்தின் பின் அவை பல்வேறு ஆச்சிரமங்களில் மாணவருக்கு உபதேசிக்கும் பொருட்டுக் குறிப்பாக எழுதிவைக்கப்பட்டவை. இக்குறிப்புகளே உபநிடதங்கள் என்னும் வடிவில் வெளி வந்துள்ளன.

உபநிடதங்கள் வேதங்களின் பகுதிகளாகவுள்ளன. நால்வேதங்களினிறுதியிலும் பத்து உபநிடதங்களுள்ளன. ஆகவே, உபநிடதங்கள் வேதாந்தம் எனப்படும். அவை

ஞானங்களைக் கூறுகின்றன. சங்கராச்சாரியர் உரையெழுதிய உபநிடதங்கள் பௌத்த மதத்துக்குப் பிற்பட்டவை. பழைய உபநிடதங்கள் உரைநடையிலுள்ளன. இவை ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவையல்ல. உபநிடதங்கள் செய்தவர்களைப்பற்றி ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. அவர்கள் தமது பெயர்களை வெளிப்படுத்தவில்லை. உபநிடதங்கள் யாகங்களைக் கண்டிக்கின்றன. பிற்காலத்தில் உபநிடதம் என்னும் பெயருடன் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டன. அவற்றுள் அல்லா உபநிடதம் என்பதும் ஒன்று.

உபநிடத ஞானங்கள் ஆரியரின் வருகைக்குமுன் மொகஞ்சதரோ மக்களிடையே தோன்றி வளர்ச்சியடைந்தவை. இஞ்ஞானங்களைப் பிராமணர் அறிந்திருக்கவில்லை ¹⁶. அரசவகுப்பினரே இவற்றை அறிந்திருந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து பிராமணர் இஞ்ஞானங்களைப் பெற்றார்கள். சாங்கியம், வேதாந்தம், பௌத்தம், சமணம் போன்ற மதக்

¹⁶ They accepted the Dravidian doctrine of Karma (deeds) as governing the nature of birth and rebirth in samsara (the universe) and declared moksha (release from the cycle of birth and rebirth) realised through direct spiritual experience brought about by contemplation to the goal of life—*Hindu view in art*, p. 14.

Another meaning of the word upanishad is mystery because its teachings or contents are not revealed or imparted to anybody or everybody at any place or every place without discrimination. That is how the two words Upanishad and mystery came to be synonymous. How great a mystery the Upanishads were supposed to be can be gathered from this that they were not taught to any one except the eldest son or the most favourite pupil even for the gift of world kingdom—*What are the upanishads—Indo-asian culture*, Vol No. I (1952) p. 53.

கொள்கைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாகவுள்ளவை உபநிடத ஞானங்களே.

தரிசனங்கள்

பௌத்தமும், சமணமும் தோன்றி வேதமார்க்கத்தை எதிர்த்தன. பௌத்த மதத்துக்குத் தர்க்கம் ஆயுதமாக விருந்தது. பௌத்த மதத்துக்கு முன் பலதத்துவ ஞானக் கொள்கைகள் தோன்றி ஆங்காங்கு நிலைபெற்றிருந்தன. இப்பொழுது இத் தத்துவஞானக் கொள்கைகளைத் தர்க்க முறையாக ஒழுங்கு செய்யவேண்டிய அவசியமுண்டாயிற்று. நியாயம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க முறையிலிருந்தால் கொள்கைகளின் முடிவுகளில் மக்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும். அக்காலத்தில் தத்துவமுறையான ஆறு தரிசனங்கள் இருந்தன. அவை கௌதமரின் நியாயமும், கணாதரின் வைசேடிகமும், கபிலரின் சாங்கியமும், பதஞ்சலியின் யோகமும், யமினியின் பூர்வமீமாம்சையும், வாதநாராயணரின் உத்தரமீமாம்சையுமாகும். இவை எல்லாம் வேதங்களைத் தமக்குப் பிரமாணமாகக் கூறுகின்றன.

ஆத்திகமும் நாத்திகமும்

அக்காலத்தில் வேதங்களைப் பிரமாணமாகக் கொண்ட சமயங்கள் ஆத்திகமென்றும், அவற்றைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாத சமயங்கள் நாத்திகமென்றும் அறியப்பட்டன. ஆத்திகம், நாத்திகம் என்பவற்றின் முடிவு வேதத்தை ஆதாரமாகக் கொள்வதிலேயே தங்கியிருந்தது. ஆத்திகத்துக்குக் கடவுட் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் நியதி இருக்கவில்லை. பௌத்த மதத்தின் தொடக்கமும் உபநிடதங்களிலுள்ளது. வேதங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாமையால் அது நாத்திகம் எனப்பட்டது. வேதங்களை ஒப்புக்கொள்வது அனுபூதி, தர்க்க முடிவுகளிலும் பார்க்க மேற்பட்ட முடிவு எனக் கருதப்பட்டது. வைசேடிகமும் நியாயமும் கடவுளை அனுமானத்தினால் ஒப்புக் கொள்

கின்றன. சாங்கியம் கடவுட் கொள்கையுடையதன்று. யோகம் வேதத்துக்குப் புறம்பே நிற்கின்றது. இரண்டு மீமாம்சைகளும் வேதங்களை ஆதாரமாகக் கொள்பவை. பூர்வமீமாம்சை தெய்வங்களை வேதங்களிலிருந்து கொள்கிறது. அது தலைமையான ஒரு முழுமுதற் கடவுளைப்பற்றி அக்கறை கொள்ளவில்லை. உத்தரமீமாம்சை சுருதி அனுமானங்களால் கடவுளை ஒப்புக்கொண்டு தியானத்தினாலும், ஞானத்தினாலும் கடவுளை அடையலாமெனக் கூறுகின்றது. கடவுட் கொள்கையுள்ள பிற்கால அறிஞர் சாங்கியத்தைத் தரிசனங்களிலொன்றாகக் கொள்ள மறுத்தனர்.

சூத்திர வடிவில் தத்துவ ஞான நூல்கள்

ஒவ்வொரு தத்துவ ஞானக் கொள்கையினரும் தத்தமக்கு ஏற்றவாறு வேதவாக்கியங்களுக்குப் பொருள் கண்டார்கள். அவர்கள் தத்தம் கொள்கைகளை முறைப்படுத்திக் கூற முயன்றபோது சூத்திரங்கள் எழுந்தன. சூத்திரமென்பது பரந்த பொருளைச் சுருங்கக் கூறும் ஒரு வகைப்பா. சூத்திரங்கள் செய்யப்பட்ட பின் தத்துவ ஞானங்களைப்பற்றிய கொள்கைகள் பலவாறு வளர்ச்சியடைந்தன. தத்துவ ஞானங்களைப் பற்றிய சூத்திரங்கள் ஏறக்குறைய ஒரே காலத்தில் தோன்றியனவாகக் காணப்படுகின்றன. சூத்திரங்களைச் செய்தவர்கள் இத் தத்துவ ஞானங்களைத் தொடக்கியவர்களல்லர். இத் தத்துவ ஞானங்கள் சூத்திரங்கள் செய்யப்படுவதன் முன் தனித்தனியே வளர்ந்தன. தத்துவ ஞானங்கள் குருமாணுக்க முறையில் பயிலப்பட்டு வந்தன.

எல்லாத் தத்துவஞானங்களும் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்வதால் அவை எல்லாம் ஒரு தொடக்கத்தை யுடையனவென்று தெரிகிறது. மாயை, புருடன், சீவன், அவித்தை போன்ற சொற்களை எல்லாத் தரிசனகாரரும் ஆளுகின்றனர். ஆனால் இச் சொற்களை ஒவ்வொரு பிரி

வினரும் வெவ்வேறு கருத்துக்களில் ஆண்டுள்ளனர். எல்லாத் தரிசனங்களும் பௌத்தரின் நிரீச்சுரக் கொள்கையைக் கண்டிருக்கின்றன. பூர்வ மீமாம்சையைத் தவிர மற்றைய தரிசனங்களெல்லாம் பிறப் பொழிப்பை (வீட்டை) குறிக்கோளாக உடையன¹⁷.

“ஒவ்வொரு தத்துவ ஞானத்தைப் பற்றியும் சூத்திரவடிவில் நூல்கள் செய்யப்பட்டன. இச்சூத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மற்றைய தத்துவஞானங்களைக் கண்டிக்கும் பகுதிகளுண்டு. இப்பகுதிகள் மற்றைய தத்துவஞான நூல்கள் எழுதி முடிந்தபின்பே எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். எல்லாத் தத்துவ ஞானங்களும் ஒரே காலத்தில் தோன்றி ஒன்றன் பக்கத் தொன்றாக வளர்ச்சியடைந்தன என்று கூறமுடியாது. முதலில் தத்துவஞானக் கொள்கைகளுக்குக் கருவாகவுள்ள சூத்திரங்கள் செய்யப்பட்டன. பின்பு மற்றைய கொள்கைகளைக் கண்டிக்கும் சூத்திரங்கள் செய்யப்பட்டன. சில காலத்தின்பின் இச் சூத்திரங்கள் மாற்றத்துக் கிடமில்லாமல் நிலைத்துவிட்டன. ஆறு தரிசனங்களையும் சில ஒற்றுமைகளால் இவ்விரண்டாக (மூன்று சோடிகளாகப்) பிரிக்கலாம். நியாயமும் வைசேடிகமும் ஒரு சோடியும், சாங்கியமும் யோகமும் இன்னொன்றும், பூர்வமீமாம்சையும் உத்தரமீமாம்சையும் மற்றொன்றுமாகும். பின் கூறப்பட்ட சோடி பிற்காலத்தில் பிரிந்தது. இத் தத்துவ ஞானங்கள் புத்தர் காலத்துக்கு முன் இருந்தன.

¹⁷ We have seen in India the Aryan and Dravidian racial elements had intermingled and produced a type of mentality peculiarly Indian. In the super strata of Indo-Aryan society the Dravidian contributed his fine intuitive faculties to the logical thinking of the Aryan, so that the Hocus-pocus of primitive magic had developed into a scientific investigation of metaphysical problems into which the intellectuals of Aryavārtha were keenly interested—*A short history of India*, p. 37—*E.B. Havell.*

அவற்றின் முடிவைக் கூறும் சூத்திரங்கள் பிற்காலத்திற் செய்யப்பட்டன.” (*The history and culture of Indian people, Vol. 2*)

சாங்கியம்

சாங்கியத்துக்குக் கர்த்தா கபிலர். இவர் கௌதம புத்தருக்கு முன் வாழ்ந்த அரச மரபினர் என்றும், இவர் பெயர் சம்பந்தமாகவே கபிலவாஸ்து என்னும் பெயர் உண்டான தென்றும், கௌதம புத்தர் கபிலர் மரபைச் சேர்ந்தவரென்றும் நம்பப்பட்டு வருகின்றன. கபிலர் செய்த நூல்கள் மறைந்துபோயின. சாங்கிய சூத்திரம், சாங்கிய பிரவசனா என்னும் நூல்கள் இவர் செய்தனவாக வழங்குகின்றன. அவை சமீபகாலத்தில் செய்யப்பட்டவை எனக் கொள்ளப்படுகின்றன. இப்பொழுது கிடைக்கும் சாங்கிய மதக் கொள்கைகளை விளக்கும் நூல் கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஈசுவரகிஷ்ணர் என்பவரால் செய்யப்பட்ட சாங்கிய காரிகை என்னும் நூல். சாங்கிய காரிகைக்குக் கௌடபாதர் ஒரு உரை எழுதினார்.

இவர் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். சாங்கியம் சடத்தோடு ஆதிமுதல் சம்பந்தப்பட்டு வருகின்ற உயிர் பின் சடத்தோடு சேராதிருக்கும் நிலையை அடையும் மார்க்கத்தைக் கூறுகின்றது. இது கடவுள் ஒன்று இருப்பதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆகவே அது நிரீசுக்ர வாதம் எனப்படுகின்றது. சாங்கியம் என்பதற்கு எண், கணக்கிடுதல், ஞானம் என்னும் பொருள்களுண்டு.

யோகம்

¹⁸ யோகத்தைப் பற்றிக் கூறும் நூல்களுள் பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரம் பழமையுடையது. இது நான்கு

¹⁸ யோகத்தைப் பற்றிய சாதனையும் கருத்தும் முற்கால பிற்கால வேதமதத்துக்குப் புறம்பானவை. சண்டா அவர்கள்

பகுதிகளுடையது. முதற்பகுதி நிட்டை கூடியிருப்பதைப் (சமாதி) பற்றிக் கூறுகின்றது. இரண்டாவது நிட்டை கூடுவதற்குரிய சாதனைகளையும், மூன்றாவது யோக சித்தி

(Chanda) சிந்துவெளி மக்கள் யோகத்தைப்பற்றி அறிந்திருந்தார்களென்பதை அங்குக் கிடைத்த முத்திரையிற் பொறிக்கப் பட்டுள்ள கடவுள் வடிவத்தைக் கொண்டு தெள்ளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம் எனக் கூறியுள்ளார். அக்கால மக்கள் தம் கடவுளுக்கு யோகி ஒருவரின் வடிவைக் கொடுத்ததோடு அவருக்குத் தவத்தையும் உரிமையாக்கினார்கள். கடவுள் படைத்தலாகிய தொழிலைப் பெறுவதற்குத் தவம் செய்ய வேண்டுமென அவர்கள் நம்பி யிருக்கலாம். மனிதன் தன்னைப்போல் கடவுளையும் நினைக்கலானான். தவஞ் செய்தலால் கடவுளர் உயர்நிலை அடைந்தனர் என அவன் நினைத்தான். இக்கருத்தினாலேயே இந்திய மக்கள் கடவுளை யோகியின் வடிவில் வழிபடலானார்கள். சாங்கியத்துக்கும் யோகத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. யோகத்தைப் பற்றிய தத்துவக் கொள்கை கடவுட்கொள்கையோடு சாங்கியக் கருத்துக்களையும் ஏற்றுக் கொள்வதாக உள்ளது. யோகத்தைப் போலச் சாங்கியமும் வேத சம்பந்தமில்லாததெனக் கருதப் படுகிறது. யோகத்தில் ஆரியரல்லாத மக்களின் கருத்துக்கள் உள்ளன என்று நெடுங்காலஞ் சந்தேகிக்கப் பட்டது. ஆரியரின் கருத்துக்களெல்லாம் மேலானவை, அல்லாதன இழிந்தவை என்னும் தவருன கருத்தினால் இம்மேலான கருத்துக்கள் ஆரியரிடமிருந்தன்றி வரமுடியாதென மக்கள் நம்புவாராயினர். யோகக் கருத்துக்களில் ஆரியர் சார்பு இருப்பதற்குச் சான்று கிடைக்கவில்லை. மொகஞ்சதரோவில் இலிங்க வணக்கமிருந்ததென்பதற்குத் தெளிவான சான்று உண்டு. அங்கு அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட பல இலிங்கங்களைக் கொண்டு இருக்கு வேத சங்கிதையில் சிசின தேவர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளோர் ஆரியரின் பகைவர்கள் எனத்தெரிகிறது. *Siva-His pre-Aryan Origin-Amalananda-Ghosh-Indian Culture, Vol. VII.*

19 On the grounds indicated above, we may infer the Upanishadic speculations originated wholly outside the

கனையும் நான்காவது வீட்டையும் (கைவல்லியம்) கூறுகின்றன. யாக்ஞவல்கிய மிருதி யோக முறையைக் கண்டவர் இரணிய கர்ப்பர் எனக் கூறுகின்றது. பதஞ்சலி கி. மு. 2-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். மாதவர் யோக

pale of Vedic Brahmanism and had their source in the religio-philosophical thought currents already prevalent in India since pre-Aryan days. That a rich culture which had been flourishing in India for at least two millena before the advent of the Vedic Aryans, should produce philosophical thinking and religious ideas of refined types is no difficult to make, for, it is but normal to expect this evolution...the pre-Vedic elements constituted the texture while the Vedic did probably no more than imprint the stamp. It would be historically more correct, therefore, to regard Upanishadic as much as Jaina and Buddhist thoughts as having their roots more in non-Vedic than in Vedic ideas. We also find the basic ideas of the Samkhya and Yoga permeate Jaina, Buddhist as well as the Upanishadic outlook and it is probable that the primitive Samkhya consisted the philosophical background *par excellence* of pre-Vedic Indian thought and Yoga consisted an essential element in the cultivation of matters concerning the spirit. Both Samkhya and Yoga had developed probably already in pre-Aryan India.....the origin of Upanishads was not at all Vedic. We must not forget the priestly classes and philosophical thinkers with their religious practices and ideas who existed in India from before the coming of the Indian Aryans. By Buddhas time they have probably been absorbed in the part of the Vedic society and came to be called Brahmans—*Back ground of Bhuddhist philosophy—Prof. Dr. B. B. Bhattacharia, M.A.D., Ph. D., Indo Asian Culture, No. 1.*

சூத்திரத்தைச் செய்தவர் பதஞ்சலி எனக் கூறியுள்ளார். இலக்கண நூலாசிரியராகிய பதஞ்சலி கி. மு. 2-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராகக் கொள்ளப்படுவர். யோக சூத்திரஞ் செய்தவரும் பாணினியின் நூலுக்குப் பாடியஞ் செய்தவரும் ஒருவரோ என்பது நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. வியாசாசிரியர் (கி. பி. 4-ஆம் நூ.) இதற்கு உரை செய்துள்ளார். வாசஸ்பதி (9-ம் நூ.) தத்துவ சாரம் என்னும் அட்டவணை ஒன்று இந்நூலுக்கு எழுதியுள்ளார். போச இராசமார்த்தாண்டா என்பது யோகத்தைப் பற்றிய சிறந்த நூல். பிற்கால உபநிடதங்கள் பல யோக சாதனங்களுக்கு முதன்மை கொடுக்கின்றன. போசர் யோக சூத்திரத்துக்கு இராச மார்த்தாண்டா என்னும் உரை எழுதியுள்ளார். பதஞ்சலி இலக்கணம், யோகம், மருந்து முதலியவற்றைப் பற்றியும் எழுதினார் என அவர் கூறியுள்ளார். புத்தர் யோகப் பயிற்சி செய்தார். இல்லித விஸ்தாரா என்னும் நூல் (கி.பி. 3-ஆம் நூ.) புத்தர் காலத்தில் பலவகை யோகப் பயிற்சிகள் இருந்தனவென்று கூறும். சாங்கியம், யோகம் என்னும் தரிசனங்களுக்கு அதிக ஒற்றுமை உண்டு. யோகமதமும் கடவுளைப் பற்றிக் கூடுமையின் அது நிர்ச்சர மதம் எனப்படும்.

|| சாங்கியமும், யோகமும் சடம் சம்பந்தமான உலகம் முழுவதையும் பிரகிருதி எனக் கூறும். || இராசதம், தாமசம், சத்துவம் என்னும் மூன்று குணங்கள் பிரகிருதிக்கு உண்டு. இக் குணங்கள் பலவிதமாகச் சேர்வதினால் உலகிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் உண்டாகின்றன. ஆன்மா வென்பதை இம்மதங்கள் புருடன் என்று கூறும். ஆன்மா, அந்தக் கரணம் போன்ற பௌதிகக் கூறுகளோடு சேர்ந்தபோதும் தனித்து நிற்கும் இயல்புடையது. ஆன்மாக்கள் பல உண்டு. இவை சாங்கிய யோகக் கொள்கைகளாகும்.

வைசேடிகம்

வைசேடிக சூத்திரம் செய்தவர் கணாதர். இவரது உண்மையான பெயர் காசியப்பர் எனத் தெரிகிறது.

வைசேடிக சூத்திரம் பத்துப்பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. வைசேடிக சூத்திரம் நியாய சூத்திரத்துக்கு முற்பட்டது. இது பிரம சூத்திரம் (வேதாந்த சூத்திரம்) செய்யப்பட்ட காலத்ததாகலாம். இது கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தியது எனக் கருதப்படும். கணோதர் வேதங்கள் இருடிகளாற் செய்யப்பட்டவை யென்று கூறுவர். மீமாம்சைகர் அவை நித்தியமெனக் கூறுவர். வைசேடிகம் பௌத்த மதத்தின் எதிர்ப்பாகத் தோன்றியது. வைசேடிகமும், நியாயமும் பல கொள்கைகளில் ஒத்து நிற்கின்றன. வைசேடிக என்பதற்கு குறிக்கப்பட்ட என்பது பொருள். அது ஆராயப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு பொருளின் தன்மைகளையும் கூறுகின்றது. வைசேடிகம் அணுகக் கொள்கையைக் கூறுகிறது. வைசேடிக சூத்திரமும் நியாய சூத்திரமும் செய்தவர்கள் சிவ வழிபாட்டினர்²⁰ என வரலாறுள்ளது. பதஞ்சலியும் வியாக்கிர பாதரும் (அட்சபாதர்) சிதம்பரத்தில் தவங்கிடந்து சிவ பெருமானின் திருக்கூத்தைக் கண்டவர்களாகத் திருவிளையாடற் புராணம் கூறும்.

நியாயம்

நியாய சூத்திரம் என்னும் தத்துவ ஞான நூலைச் செய்தவர் கௌதமர். நியாயம், தர்க்கம், வாதம் என்பன ஒரு பொருளான. யமினிக்கு முன் மீமாம்சை இருந்தது போலக் கௌதமருக்கு முன் நியாயம் இருந்தது. நியாயம் பிராமணக் கருத்துக்களைத் தர்க்க மூலம் தத்துவ ஞானக் கொள்கை

²⁰ According to Haribadra's *Shaddarsanasa-muchchaya* Gautama and Kanada, founders, respectively of Nyaya and Vaiseshika systems, were of Saiva persuasion. Ganaratna, in his commentary of Haribadra's work says that the Naiyayikas were called Saivas and the Vaiseshikas, Pasupathas. Among the successors of Asoka we come across one Jalanka who was a Saiva—*The History and culture of the Indian People, Vol. 2—p. 456.*

களோடு சம்பந்தப் படுத்துகிறது. நியாய சூத்திரம் கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. நியாய சூத்திரத்தின் சில பகுதிகள் கிறித்துவ சகாப்தத் தொடக்கத்தின் பின் செய்யப்பட்டவை. இதற்கு வற்சயாயனர் பாடியஞ் செய்துள்ளார். வற்சயாயனர் கி. பி. 400 வரையில் வாழ்ந்த தெலுங்கு நாட்டவர். இவர் தமிழ் நாட்டவரெனவும் கருதப்படுவர்.

நியாயம், வைசேடிகம், மீமாம்சை என்னும் மூன்றும் ஈடப்பொருள் அணுவாலாகியது; அவ் வணுக்கள் பல இனங்களாகும்; அணுக்கள் சேர்ந்து பிரபஞ்சமுண்டாகிறது; நித்தியமான ஆன்மாவும் பீலதிறப்பட்டது; ஆன்மா தனது தனிப் பண்பு நிலையில் எதலுடனும் உறவற்றது. ஆனால் சடத்துடன் உறவு கொள்ளும்போது உடலும் பொறிகளும் பெற்று எல்லையுணர்ச்சி பெறுகின்றது எனக் கூறும்.

பூர்வ மீமாம்சை

மீமாம்சை சூத்திரம் யமினியாற் செய்யப்பட்டது. இது வேதங்களிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பிரமாணங்களைத் (நியாயங்களை) திரட்டிக் கூறுகின்றது. அது பல வகை யாகங்களையும் அவற்றின் பயன்களையும் சில தத்துவ ஞானக் கொள்கைகளையும் கூறுகின்றது. அதற்கு 12 அதிகாரங்களுண்டு. வேதங்களிற் கூறப்படுவன வெல்லாம் தழுவப்படத் தக்கன வென்று யமினி வாதிக்கின்றார்.

யமினியின் நூல் கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்டது. நியாய, யோக சூத்திரக் கருத்துக்கள் இதில் காணப்படுகின்றன. யமினியின் நூலுக்கு சபரர் உரை எழுதியுள்ளார். பட்டர், பாவதாசர், அரி, உப வாசர் என்போர் சபரருக்கு முன் உரை எழுதியிருக்கின்றனர். சபரர் கி. பி. 200-க்கும் 500-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தவர். சபரரின் உரையே எல்லாப் பிற்கால மீமாம்சை நூல்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது. புரோகிதரின் முதன்மையையும் வேதங்களின் பிரமாணத்தையும் வற்புறுத்தும் உரை

குமாரிலரால் (8-ஆம் நூ.) எழுதப்பட்டது. குமாரிலர் சங்கரரின் கொள்கைகளை மறுக்கிறார்.

உத்தர மீமாம்சையிலிருந்து பிரித்தறிவதற்காக யமினி செய்த நூல் பூர்வ மீமாம்சையெனப் பட்டது. உபநிடதங்களைத் தவிர ஏனைய வேதங்களின் பகுதிகள் வேள்வி முதலிய கிரியைகளைக் கூறுகின்றன. கிரியைகளில் சந்தேகங்களையும் சந்தேக நிவர்த்திகளையும் உணர்த்தும் வினாக்களும் விடைகளும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. சந்தேகங்களும் நிவர்த்திகளும் பற்றிய செய்திகள் பிரமாணங்களில் காணப்படுகின்றன. பிரமாணங்களெனப் படுவன முடிவு பெறாதனவும் விளக்கமில்லாதனவுமாகக் காணப்படுகின்றன. பலர் கிரியைகளைப் பலவாறு செய்து வந்தனர். ஆகவே அவற்றுக்கு ஆதாரம் ஆராயப்பட்டது. பௌத்த மதம் தோன்றிய பின் அறியப்பட்ட உண்மைகளை யெல்லாம் திரட்டிச் சூத்திரமாக நூல் செய்யப்பட்டது.²¹ பூர்வ மீமாம்சையில் ஞானத்திலும் பார்க்கக் கிரியை முதல் இடம் பெறுகின்றது. கிரியைகளைத் தாக்காத அளவில் பூர்வ மீமாம்சை மற்றைய தத்துவ ஞானங்களை ஏற்றுக் கொள்கின்றது; வேதங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு பௌத்த மதத்தை எதிர்க்கின்றது; பௌத்த மதக் கொள்கைக்கு மாறாக உலகத்தை உட்பொருளெனக் கொள்கின்றது. இக்கால இந்து மத சட்டங்கள் மீமாம்ச மதக்கொள்கையின் செல்வாக்குப் பெற்றுச் செய்யப்பட்டவை.

²¹ Upanishads and Darsans; six schools each with its text book and sutra-sundry, Brahmanas and philosophies, theistical and atheistical, all of which preceded Buddah, and were founded by Kapila, a quasi divine incarnation of Vishnu, but in reality a stolid Dravidian Pandit.

Dravidians as we may conveniently designate the great rulers of India then, and from 2,000 to 3,000 B.C.

²² வேத இலக்கியங்கள் பல காலங்களில் செய்யப் பட்டவை. இவற்றிலுள்ள பாடல்கள் கால ஒழுங்கில் இல்லாமல் பலவாறு குழப்பமடைந்திருக்கின்றன. தொடக்கத்தில் கிரியைகள் இலகுவாக விருந்தன. வேள்விகளில் இந்திரன், வருணன், மித்திரன், விட்டுணு முதலிய தேவருக்கு உணவும் சோம பானமும் அளிக்கப்பட்டன. அப்பொழுது இருடிகள் அத்தேவர்கள் மீது பல துதிப் பாடல்களைப் பாடித் தமக்கு நேரக்கூடிய ஆபத்துக்களைத் தடுக்கும்படியும், தமக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கும்படியும் வேண்டினார்கள். யாகங்கள் வளர்ச்சி யடைந்து கிரியைகள் சிக்கலடைந்த போதும் பல பாடல்கள் பாடப்பட்டன.

பாடல்கள் செய்யப்பட்டபின் சிறிது காலங்கழிந்தது. பாடல்கள் மக்களின் நினைவில் இருந்துகொண்டிருந்தன. அப்பொழுது இவற்றை எல்லாம் திரட்டும் முயற்சி நடைபெற்றது. பாடல் வகையான தொகுப்பு இருக்கு எனவும்

Long expected evidence is now appearing that they—Dravid Pandits—composed some Upanishads and Brahmanas and why not Vedas, engrafting there in the hymns, prayers and faith of illiterate Aryans? All these scriptures are inferior and easy compositions to philosophical works which issued from the schools of Kapila before Buddah's day there was or any Aryan settlement in the middle Ganges. Nor would Vedic compositions prove difficult to learned Dravidian Brahmans *e. g.*, from Apastamba to Sankaracharya of 800 A.D. who wrote on complecated philosophies of the Vedanta, the Bashya or Commentaries on the sutras and Upanishads-aphorisms and hymns which are all still the admirations of even European metaphysicians, theosophists and most pious thinkers—*Short studies in comparative religions, p. 241, Major General J.G.R. Forlong.*

²² Outlines of Indian Philosophy—P.T. Srinivasa Iyengar. (இப்பகுதி மேற்படி நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.)

வசன நடையான தொகுப்பு எசுர் எனவும் அறியப்பட்டன. வேதங்கள் செய்யப்பட்டதற்கும் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டதற்கும் இடைப்பட்ட காலம், அப்பாடல்கள் எவ்வெத்தேவர்களைக் குறித்துப் பாடப்பட்டனவென்பதையும், எப்பொழுது பாடுவதற்குரியன வென்பதையும் மறந்துவிடக்கூடிய நீண்டதாகவிருந்தது. இப்பொழுது வேத இலக்கியம் சுருதி என்னும் முறையில் சிறிதும் விடாமல் கிரியைகளிற்படிக்கப்பட்டு வந்தது.

மிகப் பழங்காலத்திலும் பாடல்களின் பகுதிகள் பிரித்தெடுக்கப்பட்டு மந்திரங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. அவை இலக்கியமாகக் கருதப்படவில்லை. தொடக்கத்தில் வேதம் ஒன்றாகவிருந்ததென்றும் பின்பு அது நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டதென்றும், ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு புரோகிதரால் யாகங்களில் பாடப்பட்டனவென்றும் விட்டுணு புராணம் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றது. யாகங்களை நடத்தும் புரோகிதன் அத்வாரு எனப்பட்டான். அவன் பயன்படுத்துவதற்காக எசுர் வேதம் தொகுக்கப்பட்டது. இது இருக்கு (பாடல்)களும் வசனமும் அடங்கிய பகுதி. இதைக்கொண்டு அவன் பூரணை அமாவாசிக் காலங்களிற் செய்யப்படும் இலகுவான யாகங்கள் முதல் சிக்கலான கிரியைகளடங்கிய அசுவமேதம் முதலிய யாகங்களைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. யாகங்கள் புரியும் முறைகள் அடங்கியிருப்பதினாலும் அத்வாருவுக் குரியதாதலாலும் எசுர் வேதம் மிகச் சிக்கலுடையது. ஹோதா என்னும் புரோகிதன் யாகங்களில் தேவர்களை அழைத்து அவர்களைப் பாடல்களால் துதித்தான். ஒவ்வொரு கிரியையைச் செய்யும் போதும் அவ்வக்கிரியைக்குரிய பாடல்களை மாத்திரம் பாடும் அத்வாருவின் செயல்போலல்லாது இவனுடைய செயல் பாடல்களைத் தொடர்பாகப் பாடுதலளவிலிருந்தது. ஆகவே இவனுக்காகத் தொகுக்கப்பட்ட பாடல்கள், பகுதிகள் பிரித்தெடுக்கப்படாது முழுப்பாடல்களாகத் தொகுக்

கப்பட்டன. இத்தொகுதி இருக்கு வேதமெனப்பட்டது. இருக்கு வேத பாடல்கள் பிரித்தெடுக்கப்படாது முழுப் பாடல்களாக இருப்பதினாலேயே, ஐரோப்பிய அறிஞர் இருக்குவேதம் முதலில் தொகுக்கப்பட்டதென்றும், அது எசுர் வேதத்துக்கு முந்தியதெனவுங் கருதினார்கள். உத்காதா என்னும் புரோகிதர், தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சில பாடல்களை மாத்திரம் பாடினார். இவருக்காகச் சாமவேதம் தொகுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு மூன்று வேதங்கள் அமைந்துள்ளன. வீடுகளில் செய்யப்படும் கிரியைகளிற் பயன்படுத்தப்படும் பாடல்களும் மந்திர வித்தைகளும் திரட்டப்பட்ட தொகுப்பு அதர்வண வேதமெனப்பட்டது.

யாகங்களிற் செய்யப்படும் கிரியைகள் பெருகிக் குழப்பமானபோது யாகக் கிரியைகளை மேற்பார்த்து நடத்துதற்கு பிரம என்னும் ²² புரோகிதரும், வீட்டுக் கிரியைகளை

²² Pargiter adduces considerable evidence to show that the true Brahman families were of pre-Rigvedic origin ; and the Aryan kings of Madhya Desa were their own priests in the earliest time had no Brahmans—*Castes in India—its nature function and Origins—J. H. Hatton, C.I.E., M.A. D.Sc.*

The composers of the Vedic Hymns or Brahmans, as they were called belonged to no one class or order. He, whom the gift of the song has fallen became the poet priest. One poet tells how that although he is maker of the hymn he says, yet his father was a physician, while his mother ground grain between the mills—*A literary History of India, p. 23, R. W. Fraser.*

The recent study of ancient Indus civilization suggests that the Brahman priests were originally of non-Aryan stock, but this conclusion still awaits conformation—*Buddhists way of life—its philosophy and history, p. 18—Harold smith, M.A., D.D., London, 1951.*

நடத்துவதற்குக் கிரியா என்னும் புரோகிதரும் வேண்டப் பட்டார்கள். இக்காலத்தின்பின் மக்கள் பண்பாட்டு

²² The most important of these dark skinned tribes were Yadus and Turvasas. Even the Rishis or the chief priests of the Indo-Aryan tribes had to admit into their order the priests of these dark-skinned Aryans. The Vedic literature contains descriptions of white skinned and golden haired Rishis and dark skinned Rishis. After this admixture the Indo-Aryans became powerful enough to push on towards the east and south. They conquered the Dravidian kingdoms of the united provinces and northern Rajaputana, but did not succeed in penetrating further South or East. The Dravidian remained independent in Bihar, Bengal, Orissa, and Central Provinces, Gujarat, and Sindh; while the country to the south of Vin-dhya remained entirely uneffected by the invasion of the Indo-Aryans—*Junior History of India*—R.D.Banerji, M.A.

The non-Aryan magicians and Dravidians became Brahmans. South Indian tradition records numerous instances of Brahmans as taking wives from the lower castes. In many cases non-Brahmans were admitted into the Brahman castes as sufficient Brahmans were not available when the reformed Indo-Aryan religion obtained preferance—*Prehistoric ancient and Hindu India*, p. 88, R. D. Banerji.

With Buddhism dawned a new era in the history of India. Buddhism arose as a revolt against the tyranny of the priests who were Brahmanas. Brahmanism in its later stages had assumed very arrogant air. Learning became the monopoly of these human gods, for in the ignorance of the other three castes lay their power—*Literary achievements of Indian women*, Mrs. Hansa Metha, B.A., J.P.

முறையில் சில மாறுதல்கள் உண்டாயிருத்தல்வேண்டும். அப்பொழுது சங்கிதைகள் எழுதப்பட்டிருந்த மொழியை மக்கள் மறந்தார்கள். பிராமணங்கள் எழுதப்பட்டுள்ள மொழி தோன்றலாயிற்று. இது வேத கால மொழிக்கும் சமக்கிருதத்துக்கும் இடைப்பட்டது. பாடல்களின் பொருள் விளங்க முடியாதிருந்த காலத்தில் அவை யாகங்களில் முறை தவறிப் பாடப்பட்டன. அவற்றின் பொருள்களும் தவறாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தன. கிரியைகளின் விபரங்கள் அவற்றிலுச்சரிக்கவேண்டிய மந்திரங்களைப் பற்றிச் சபைகளில் வாதங்கள் நடந்தன. அவ்வகை வாதங்களுக்கு முடிவுகாண நியாயம் ஆளப்பட்டது. நியாயங்கள் என்பன ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அனுமானங்களைத் தரக்கூடிய முதுமொழிகளும் உவமைகளும். அகிகுண்டல நியாயமென்பது பாம்பையும் அதன் மண்டலங்களையும்போல எனக் கூறும் வாதம். தாலபுளக நியாயமென்பது ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு அவிழ்பதம் எனக் கூறுவது. இவை நியாயம் எப்படித் தோன்றியதென்பதற்கு எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

காலத்தில் பிராமணங்களும் வேதங்களோடு சேர்க்கப்பட்டன. மந்திரங்களும் பிராமணங்களும் சேர்ந்து வேதம் பெரிதானபோது வேதத்திலுள்ளவற்றுக்கு விளக்கங்கூறுவது கடினமாகவும் சிக்கலாகவுமிருந்தன. வேதங்களிற்கூறப்படும் கிரியைகளில் நேரும் தவறுகளை அறிந்து கூறுவது, அவற்றை விளக்குவது என்னும் முறைகள் மீமாம்ச சாத்திரமெனப்பட்டன. இவ்வகையிலமைந்த பல சூத்திரங்களே யமினி சூத்திரம். யமினியின்கொள்கை தர்மத்தைத் தெளிவாக்குவது. தர்மம் என்பது கடமை. தர்மங்கள் சமய சாத்திரங்களின் கட்டளைகள். வேதங்களிற்கு சொல்லப்பட்ட கட்டளைகள் மனிதருக்கும் தேவருக்கும் அப்பாற்பட்டவை. ஆகவே மீமாம்சையில் கடவுளுக்கு இடமில்லை. மீமாம்சையிறப்பு, இறப்பு, மறுபிறப்புகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியிற்

செல்லவில்லை. யமினி, வேதம் நித்தியம் அது எவராலும் செய்யப்படவில்லை என்று நாட்டுவதற்குப் பல நியாயங்களைக் கூறுகின்றார்.

வேதாந்த சூத்திரம்

வேதாந்த சூத்திரம் வாதநாராயணரால் செய்யப்பட்ட தெனச் சங்கரர் முதல் பின்வந்த ஆசிரியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். சூத்திரங்களில் வாதநாராயணரின் பெயர் படர்க்கையிற் கூறப்பட்டிருத்தலால் வேதாந்த சூத்திரத்தைச் செய்தவர் அவரல்லர் எனவும் கருதப்படுகின்றது. நூலாசிரியர்கள் தமது பெயரைப் படர்க்கைப்படுத்திக் கூறுதல் இந்தியமரபாதலின் அதனைப் பிற ஆசிரியர் செய்ததாகக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. வேதாந்த சூத்திரத்தைச் செய்தவர் வாதநாராயணர் என்றும், வியாசர் என்றும் ஐதீகம் இருந்துவருகின்றது. சங்கரரின் மாணவர்களாகிய வாசஸ்பதி, ஆனந்தகிரி என்போர் வாதநாராயணர், வியாசர் என்போரை ஒருவராகக் கொண்டனர். இராமானுசர், வல்லபர், பலதேவர் என்போர் வேதாந்த சூத்திரத்தை வியாசர் செய்ததாகக் கூறுவர். வாதநாராயணர் பலவிடங்களில் யமினியைப் பிரமாணமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். யமினி வியாசரின் மாணவரெனக் கொள்ளப்படுவர். மகாபாரதம், விட்டுணு புராணம், பகவத கீதை முதலிய நூல்களை நாம் நம்பினாலும், வாதநாராயணர் யமினியின் நூலைக் குறிப்பிட்டிருப்பதாலும் யமினி வியாசரின் மாணவரென்பது உறுதிப்படமாட்டாது. சபரர், கோவிந்தர், ஆனந்தர், ஆனந்தகிரி என்போர், வியாசரும் வாதநாராயணரும் ஒருவர் எனக் கொள்வதற்கு யாதும் சந்தேகமில்லையெனக் கொள்வர். சங்கரரின் கொள்கை யாது என்பது தெளிவாகவில்லை.

சாங்கியம், வைசேடிகம், சமணம், பௌத்தம் முதலிய மதக்கொள்கைகளை வேதாந்த சூத்திரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்கரர், இராமானுசர், மாதவர், வல்லபர் என்போர்

வேதாந்த சூத்திரம் கீதையைக் குறிப்பிடுவதை அறிந்துள்ளனர். சூத்திரத்தில் காணப்படும் பல பெயர்கள் ஆஸ்வலாயனம், காத்தியாயனம், தைத்திரிய, பிராதிசாக்கிய சூத்திரம் முதலிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன. போதாயனரின் கிரியாகூத்திரங்களிலும் இப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. கருடபுராணம், பத்ம புராணம், மனு முதலிய நூல்கள் வேதாந்த சூத்திரத்தையும், அரிவம்சத்தையும் குறிப்பிடுகின்றன. கருடபுராணம், பத்ம புராணம், மனு முதலிய நூல்கள் கி. பி. 200-ஐச் சேர்ந்தவை. வேதாந்த சூத்திரம் கி. மு. 500-க்கும். கி. பி. 200-க்கு மிடையில் செய்யப்பட்ட தெனக் கொள்ளப்படுகின்றது.

வேதாந்தம்

²³ வேதாந்தம் என்பதற்கு வேதத்தின் முடிவு என்பது பொருள். இது வேதத்தின் நான்காவது பகுதியாகிய உபநிடதங்களைக் குறிக்கும். வேதாந்த சூத்திரம், பிரம சூத்திரமெனவும் அறியப்படும். யமினியின் கர்ம மீமாம்சை வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களையும் (கடமைகள்) அவற்றின் பலன்களையும் ஆராய்கின்றது. வாதநாராயணரின் உத்தர மீமாம்சை உபநிடதஞானங்களை விரித்துக் கூறுகின்றது. வேதாந்த சூத்திரத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று சொற்களடங்கிய 555 சூத்திரங்களுண்டு. இவற்றிலிருந்து வேதாந்தஞானம் விரிவடைந்தது. இச் சூத்திரங்கள்

²³ The Vedanta was a great reformation which began at least four centuries B. C. when Buddhism had obtained a firm hold in upper India.....It is clearly a Dravidian reformation of the crude Aryan elemental teaching, a building up of a new-Hinduism purified by the ancient Turano philosophic schools of Kapila and embracing the piety and ethics of the followers of the great Jaina saint Mahavira and his probable disciple Sakya Muni—*Short studies in the science of comparative religions*, p. 265.

பொருள் விளங்கமுடியாதவை. உரையாசிரியர்களின் உரைகளைக்கொண்டே இவற்றின் பொருள்கள் அறியப்படுகின்றன. இதற்குப் பலர் பலவாறு உரைகண்டுள்ளனர். சங்கரர், பாஸ்கரர், யாதவப்பிரகாசர், இராமானுசர், கேசவர், நீலகண்டர், மாதவர், பலதேவர், வல்லபர், விஞ்ஞான பிட்சு முதலியோர் வெவ்வேறு கொள்கைகளை நாட்டி, உரை செய்துள்ளனர். வேதாந்தக் கொள்கையில் மாறுபட்ட கருத்துக்களும் தடுமாற்றங்களும் உண்டான காலத்திலேயே உரைகள் எழுந்தன.

பகவத்கீதை

பகவத்கீதை மாபாரதத்தில் வீட்டும பருவத்திலுள்ளது. இதில் தத்துவஞானம், சமயம், நீதி முதலியன அடங்கியுள்ளதால் இது மற்றைய தத்துவஞான நூல்களிலும் பார்க்கச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் படுகின்றது. கீதை செய்யப்படுவதன் முன் செல்வர் யாகங்களால் தேவர்களை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். அறிவாளிகள் மாத்திரம் ஞானமடையலாம் என்னுங்கொள்கைகளிருந்தன. கீதை பக்திமார்க்கத்தால் எல்லோரும் கடவுளை அடையக்கூடிய வழியைக் கூறுகின்றது.

பாண்டவருக்கும் கௌரவருக்கும் நேர்ந்த பாரதப் போரில் போர்க்களத்திற் போய் நின்ற அருச்சுனன் தனது உறவினரையும் ஆசிரியரையும் கொல்ல மனமில்லாதவனாகத் தயங்கிய போது கண்ணன் அவனுக்குப் போதித்த ஞானமே பகவத்கீதை எனப்படுகின்றது. 700 பாடல்கள் கொண்ட இந்நூலைக் கண்ணன் போர்க்களத்தில் அருச்சுனனுக்குப் போதித்தார் என்பது நம்பக் கூடியதாக விருக்கவில்லை. இது எவரோ ஒரு புலவரால் கி. மு. 200-க்கும் கி. பி. 200-க்கு மிடையில் செய்யப்பட்டதென ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். இந்நூலில் கண்ணன் தன்னைக் கடவுளின் அவதாரமாகக் கூறியிருப்பது காணப்படுகின்றது. பகவத்கீதை, வேதாந்த, சாங்கிய, ஆகமக் கொள்கைகளை ஒன்று

சேர்க்கும் பொருட்டுச் செய்யப்பட்டதெனக் கருதப்படுகின்றது.

இதற்கு சங்கரர், இராமானுசர், வல்லபர், மாதவர் முதலிய பலர் உரை செய்திருக்கின்றனர். உரையாசிரியர்கள் நூலின் உண்மைப் பொருளைக் காணும் நோக்கமில்லாமல் தத்தம் கொள்கைகளைப் பலப்படுத்துவதற்கு அதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். உரையாசிரியரின் கொள்கைக்கு மாறான பகுதிகள் காணப்பட்டால், அவை இலக்கணவிதி, சொல்லிலக்கணம் முதலிய உபாயங்களால் திரித்துப் பொருள் விளக்கப்பட்டன.

இராமானுசர் உயிர், உலகம் என்னும் பொருள்கள் கடவுளைவிட வேறானவை என்றும் இவ்விரண்டும் கடவுளுக்கு உடல் என்றும் கூறுவர். இக் கொள்கை விசிட்டாத்துவைதம் எனப்படும். மாதவர் உயிரும், கடவுளும் வெவ்வேறு பொருள்களென்பதை ஒப்புக்கொள்வர். சங்கரர் பிரமமொன்றே உட்பொருள்; உயிர்கள் பிரமத்தின் பிரதிபலிப்புகள்; உலகம் பொய்த்தோற்றம் என்பர். இக் கொள்கைகளை வலியுறுத்தி இவர்கள் பகவத்கீதைக்கு உரை செய்துள்ளனர்.

பகவத்கீதை உலகம் ஈசுவரனுடைய சக்தியாகிய மாயையிலிருந்து தோன்றுகிறதென்று கூறும்²⁴.

²⁴ Maya is the power which enables him to produce mutable nature. It is sakti, or the energy of Iswara, or *atmaviriti*, the power of self-becoming. Iswara and maya in this sense are mutually dependent and are both beginningless. The power of the supreme is called maya in the Gita. Since the Lord is able to produce the universe by means of the two elements of his being, prakriti and purusa, matter and consciousness, they are said to be higher and lower of god. Gradually, Maya becomes to mean the lower prakriti, since Purusa is said to be the

சமணம்

சமணர் 24 தீர்த்தங்கரரைப் பற்றிக் கூறுகின்றார்கள். தீர்த்தங்கரர் என்பதற்கு வழியைக் கண்டுபிடித்தவர்கள் என்பது பொருள். ஒவ்வொரு தீர்த்தங்கரரும் அவரவர் வாழ்ந்த காலங்களுக்கு வேண்டிய சமண தருமங்களைப் போதித்தார்கள். தீர்த்தங்கரரின் வரலாறுகள் பழங்கதை வடிவிலுள்ளன.

பார்சவர், மகாவீரர் என்னும் பின் இரு தீர்த்தங்கரரின் வரலாறுகளும் அறியத்தக்கனவாகவுள்ளன. பார்சவரைப் பற்றி நமக்கு அதிகம் தெரியாது. இவர் காசி அரசன் அசுவசேனனுக்கும், மனைவி வாமிக்கும் புதல்வனாகப் பிறந்தார். இவர் முப்பது ஆண்டுகளின் பின் துறவு பூண்டார்; 84 நாட்கள் தவமிருந்தபின் ஞானமடைந்தார். இவர் நூறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பின் கி. மு. 776-ல் மரணமடைந்தார்.

இவருக்குப்பின் வாழ்ந்த மகாவீரரைப்போலவே இவர் சடப்பொருளின் நித்தியத்தைப்பற்றி நம்பினார். தன்னடக்கம் கன்மத்தை முடிவுறுத்துகிறதென்றும், தவம் கன்மத்தை அழிக்கிறதென்றும் பார்சவரைப் பின்பற்றியவர்கள் நம்பினார்கள். சமணத்துறவிகள் வெள்ளாடை உடுப்பதைப் பார்சவர் அனுமதித்தார். மகாவீரர் இதைத் தடுத்தார். ஆகவே, சமணருள் வெள்ளாடை உடுப்பவர்கள் என்னும் பொருளில் சுவேதாம்பரர் என்றும், காற்றை உடுப்பவர்கள் என்னும் பொருளில் திகம்பரர் என்றும் இரு பிரிவினர்கள் தோன்றினார்கள்.

மகாவீரர்

மகாவீரர் வைசாலியிலுள்ள குண்டக்கிராமத்தில் கி.மு. 599-ல் பிறந்தார். குண்டக்கிராமம் இப்பொழுது பரசுகுண்ட

seed which the Lord casts into the womb of prakriti for the germination of the universe—*Indian philosophy, Vol. I, p. 547—S. Radhakrishnan.*

மெனப்படுகிறது. இவர் நாய என்னும் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய தந்தை சித்தார்த்தர்; தாய் வைசாலி அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த திரிசாலை. மகாவீரருக்குத் தாய் தந்தையர் இட்டபெயர் வர்த்தமானர். புகழ் பெற்ற மகாவீரரென்னும் இப்பெயர் இவருக்குத் தேவர்களாலிடப்பட்ட தெனச் சொல்லப்படுகிறது.

மகாவீரர் யசோதரையை மணந்தார். அவருக்கு அருளேசா அல்லது பிரிய தரிசனா என்னும் புதல்வியிருந்தாள். தாய் தந்தையரிடமிருந்தபின் மகாவீரர் தமது தமையன் நந்தி வர்த்தானாவின் அனுமதி பெற்றுத் துறவு பூண்டார். அப்பொழுது அவர் முப்பது வயதினராகவிருந்தார். 13 மாதங்களின் பின், இவர் உடையின்றி நிர்வாணத் துறவியாகத் திரிந்தார். இவர் பிராணிகளுக்கு மாத்திரமல்லாமல் நிலம், நீர் போன்ற சடப்பொருள்களுக்கும் உயிர் இருப்பதாகக் கொண்டார். 72-ஆவது வயதில் இவர் மசிம்மபாவா என்னுமிடத்தில் அத்திபாலா என்னும் சிற்றரசன் வீட்டில் காலமாநார். இவ்விடம் இப்பொழுது பாட்னா மாகாணத்தில் பாவாபுரி எனப்படுகின்றது. பௌத்தமதத்தைப் போலவே, சமண மதமும் அரசரின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது.

பெரும் பஞ்சமொன்று நேர விருப்பதை அறிந்த பௌத்திரபாகு என்னும் சமணமுனிவர், மயூரசந்திரகுப்தனோடும் பெருந்தொகையான மாணவரோடும் மைசூரிலுள்ள சரவணபெலகொள என்னுமிடத்துக்கு வந்திருந்தாரென்றும், அவர்கள் மூலம் தீகம்பரசமணம் தென்னிந்தியாவிற் பரவிய தென்றும் தென்னிந்திய வரலாறு கூறுகின்றது. மகாவீரர் இறந்து ஆயிரம் ஆண்டுகளின் பின் கி. பி. 464-ல் வல்லபி என்னுமிடத்தில் கூடிய சமணசங்கத்தில் சுவேதாம்பரரிடமிருந்த சைன ஆகமங்களே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. சமணர் மேலான ஒரு கடவுளை மறுத்தாலும் நிர்வாணமடைந்து விடுதலை பெற்றவர்களாகிய தீர்த்தங்கரர்களு

டைய உருவங்களை வணங்குவர். தீர்த்தங்கரர் இருஷ்பர் முதல் மகாவீரர் வரை இருபத்து நால்வர்.

புத்தர்

புத்தர் என்பதற்கு ஞானமடைந்தவர் என்பது பொருள். இவர் கி. மு. 547-ல் பிறந்தார். இவருக்குத் தாய் தந்தையர் இட்ட பெயர் சித்தார்த்தர். கௌதமர் என்பது இவர் தோன்றிய குலத்தின் பெயர். இவர் தந்தையின் பெயர் சுத்தோதனர். தாயின் பெயர் மாயை. இவர்களின் சமயம் சைவமாக விருந்த தென்பது ஐதீகம்²⁵. சித்தார்த்தர் பிறந்த ஏழாவது நாள் தாய் இறந்தார். தாயின் சகோதரியால் இவர் வளர்க்கப்பட்டார். இவர் தமது மைத்துனியாகிய யசோதரையை மணந்தார். யசோதரை வயிற்றில் இராகுலன் என்னும் புதல்வன் பிறந்தான். கபிலவாஸ்து நகர் வீதியில் இவர் ஒருநாள் கூனிவனைந்த ஒரு கிழவனையும், ஒரு நோயாளியையும், பிச்சைக்காரனையும், அழுது கொண்டு பலர் பின்னே செல்லக் கொண்டுபோகப்படும் ஒரு பிணத்தையும் கண்டார். அவர் இவ்வுலகில் உள்ள துன்பங்களைக் கண்டு துறவுகொள்ள முடிவுசெய்தார். அவர் துறவு பூண்டு மஞ்சளாடையணிந்து

²⁵ That the worship of Siva is more ancient than the time of the founder of Buddhism is rendered probable by the tradition that the Sakyas were worshippers of Siva. The Chinese pilgrim Hieuen Tsang was shown near the eastern gate of Kapilavastu the old temple of Iswara where the infant Siddhartha was taken by the father because "the Sakyya children who he seek divine protection always obtain what they ask". According to the legend the stone image raised itself and saluted the prince. That this legend is very ancient is proved by the fact that the scene is represented on the Amaravathi stupa (*Ep. Ind. V. 3*) which has probably assigned to the Maurya Period—*Outlines of Indian Philosophy*, p. 193—*P.T.S. Iyengar, 1909.*

பிச்சையேற்று உண்டு, உண்மையை நாடி அலைந்து திரிந்தார். இவர் உருவலா என்னும் காட்டுக்குத் தமது ஐந்து நம்பிக்கையுள்ள நண்பர்களுடன் சென்று அரசமரத்தின் கீழ் நிட்டையிலமர்ந்தார். ஏழுவாரங்கள் தவஞ்செய்த பின் அவருக்கு ஞானம் உதயமாயிற்று. அவர் தமது நண்பர்களாக விருந்த ஐவரையும் முதலில் தமது மாணாக்கராகத் தெரிந்தெடுத்தார். மாணவர்கள் நாள் தோறும் அதிகப் பட்டுவந்தார்கள். புதிய பௌத்த தருமங்களைப் போதிப்பதற்கு எல்லாத் திசைகளுக்கும் போதகர்களனுப்பப்பட்டார்கள். நாற்பது ஆண்டுகள் துறவியாக வாழ்க்கை நடத்திய பின் அவர் காலமானார்.

புத்தர் இறந்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்குப்பின்மே புத்தரின் வரலாறு எழுதப்பட்டது. அவ்வரலாற்றில் பல கற்பனைகள் நுழைந்துள்ளன. பௌத்த ஆகமம் திரிபிடகம் எனப்படும். இதில் கூறப்பட்டவையே புத்தரால் போதிக் கப்பட்டவை என நம்பப்படுகின்றன. புத்தரின் போதனைகள் நீண்டகாலமாகச் செவி வழக்கில் இருந்து வந்தன. இலங்கை அரசனாகிய வட்டகமினியின் காலத்தில் (கி. மு. 80) இவை பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டன. பாலி நூலில் கதைகள், ஒழுக்கங்கள் (விநாயா), கொள்கைகள் என மூன்று பிரிவுகளுள்ளன.

பௌத்தமதம் கடவுளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. உலகத்தைப் பொய்த் தோற்றமெனக் கூறுகிறது. கன்மத்தை ஏற்றுக்கொள்கின்றது. தேவர்கள் பிறப்பு, இறப்புக்குரியவர்களெனக் கூறுகின்றது. பௌத்த மதத்தின் முடிவு நிர்வாணமடைதல். நிர்வாண மென்பது, பிறப்பு இறப்புக்கேதுவாகிய காரணத்தை ஒழித்தல். இதற்கு விருப்பு வெறுப்புகளின்றியிருத்தல் வேண்டும். பௌத்தமதமும், சமணமதமும் வேதங்களைக் கண்டிக்கின்றன. யாகங்களை வெறுக்கின்றன. சமணமும், பௌத்தமும் வேதங்களை ஒப்புக் கொள்ளாதபடியால் அவை நிரீச்சுர மதங்களெனக் கொள்ளப்பட்டன.

மகாபாரதம்

மகாபாரதம் கௌரவர் பாண்டவர்களுக்கிடையில் நடந்த போரைப்பற்றிக் கூறுகின்றது. பாரதப் போர் நடந்த காலம் கி. மு. 1400 எனக் கணக்கிடப்படுகின்றது. வேதங்களில் பாரத இராமாயண நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றியோ அவற்றில் வரும் வீரர்களைப்பற்றியோ கூறப்படவில்லை. பாரதப் போர் தொடர்பான பழைய வரலாறு திராவிட நாட்டுக் கதை என்றும், பின் அது ஆரியரின் கதையாக மாற்றப்பட்டதென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்²⁶. இந்திய நாட்டின் பல பகுதிகளில் வழங்கிய கதைகள் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டு மகாபாரதம் செய்யப்பட்டது. இது அக்கால வழிபாடுகளையும் பழக்க ஒழுக்கங்களையும் கூறுகின்றது.

முன் பாரதமென வழங்கிய கன்னபரம்பரை வரலாற்றை விரித்துச் செய்யப்பட்டதே மகாபாரதம். வியாசரால் செய்யப்பட்ட பாரத சம்கிதையில் 24,000 சுலோகங்களுள்ளன. அவை மறுபடியும் அவரால் 6,000,000 சுலோகங்களாகச் செய்யப்பட்டன. அவற்றுள் இப்பொழுது ஒரு இலட்சம் சுலோகங்களே யுள்ளன. பாரதத்துக்குமுன் பாணர் போன்ற பாடகர்களால் இசையோடு பாடப்படும் பாடல்களும், பிறபாட்டுக்களும் இருந்தன. இந்திய நாடுகளில் அரசரின் வீரச் செயல்களைப் புகழ்ந்து பாடகர்கள் பாடுவது அக்கால வழக்காக விருந்தது. ஞாபகத்திலிருந்து பாடப்பட்டமையின், இவை காலத்துக்குக் காலம் பல மாறுதல்களை அடைந்தன. இவற்றோடு சம்பந்தம் பெருத பிராமண மதக் கொள்கைகளையும் இவற்றோடு சேர்க்கவேண்டி யிருந்தது. ஆகவே, ஆரியர், ஆரியரல்லாதாரின் பண்பாடுகள், பழங்கதைகள், வழிபாடுகள் முதலியவற்றுக்கு வேற்றுமை தெரியாதபடி ஒன்று சேர்த்து நூல் செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது. பாரத காலத்துக்கு அண்மையில் இப்பாடல்கள் சமயத்தோடு கலவாமல் வீரரைப் புகழும் பாடல்களாக

²⁶ Indian Philosophy, Vol. 1, p. 478.

மாத்திர மிருந்தன. மகாபாரதம் செய்யப்பட்ட பின் மேலும் பல செய்திகள் கிடைத்தன. அவற்றை அதனோடு ஒட்ட வைத்தல் முடியாமலிருந்தது. அவ்வாறிருந்தபோதும் அவற்றை ஒட்டவைக்கச் செய்த முயற்சியினால் உருவானதே மகாபாரதம். பாரதம் செய்யப்படுகின்ற காலத்தில் பல தெய்வ வழிபாடுகளிருந்தன. மகாபாரதத்தில் வரும் இந்திர, அக்கினி வழிபாடுகள் வேத வழிபாட்டின் சின்னங்களாகும். அக்காலத்தில் அவதாரங்கள் அறியப்படவில்லை. சிருட்டி வரலாறு சரித்திர சம்பந்தமான வரலாறுகக் காணப்படுகின்றது.

மகாபாரதத்தின் பிந்திய பகுதியில் யவனர், பாலவர் (Parthians), சகர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அப்பொழுது பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகள், ஒரு கடவுளின் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்களைச் செய்யும் வடிவங்களென்னும் கொள்கை காணப்படுகிறது. இந்திரனுக்குக் கூறப்பட்ட வலிமை இப்பொழுது விட்டுணுவுக்கும், சில சமயங்களில் சிவனுக்கும் கூறப்படுகின்றது. வீரப்பாடல்களாகிய மகாபாரதம் பிராமணமத சம்பந்தம் பெற்று விட்டுணு, சிவனென்னும் தெய்வங்களை முதன்மையாகக் கொண்ட மத நூலாக மாறியது. பகவத்கீதை இக்காலத்தைச் சேர்ந்ததாகலாம். உள்நாட்டு வழிபாடுகளைத் தழுவிச் சிலர் பிராமண மதத்தைக் கைவிட்டகாலத்தில் மறுமலர்ச்சி வேண்டியதாகவிருந்தது.

மகாபாரதம் 5-ஆம் வேதமெனப்படும். வேதங்கள் மூன்று வருணத்தாருக்கு முரியனவாகவிருந்தன. ஐந்தாம் வேதம் எல்லாருக்கும் உரியதாகவிருந்தது. மகாபாரதம் கி. மு. 500-ல் தொடங்கி கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டு வரை வளர்ச்சியடைந்து வந்ததென நம்பப்படுகின்றது.

இராமாயணம்

இராமாயணம் வான்மீக முனிவராற் செய்யப்பட்டது. இது மகாபாரதத்தைப் போலப் பலவகைப் பொருள்களைப்

பற்றிக் கூறுது கதையை யே கூறுகின்றது. இராமர் எல்லா நல்ல குணங்களும் நிரம்பியவராகக் கூறப்படுகின்றார். ஆகவே, அவர் கடவுளின் அவதாரமாக்கப்பட்டார். தொடக்கத்தில் அது பழங்கதையைக் கூறுவதாயிருந்து பின் வைணவரின் நூலாக மாற்றமடைந்தது. அதன் தொடக்கமும் போக்கும் முடிபும் அதனைப் பலர் செய்தார்கள் என்று கூறுவதற்கு இடந்தரவில்லை. அதைக் கதையடங்கிய பழைய பகுதி (II-VI), சமயங்கலந்த புதிய பகுதி (II-ம் VII-ம்) என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். வான்மீகர், இராமர் நற்குணங்களும் வீரமும் நிறைந்தவரெனக் கூறுகிறாரென்றி அவரை விட்டுணுவின் அவதாரமாகக் கூறவில்லை. சமயம் பலதெய்வ வழிபாடாக விருந்தது. இந்திரன் தெய்வங்களுக்குத் தலைமை வகித்தான். காமன், குபேரன், கார்த்திகேயன், கங்கை, விட்டுணு, சிவன், இலக்குமி, உமை முதலிய தெய்வங்களும் தெய்வங்களாக்கப்பட்ட சேடன், சடாயு, நந்தி முதலியனவும் கூறப்படுகின்றன. வழிபாடு வேள்வி முறையாக இருந்தது. விட்டுணுவும் சிவனும் தலைமை இடம் பெறுகின்றனர். ஆறுகள், பாம்புகள் வழிபாடும் கூறப்படுகின்றன. இரண்டாம் பிரிவில் கிரேக்கர், பாலவர், சகர் முதலியோர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இராமரை அவதாரமாக்குவதற்கு முயற்சி செய்யப்பட்டுள்ளது.

தத்துவஞானத்துக்கும் சமயத்துக்கும் இராமாயணம் மகாபாரதத்தைப் போல் சிறந்ததன்று. அது இல்லறத்தைப் பெருமைப்படுத்துகிறது. விடுதலை பெறுவதற்குத் துறவு வேண்டியதன்று என்பதை உணரவைக்கின்றது. புத்தரை நாத்திகள் எனக் கூறுகின்றது. இராமாயணக் கதை பாரதக் கதைக்கு முற்பட்டதாயினும் பாரதத்துக்குப் பின் இராமாயணஞ் செய்யப்பட்ட தென்பதை இது உணர்த்துகின்றது. இராமாயணம் பாரதகாலத்துக்குப் பின் தொடங்கி, கிறித்துவ சகாப்தத்தின் பின் சில நூற்றாண்டுகள் வரையில் வளர்ச்சியடைந்து வந்ததென ஆராய்ச்சி

யாளர் கூறுவர். சீதாபிராட்டியின் தந்தையாகிய சனகன் யாக்ஞவல்கி காலத்திருந்தவராகக் கூறப்படுதலாலும், யாக்ஞவல்கி சனமேசயன் காலத்தவராதலாலும், இராமாயண நிகழ்ச்சி பாரதப் போருக்குப் பிற்பட்டதெனக் கருதப்படுகின்றது. தென்னாட்டில் வழங்கிய பழங்கதை ஒன்றையும் வட நாட்டில் வழங்கிய கதையையுமிணைத்து, இராமாயணஞ் செய்யப்பட்ட தென்னும் கருத்து இருந்து வருகிறது. ²⁷

புராணங்கள்

புராணங்களை வியாசர் செய்தாரென்னும் நம்பிக்கை இருந்து வருகின்றது. அவை இதிகாசங்களுக்குப்பின் செய்யப்பட்டவை. புராணங்கள் உலகம், உயிர் என்பவற்றுக்கு வேருகக் கடவுள் உண்டு என்னும் கொள்கையுடையன. அவற்றில் திரிமூர்த்திகள் முதன்மையடைகின்றார்கள். சிவ புராணங்கள் சிவனை மேலாகவும், விட்டுணு புராணங்கள் விட்டுணுவை மேலாகவும், பிரம புராணங்கள் பிரமாவை மேலாகவும் கூறுகின்றன. அவை வேதமுறையான யாகங்களையும், துதிகளையும் தழுவவில்லை; உருவ

---

²⁷ The Ramayana also narrates an important event known as the war between Rama and the Rakshasas on account of the abduction of the wife of Rama by Ravana the demon Rajah of Lanka or Ceylon. This event, it appears to be connected with the life of another Rama, who is distinguished as the Rama of the Deccan—*Wheeler's History of India, Vol. II, Part IV.*

The hermitages are said to have been occupied by the Rishies who composed the Vedic hymns and who are represented as Brahmans although they might have flourished ages before the appearance of the Brahmans. The whole story may therefore be dismissed as apocryphal, *Ibid.*

வணக்கத்தையும், பத்தி மார்க்கத்தையும் தழுவுகின்றன. கன்மம், மறுபிறப்பு, ஞானத்தினால் மோட்சம் என்னும் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்கின்றன; தத்துவ ஞானங்களிலும் பார்க்கப் பத்தி மார்க்கஞ் சிறந்ததெனக் கூறுகின்றன. வேத மார்க்கம், உருவ வழிபாடு, பத்தி மார்க்கம், உபநிடதக் கொள்கைகள் என்பவற்றை எல்லாம் ஒன்று படுத்திச் செய்யப்பட்டனவே புராணங்களாகும். புராணங்களில் முதன்மையுடையவை பதினெட்டு. விட்டுணு, பாகவதம், நாரதீயம், கருடம், பதுமம், வராகம் என்பன விட்டுணு புராணங்கள். சிவ, இலிங்க, ஸ்கந்த, அக்கினி, மச்ச, கூர்ம என்பன சிவ புராணங்கள். பிரம, பிரமாண்ட, வைவர்த்த, மார்க்கண்டேய, பாவிச்ஸ்பா, வாமன என்பன பிரம புராணங்கள். இவையன்றி உப புராணங்களுமுள்ளன. எல்லாப் புராணங்களும் உலகப்படைப்பு, பிரளயம், மனுவந்தரம், அரச பரம்பரை, அரசர்களின் வரலாறுகளைக் கூறும். அரச பரம்பரைகளைப்பற்றியும், அரசர்கள் வரலாற்றுக்களைப்பற்றியும் சூதர் எனப்பட்டோர் அரச சபைகளில் பாடுவது அக்கால வழக்கமாகவிருந்தது. அவர்கள் நினைவில் காப்பாற்றி வந்தவற்றைக் கொண்டே அரசர் வரலாறுகள் எழுதப்பட்டன. புராணங்கள் கி. மு. 500 முதல் கி. பி. 500 வரையில் எழுதப்பட்டனவென்று கருதப்படுகின்றன.²⁶ “வேதமொழி வழக்கிறந்து வேதக் கொள்கைகள்

²⁴ Immediately following the epics about the first century A.D. the Puranas, mythological and speculative histories of universe began to be written. They were intended to promote several particular Brahmanical beliefs, which had been developing since Vedic times—*Hindu View in Art.*, p. 35.

²⁶ It is now generally admitted that a great deal of the ancient and medieval myth and legend enshrined in the Sanskrit epics and Puranas is of non-Aryan origin and even in Vedic mythology certain pre-Aryan elements

விளங்க முடியாமலிருந்தன. ஆகவே பிராமண மதக் கொள்கைகளை மக்கள் அறியாதிருந்தார்கள். அப்பொழுது வியாசரும் வேறு பலரும் சேர்ந்து ஆயிரமாண்டுகளாக (கி. மு. 500—கி. பி. 500) பதினெட்டுப் புராணங்களைச் செய்தார்கள். அவை 400,000 இரண்டடிப் பாடல்களாக உள்ளன. அவை உலகப் படைப்பு, உலகம் வளர்ச்சி யடைந்து மாறுதல்களுக்குள்ளாகி அழிந்தது, தெய்வங்களின் வமிசம், வீரர்காலக் கதைகள் என்பவற்றைக் கூறுகின்றன. அவை தர்க்க முறைகளையோ காலக்கணக்குகளையோ பொருட்படுத்தவில்லை. புரூரவர் ஊர்வசியோடு அறுபத்தோராயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாரெனப் புராணங் கூறுகின்றது.

“கற்பமென்பது கால முடிவு. உலகப் படைப்பின் காலம் 1000 மகாஉகம். ஒவ்வொரு மகாஉகமும் 4,320,000,000 ஆண்டுகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு

are present. Puranic myths of the gods and legends of kings, heroes and sages in the form in which we find them in the Sanskrit works represent undoubtedly by a considerable amount of modification from other original forms whether Aryan or non-Aryan. The non-Aryan speaking masses of northern India became Aryanized in language and their tales and legends were retold as a matter of course in an Aryan language of their adoption—*S. K. Chatterji, Bulletin of the school of Oriental Studies, Vol. VII, (1935-1937).*

In the earlier epoch prior to A.D. 1000 pre-Aryan legends were rendered from current Prakrit versions into Sanskrit and found a place in one or the other of the numerous Puranas, Upapuranas, Stalapuranas and Mahatmyas and Tantras or even in Mahabharata and so were raised up to a level of pan Indian acceptance—*The History and Culture of Indian people—Vol. V, p. 379.*

மகாஉகத்திலும் நான்கு உகங்களுண்டு. இப்பொழுது நடக்கின்ற மகாஉகத்தில் மூன்று உகங்கள் கழிந்துவிட்டன (3,888,388 ஆண்டுகள்). நாம் இப்பொழுது கலியுகத்தில் 5,535-ல் வாழ்கின்றோம். இன்னும் கலியுகத்தில் 426,965 ஆண்டுகளிடுக்கின்றன. இவ்வுக இறுதியில் பிரளயமுண்டாகும். பின் பிரமாவுக்கு ஒருநாள் உண்டாகும். அது 4,320,000,000 ஆண்டுகளைக் கொண்ட மகா உகமாகும்*.”

இராமானுசர்

இராமானுசர் சிறீபிரம்பூரில் 1027-ல் பிறந்தார். இளமைக் காலத்தில் தந்தை காலமானார். இவர் இளமையில் காஞ்சியில் யாதவப் பிரகாசரிடம் வேதாந்தக் கல்வி பயின்றார். யாதவரின் வேதாந்தக் கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் இவரால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. சிறீரங்கத்தில் மடத்தலைவராகவிருந்த ஆளவந்தார் இராமானுசரின் கல்வித் திறமையைக் கேள்வியுற்று அவரைத் தமக்குப் பின் மடத்தலைவராக்க விரும்பினார். ஆளவந்தார் தமது அந்திய காலம் அணுகியதும் இராமானுசரை அழைத்து வரும்படி பெரியநம்பியை விடுத்தார். இராமானுசர் வந்தபோது ஆளவந்தார் காலமடைந்து விட்டார். பிரேதத்தின் மூன்று வலது கைவிரல்கள் மடித்தபடி இருந்தன. அவர் மாணாக்கர் அவருக்கு மூன்று விருப்பங்கள் நிறைவேற்றப்படாமலிருந்தனவென்று அதற்குப் பொருள் கூறினார்கள். நிறைவேற்றப்படாமலிருந்தவற்றுள் வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு உரை எழுதுவது ஒன்று. இராமானுசர் காஞ்சீபுரத்துக்குத் திரும்பிச்சென்று வழக்கம்போல் கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஒருநாள் இவர் கோயிற் பட்டரிடம் வருங்காலத்தில் தாம் என்ன செய்யவேண்டுமென்று கடவுளைக் கேட்கும்படி சொன்னார். இறுதியில் வீடுபேறு கிட்டுமென அவருக்குக் கடவுள் வாக்குக் கிடைத்தது. அவர் மதுராந்தகத்தில் பெரியநம்பியைக் கண்டு, அவரிடம் வேதாந்த

* Will Durant.

இரகசியங்களைக் கேட்டுத்தெளிந்தார். அவர் இல்லறத்தில் நுழையாது துறவு பூண்டார். துறவு பூண்டபின் எங்கும் இவருக்குப் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று. அவர் துறவிகளின் அரசன் எனப்பட்டார். அவர் சிறீரங்கத்தில் தங்கியிருந்து திருவாய்மொழியை ஓதிப் புலமையடைந்தார். போதாயன விருத்தியை மனப்பாடஞ் செய்திருந்த தனது மாணவர் கூரத்தாழ்வாரின் துணையோடு இவர் வேதாந்தசாரம், வேதாந்த சங்கிரகம், வேதாந்த தீபம், பிரம சூத்திர உரை, பகவத்கீதை உரை முதலியவற்றைச் செய்தார். வைணவர்கள் இராமானுசரின் பிரம சூத்திர உரையை ஒப்புக்கொண்டு, அதனைச் சிறீபாடியமென வழங்குவர். இவர் 1137-ல் காலமானார்.

இவர் கடவுளுக்குப் புறம்பான உயிர்களும் உலகமும் (சடம்) உண்டென்றும், அவை கடவுளுக்கு உடல் என்றும் கூறுவர். இவர் வெளியிட்ட தத்துவஞானம் விசிட்டாத் துவைதம் எனப்படும்.

மாதவர்

மாதவர் தென் கன்னடத்திலுள்ள உடுப்பிக்கு அண்மையில் ஒரு கிராமத்தில் 1199-ல் பிறந்தார். இவர் இளமையில் வேதங்களைக் கற்றறிந்து சன்னியாசத்தை மேற்கொண்டார். இவர் திருமலை முழு முதலாகக் கொண்டு துவைத மதத்தைப் போதித்தார். இராமானுசரைப் போலவே இவரும் தோளில் சங்கு, சக்கரம் முதலிய அடையாளங்களைச் சுட்டுக்கொள்வதை அனுமதித்தார். இவர் உடுப்பியில் கிருட்டிணன் கோயிலைக் கட்டினார்; உயிர்ப் பலியிடுவதைத் தடுத்தார். பிரம சூத்திரத்துக்கு உரை எழுதினார். தமது உரைக்குச் சமாதானங் கூறுவதாக அனுவியாக்கியானம் என்னும் நூலையும் இவர் வெளியிட்டார். இவரியற்றிய பாரத தாற்பரிய நிர்ணயம், பகவத்கீதை உரை, உபநிடத உரை என்பன இவருடைய மதக்கொள்கைகளுக்கு விளக்க

மளிக்கின்றன. இவர் இருக்கு வேதத்தின் நாற்பது பாடல்களுக்கு உரை எழுதினார். உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை, பிரம சூத்திரம் என்பவற்றிலும் பார்க்க இவர் புராணங்களில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். இவர் வைணவ மதத்தையும், சைவ மதத்தையும் ஒன்றுபடுத்த முயன்று வந்தார். வைணவக் கோயில்கள் சிலவற்றில் சிவன், பார்வதி, கணேசர் முதலிய கடவுளரின் உருவங்கள் வைத்து வழிபடப்பட்டன*.

14-ஆம் நூற்றாண்டில் விசய நகரத்தில் வாழ்ந்த வித்தியாரணியரும் மாதவர் (மத்துவர்) எனப்படுவர். இவரும் தத்துவஞானியாக இருந்து பல நூல்கள் செய்துள்ளார். இவர் சங்கரரின் அத்துவைதக் கொள்கையைப் பின்பற்றியவர். இவருடைய தம்பி சாயணர் வேதங்களுக்கு உரை எழுதியுள்ளார்.

ஸ்கந்த வழிபாடு

வடநாட்டு மக்கள் முருகக் கடவுளுக்கு வெவ்வேறு பெயர்களிட்டு வழிபட்டார்கள். வடநாட்டில் முருகக்கடவுளுக்கு வழங்கிய பெயர்கள் ஸ்கந்தர், கார்த்திகேயர், மகாசேனர், குகர், விசாகர், ஸ்கந்த குமரர், பிரமணியர், விசாகர் முதலியன. பிரமணியரென்பதே சுப்பிரமணியரெனத் தமிழ்நாட்டில் மத்தியகாலம் முதல் வழங்குகின்றது. இப்பெயர்கள் வடநாட்டில் வாழ்ந்த வெவ்வேறு கூட்டத்தினர் முருகக்கடவுளை வெவ்வேறு பெயர்களில் வழிபட்டதனால் வந்திருக்கலாம். அல்லது ஒரு கடவுளின் வெவ்வேறு

*Madavachares favour Krishna and his consort as their special object of adoration, while image of Sivan Parvati and their son Ganesa are admitted and worshipped in some of their temples, the most important of which is at Udupi in South Kanara with eight monasteries connected with it—*Encyclopaedia Britannica*.

தன்மைகளை உணர்ந்த வெவ்வேறு திருவுருவங்களை அமைத்து, அவர்கள் வழிபட்டதனால் உண்டாயிருக்கலாம். இதிகாசங்களில் ஸ்கந்த, கார்த்திகேய வழிபாடுகளைப்பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. வேதங்களில் இவ்வழிபாடுகள் காணப்படவில்லை. பாணினியின் இலக்கணத்துக்குப் பாடியஞ் செய்த பதஞ்சலி (கி. மு. 2-ஆம் நூ.) ஸ்கந்த வழிபாட்டைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மௌரிய அரசர் ஸ்கந்த, சிவ, விசாக விக்ரிகங்களை விற்றுப் பணத்தைக் கருவூலத்திற் சேர்த்தார்கள் என அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னும் முருக வழிபாடு வட இந்தியாவில் பரவியிருந்த தெனத் தெரிகிறது. குவிஷ்கா (Huviska) அரசன் ஸ்கந்தர், மகாசேனர், குமரர், விசாகர் என்னும் முகூர்த்தங்களில் முருகக்கடவுளின் வடிவங்களை நாணயங்களில் பொறித்தான். உருவங்களின் கீழ் கிரேக்க எழுத்தில் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நாணயங்கள் கி. பி. 2-ஆம் அல்லது 3-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. ஏறத்தாழ இக்காலத்தைச் சேர்ந்த நாணயமொன்றில் ஒரு பக்கத்தில் ஆறு முகங்களுடைய கடவுளும் மறுபுறத்தில் பெண் தெய்வத்தின் வடிவமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. மறுபக்கத்திலுள்ள பெண் தெய்வம் முருகக்கடவுளின் பாரியாகிய தேவசேனை எனக் கருதப்படுகின்றது. காளிதாசர் (கி. பி. 4-ஆம் அல்லது 6-ஆம் நூ.) குமார்க்கடவுளின் பிறப்பைக் கூறும் குமாரசம்பவம் என்னும் நூல் செய்துள்ளார். வெவ்வேறு வடிவங்களில் வடநாட்டில் வழிபடப்பட்ட முருகக்கடவுளைச் சுற்றித் திரண்ட பழங்கதைகளும், தென்னாட்டில் தோன்றிய பழங்கதைகளும் திரண்டு இன்று முருகக் கடவுளைப்பற்றிய புராணமாக வழங்குகின்றன. இவ்வாறு இன்றைய முருக வழிபாடு வடநாட்டின் தொடர்பு பெற்றது.

விட்டுணு மதம்

வைணவ மதத்துக்குப் பாகவதம், பஞ்சராத்திரம் முதலிய பெயர்களும் வழங்கும். விட்டுணுவைத் தலைமையாகக்

கொண்டு வழிபடும் சமயம் வைணவம் எனப்படும். இருக்கு வேதத்தில் விட்டுணு பெரிய தெய்வமாகக் கொள்ளப்படவில்லை. அவர் சூரியனைக் குறிப்பதாகவும், சிறு தெய்வங்களிலொன்றாகவுமிருந்தார். அப்பொழுது அவர் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவர் என்னும் நிலையை அடையவில்லை. விட்டுணு மூவடிகளால் உலகை அளந்தாரென்பது சூரியனின் உதயம், நண்பகல், மாலை என்னும் மூன்று காலங்களிலும் விண்ணில் செல்லும் செலவைக் குறிக்கின்றது.

கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டளவில் வாசுதேவனை (கிருட்டிணன்) வழிபடும் சமயமொன்று தோன்றியிருந்தது. யாதவ வமிசத்தில் வசுதேவருக்கு வாசுதேவர் என்னும் புதல்வரிருந்தார். புராணங்களும், இதிகாசங்களும் இவரை வாசுதேவ கிருட்டிணர் எனக் கூறும். யாதவ வகுப்பினரின் தலைவராக இருந்த இவர் பிற்காலத்தில் பகவத் அல்லது பகவான் என்னும் பெயரால் வழிபடப்பட்டார். இச்சமயம் கி. மு. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் பெரிதும் கைக்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இந்தியாவில் பெஸ்நகரில் (Besnagar) கிரேக்க தூதராகவிருந்த எலியோதோரஸ் என்னும் கிரேக்கர் கடவுளரின் கடவுளாகிய வாசுதேவருக்குக் கருடத்தம்பமொன்றை கி. மு. 2-ம் நூற்றாண்டில் நாட்டினார். சாந்தோக்கிய உபநிடதம், தேவகி மைந்தனாகிய கிருட்டிணன் கோரர் என்னும் இருடியின் மாணவர் எனக் கூறுகின்றது. கோரரின் போதனைகளிற் சில கீதையிற் கூறப்படுவனபோற் காணப்படுகின்றன. கோரரும் கிருட்டிணரும் சூரிய வழிபாட்டினர். கிருட்டிணர் கீதையிற் கூறியவற்றுக்குக் கரு, கோரரின் உபதேசங்களாகலாம். வாசுதேவ மதத்தினர் இத் தத்துவஞானத்தை விரிவுப் படுத்தி யிருத்தல் கூடும்.

வாசுதேவரால் நாட்டப்பட்ட சமயம் வைணவ மதத்துக்கு ஆதாரமாகவுள்ளது. இது சூரிய வணக்கத்தின் வளர்ச்சியாக இருக்கலாம். கீதையைக் கண்ணன் சூரியனுக்கு உபதேசிக்க, சூரியன் அதை மனுவுக்கும், மனு

அதை இஷ்வாகுவுக்கும் உபதேசித்ததாகக் கீதை கூறுகின்றது. அரி வம்சம், வாயு புராணம், பாகவத புராணம் முதலியன கிருட்டிணன் ஆயர்குலத்திற் பிறந்து, கோபிகளோடு வினையாடியது முதலிய கதைகளைக் கூறுகின்றன.

பிற்காலத்தில் வாசுதேவ கிருட்டிணரும், வேதகால விட்டுணுவும் ஒருவராகக் கொள்ளப்பட்டனர். இக்கொள்கை பகவத கீதை செய்வதற்கு முன் வலிபெற்றுவிட்டது. பின்பு வாசுதேவ-கிருட்டிண-விட்டுணு வழிபாட்டோடு நாராயணர் என்னும் இருடி வழிபாடும் இணைக்கப்பட்டது. நாராயணர் ஐந்து இரவுகள் யாகம் புரிந்தவராகச் சொல்லப்படுவர். இதனால் பஞ்ச ராத்திரா அல்லது பஞ்ச ராத்திரிகா என்பது வைணவ மதத்தைக் குறிக்க வழங்கும். போதாயன தருமசூத்திரம் (கி. மு. 3-ஆம் நூ.) நாராயணரைக் கடவுளாகக் கூறுகின்றது. தைத்திரிய ஆரணியகம் நாராயணர், வாசுதேவர், விட்டுணு என்போரை ஒரே கடவுளாகக் கூறுகின்றது. நாராயணர் அரி எனவும் அறியப்பட்டார். நாராயணரை வழிபட்டோர் ஆதியில் பஞ்ச ராத்திரிகர் எனப்பட்டனர். நாராயண வழிபாடு இமயமலைப் பகுதிகளில் தொடங்கியது.

தென்னாட்டில் திருமால் வழிபாடு மிகப் பழங்காலம் முதல் இருந்துவருகிறது. இது எப்படித் தொடங்கியதென்பது அறிந்து கொள்ளமுடியாதது. இவ்வழிபாடு காடும் காடு சார்ந்த நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடையே தொடங்கியதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. தொல்காப்பியத்தில் திருமால் மாயோன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். இது கரியமால் என்னும் பொருள் தருவதாகலாம். மாயோன் வழிபாடு சூரிய வழிபாட்டோடு சம்பந்தம் பெற்றுள்ளது. சங்கும் சக்கரமும் சூரியனைக் குறிப்பன. பாற்பொங்கல் செய்து படைத்து, பெண்கள் கைகோத்து நின்று பாடிக் குரவையாடித் திருமாலை வழிபடுவது பண்டை வழக்கு. இவ்வழிபாட்டுக்கும், வடநாட்டில் தோன்றிய பஞ்சராத்திர பாகவத வைணவத்துக்கும் ஒருவகைத் தொடர்பும் இருக்க

வில்லை. வடநாட்டில் நிலவிய பாகவத-வைணவம் தெற்கு நோக்கிப் பரவியது. அப்பொழுது திருமால் மதமும், வடநாட்டு வைணவ மதமும் ஒன்று கலந்தன. பழங்கதைகளும் கலந்தன. அப்பொழுது திருமால் வழிபாடு கண்ணன் வழிபாடாக மாறியது. தென்னாட்டில் கண்ணன்-பலதேவ வழிபாடுகள் இருந்தன. சங்க காலத்தில் கண்ணன்-பலதேவ வழிபாடுகள் மிக்கிருந்தன. இதனைச் சங்கநூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பரிபாடலில் திருமாலுக்கு எட்டுப் பாடல்களுண்டு. அவற்றுள் இப்பொழுது ஏழு பாடல்களுள்ளன. அவற்றுள் திருமால் தொடர்பாக வழங்கிய பழங்கதைகள் பல காணப்படுகின்றன.

தென்னாட்டில் திருமாலுக்குக் கோயில்களிருந்தன. 12 ஆழ்வார்கள் காலத்தில் கோயில் வழிபாடு மிகச் சிறப்புற்றிருந்தது. பல சாதிகளைச் சேர்ந்த இவ்வடியார்கள் (கி. பி. 6—9-ஆம் நூ.) திருமால் மீது பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு நாலாயிரப் பிரபந்தம் எனப்படும். முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலத்தும், முதலாம் இராசேந்திர சோழதேவர் காலத்தும் (985-1030) வாழ்ந்த நாதமுனி என்பார் இப்பாடல்களைத் தொகுத்தார். இவர் காலத்தின்முன் சமயத்துக்கு வேதங்களே ஆதாரம் என்னும் கொள்கை தலை எடுத்திருந்தது. வேதாந்தக் கொள்கைகளும் பரவிக் கொண்டிருந்தன. நாதமுனியின் பேரனாகிய ஆளவந்தார் (யமுனாசாரியர்) வைணவ வேதாந்தத்தை (விசிட்டாத்துவைதம்) விளக்கும் சித்தித்திரயம் என்னும் நூலையும், ஆகமப் பிரமாணியமென்னும் நூலையும் செய்து பஞ்ச ராத்திர ஆகமங்களையும் வேதாந்தத்தையும் இணைத்தார். இராமானுசர் விசிட்டாத்துவைதமாகவும், மாதவர் துவைதமாகவும் வேதாந்த குத்திரத்துக்கு உரை செய்தார்கள். வைணவ மதத்தினர் பெரும்பாலும் வடமொழியையே முதன்மையாகக் கொண்டு, வடமொழியில் சமய நூல்களும் உரைகளும் இயற்றிவந்தனர். இவர்கள் சரிக்குச் சரி தமிழும்

வடமொழியும் கலந்த ஒரு நடையையும் கையாண்டார்கள். இந்நடை மணிப்பிரவாளமெனப்பட்டது. சைவர்கள் தமிழில் சமய சாத்திரங்களும் அவற்றுக்கு தமிழுரைகளும் செய்து வந்தார்கள்.

வைணவ சமய வளர்ச்சி

தொடக்கத்தில் ஆரிய சம்பந்தம் பெருத வாசுதேவகிருஷ்ண மதம் கி. மு. 300 வரையிலிருந்தது. வாசுதேவகிருஷ்ண மதம் பின்பு விட்டுணுவைத் தலைமையாகக் கொண்ட பிராமண மதமாக்கப்பட்டது. விட்டுணு வழி பாட்டினரின் பெயராக வைணவம் என்பது மகாபாரதத்தில் காணப்படுகின்றது. வேதத்தில் கூறப்படும் விட்டுணுவுக்கு அவரின் சக்தி கூறப்படவில்லை. வைணவ சமயத்தின் மூன்றாவது படி வேதாந்தம், சாங்கியம், யோகங்களோடு சம்பந்தப்பட்டது. இது கிறித்துவ சகாப்தம் முதல் கி. பி. 1200 வரையில் நடைபெற்றது. மகாபாரதத்தில் கிருஷ்ணன் முழுமுதற் கடவுளாக்கப்பட்டுள்ளார். சில சமயங்களில் அவர் மகாதேவனை வழிபட்டார்.

வைணவ ஆகமங்கள் 108. இவற்றிற் சிலவே அச்சிடப்பட்டுள்ளன. இவை பாகவத, பஞ்சராத்திர, சத்வாதக்கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியவை. இக்கொள்கைகளைப்பற்றி மகாபாரதம் கூறுகின்றது. இவற்றின் வேறுபாடு சமயத்தைப் பின்பற்றுவோரின் மந்திரத்தைப் பற்றியது. பாகவதர் பன்னிரெண்டெழுத்துக்கொண்ட மந்திரத்தையும், பஞ்சராத்திரர் எட்டெழுத்துக் கொண்ட மந்திரத்தையும் வழங்குவர். பாகவதர் என்னும் பிரிவினர் இப்பொழுது சிறுதொகையினராக உள்ளனர். இவர்கள் தெலுங்கு நாட்டிலும், மகாராட்டிரத்திலும் காணப்படுகின்றனர். இராமானுசர் தமது வேதாந்த பாடியத்தில் பாகவதர், பஞ்சராத்திரர், சத்வாதர் என்போர் ஒரே கொள்கையுடையவர்களெனக் கூறியுள்ளனர். வைண

வரின் 108 ஆகமங்களும் பஞ்சராத்திர ஆகமங்களென்ப
படும். பத்ம சம்கிதை அவற்றின் பெயர்களைக் குறிப்பிடு
கின்றது. அவ்வாகமங்களு ளொன்றாகிய பரத்துவாச
என்பது பத்ம சம்கிதைக்குப் பிற்பட்டது. இதனால்
பழையவை மறைந்துபோக, அவற்றுக்குப் பதில் புதியன
எழுதப்பட்டன வென்பது தெரியவருகிறது. 14-ஆம் நூற்
ருண்டில் வாழ்ந்த வேதாந்த தேசிகர் தமது காலத்தில்
அவற்றுட் பல மறைந்து போயினவெனக் கூறியுள்ளார்.
ஆகமங்கள் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தமையால் அவற்
றைப் புதியனவாக எழுதுவதற்கும் அவற்றிற் பலவற்றைப்
புகுத்துவதற்கும் வாய்ப்புக்களிருந்தன.

பத்ம சம்கிதை, இலக்குமி தந்திரமென்பன பழமை
யுடையன. அவை இராமானுசருக்குப் பிற்பட்ட வைணவக்
கொள்கைகளிலும் பார்க்கச் சாக்த, சைவக் கொள்கை
களுக்கு அண்மையிலுள்ளன. பத்ம சம்கிதையில் பஞ்ச
ராத்திரமென்பதற்கு விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கும்
பொருள், சிவன், பிரமா, கபிலர், புத்தர் அருகரால் வெளி
யிடப்பட்ட சைவ, யோக, சாங்கிய, யோக, பௌத்த,
அருகதக் கொள்கைகளை இரவு ஆக்குவது எனப் பொருள்
கூறப்பட்டுள்ளது.

இக்கால வைணவர் ஆகமக் கொள்கைகளைவிட்டு வில-
கிச் சென்றுவிட்டனர். இக்கால விசித்தாத்துவைதர் இராமா
னுசரின் வேதாந்த ஞானத்தையும், ஆகமத்தில் கூறப்படும்
உலகப் படைப்பு வரலாறுகளையும், கிரியை முறைகளையும்
கைக்கொள்கின்றனர். பஞ்சராத்திரத்தை விளக்குவதாகக்
கூறிய இராமானுசர் வேதாந்தக்கொள்கைகளையே விளக்கி
யுள்ளார். இராமானுசரைப் பின்பற்றினோர் அவருடைய
தத்துவ ஞானத்தை அலட்சியஞ் செய்து ஆகமக்கொள்கை
களையும் அவற்றுட்கூறும் அனுட்டானங்களையுமே கடைப்
பிடித்தனர். இராமானுசருக்கு முன்னிருந்த யமுனாச்
சாரியருக்கு முன் வேதங்களே பிரமாணமாகக் கொள்ளப்

பட்டு வந்தன. வைணவ அத்துவைதக் கொள்கையைப் (விசிட்டாத்துவைதம்) போதித்த யமுனாச் சாரியர் வேதங்களைப் போல் ஆகமங்களும் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுதல் வேண்டுமென வற்புறுத்தி, வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் இணைத்தார்.

முற்பட்ட ஆகமங்கள் கடவுளைப் பரப்பிரமமென்றும், அவர் உலகைக் காத்தல் முதலிய கடமைகளை அவருடைய சக்தி புரிவதாகவும் கூறியுள்ளன. புராணங்களின்படி விட்டுணு திரிமூர்த்திகளுள் ஒருவராகவுள்ளனர். இவர் சிறீ, பூ, நில என்னும் மூன்று மனைவியருடன் ஆதிசேடனாகிய படுக்கையில் பாற்கடலில் பள்ளிகொள்வர். அவர் புதல்வனாகிய பிரமா வேண்டிக் கொள்ளும்போது அவர் பூமியில் அவதாரஞ்செய்வார்.

சாக்தம்

இந்தியாவில் தாய்க்கடவுள் வழிபாடு ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்டது. தாய்க்கடவுள் வழிபாடு மக்களின் அநாகரிக காலத்தில் தோன்றி வளர்ச்சியடைந்து வந்தது. ஆகவே, இவ்வழிபாட்டில் அநாகரிக முறைகள் முதல் நாகரிக முறைகள் வரையில் காணப்படும். இத்தெய்வம் வடநாட்டில் தூர்க்கை எனப்பட்டது. இது பிறகு சிவன் கடவுளின் பாரியாகிய உமை எனக்கொள்ளப்பட்டது. சிவனோடு சம்பந்தம் பெருது தனித்து வழிபடப்பட்ட தூர்க்கை அல்லது காளி வழிபாட்டிலிருந்து சக்தி வழிபாடு தொடங்கியது. தைத்திரிய ஆரணியகம், கேன உபநிடதங்களில் உமை, பார்வதி முதலிய பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. வட இந்தியாவில் குவிஷ்க (Huvishka) அரசன் காலத்தில் சிவனோடும் சிவனில்லாமலும் உமையின் வடிவம் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்கள் வழங்கின. அசெஸ் (AZOS) என்னும் இந்து-சித்திய அரசனின் (கி. பி. 2-ஆம் நூ.) நாணயங்களில் சிங்க வாகனத்திலிருக்கும் தூர்க்கை வடிவம் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது.

மகாபாரத்தில் வீட்டும பருவப்பாடல்களிலும், விராட பருவத்தில் வரும் பாடல்களிலும் உமைக்குப் புதிய பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. விராட பருவத்தில் துர்க்கை நாராயணனின் பாரி என்றும், வீட்டும பருவத்தில் சிவனின் மனைவி என்றும், மகிடாசுரநாசினி என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. அரிவம்சம் அவள் விந்தியமலையிலிருப்பவளாகக் கூறுகின்றது. குமரி, காளி, கபாலி, மகாகாளி, சண்டி, காத்தியாயனி, விசையி, காராளி, கௌசிகி, காந்தர் வாசினி முதலிய பெயர்கள் பிற்காலத்து வழங்கின.

சைவமும் சாக்தமும் ஒன்றோடு ஒன்று சம்பந்தப்பட்டவை. சாக்த ஆகமங்கள் 77. இவற்றுள் ஐந்து சுபாகமங்கள் எனப்படும். அவை வசிட்ட, சனக, சுக, சனாதன, சனத்குமார என்பன. இவை ஞானத்துக்கும் வீடுபேற்றுக்குமுரிய வழிகளைக்கூறும். அவை வலதுகை மார்க்கமெனவும் சமயாசாரமெனவும் படும். 64 ஆகமங்கள் கௌள ஆகமங்களெனப்படும். அவை மந்திர வித்தைகளையும் இடக்கரான வழிபாடுகளையும் கூறும். 8 மிசிர காமங்களெனப்படும் இவை இரண்டையும் கூறும். கௌள ஆகமக்கொள்கைகள் இடதுகை மார்க்கமெனவும், மிசிர ஆகம மார்க்கம் கலப்பு மார்க்கமெனவும் படும். மிசிராமங்களாவன : சந்திரகலை, சோதீஸ்வதி, புவனேசுவரி, தூர்வாசமாதா, பர்கஸ் பதியா, என்பன. சக்தி சூத்திரங்கள் என்னும் நூல் சாக்த தத்துவ ஞானத்தை விரிவாகக் கூறுகின்றது. பாஸ்கராச்சாரியார் தமது இலலித விஸ்வதாரபாடியம் என்னும் நூலில் இதிலிருந்து ஒன்பது சூத்திரங்களை எடுத்தாண்டுள்ளார். சக்தி சிவத்தோடு சேராவிடில் சிவத்தால் ஒரு தொழிலும் புரிய முடியாது என்பது இம்மதத்தின் கொள்கை. கடவுளைப் பெண் வடிவில் வழிபடும் மதம் இமயமலை முதல்கன்னியாகுமரி வரையில் பரவியிருந்தது. வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு அத்வைத உரை கண்ட சங்கராச்சாரியார்

சாக்த மதத்தினரே யாவர். சக்தியும் சிவமும், குணமும் குணியும் போன்றவை; ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாதவை என்பது சைவர்களது கொள்கை. இது பற்றி யெழுந்ததே சிவனின் பாகம் பெண் வடிவான வடிவு.

சக்தி வழிபாட்டினர் சக்தியை வெவ்வேறு வடிவுகளில் உபாசிப்பர். கன்னி, வாலை, மனோன்மணி, திரிபுரை முதலியன சக்திகள் சிலவற்றின் பெயர்களாகும். சக்தி வழிபாட்டில் வேதங்களில் கூறப்படும் தெய்வங்கள் ஒன்றும் வணங்கப்படுவதில்லை.

உருத்திர சிவன்

சிவ வழிபாடு ஆரியரின் வருகைக்கு முன் இந்தியாவி லிருந்தது. ஆரியர் தெய்வங்களொன்று உருத்திரனாக இருந்தது. இது தொடக்கத்தில் மற்றத் தெய்வங்களோடு ஒத்த உயர்வுடையதாகக் கொள்ளப்படவில்லை. மற்றத் தெய்வங்களுக்கு உணவு தீயிலிடப்பட்டது; உருத்திரனுக் கும் அதன் பரிவாரங்களுக்கும் மக்களுலாவாத நாற்சந்தி களிலெறியப் பட்டது. இத் தெய்வம் நாளடைவில் ஒரு கூட்டத்தினர் வழிபடும் நிலைமைக்கு உயர்வடைந்தது. உருத்திரன் ஊனாயிடும் தெய்வமாகவும் பயம் விளைப்ப தாகவுயிருந்தது. இது நாளடைவில் சிவனுக்குரிய பண்பு களைச் சிறிது சிறிதாக ஏற்றுக்கொண்டு சிவனாக மாறுத லடைந்தது.²⁷ உபநிடதங்கள் வேதகாலத் தெய்வங்களுக்கு

²⁷ Siva is a god unknown to the Vedas; his name is a word of not frequent occurrence in hymns, indeed, but means simply 'prosperous'; not even in the Atharvan it is the epithet of a particular divinity, or distinguished by the useage from any other adjectives. The precise relation between Siva and Rudra is not yet satisfactorily traced out—*Orient and linguistic studies*, p. 30—*William Dwligh Whitney*.

மேலான தெய்வம் எனக் கூறுகின்றன. கௌதம புத்தரின் குடும்ப தெய்வம் சிவனெனத் தெரிகிறது. சிவ வழிபாட்டுக்குப் பாசுபதம் என்னும் பெயருமுண்டு. கடவுள் பசுபதி என்னும் கொள்கை யுடைமையால் இப்பெயர் வந்ததெனச்

²⁷ It is an established fact that the god Siva was the form which the Vedic god Rudra later assumed. In other words the god Siva, at least as he has been described in classical times, was unknown to the Vedas, and Rudra the Tempest God of the Vedas is not given any of the distinctive epithets which later came to be associated with the god Siva. If we accept the alleged identification we have to date the god Siva or his proto type in the middle of the third millenium B.C. For, that is the date of the Mohenjo-Daro finds, as has been proved by Professor Selon Lloyd on the strength of the happy discovery of the cylindrical seal at Tel-as-mar which contains a representation of a typically Mohenjo-Daro scene—an Indian elephant, rhinoceros and a crocodile. — Identification of Mohenjo-Daro figure—*B.A. Saletore—New review X, July-Dec. 1939.*

Now it seems possible that Rudra in the Rig-Veda was an Aryanised form from the pre-Aryan proto-Siva. This supposition to a certain extent finds support in the fact that the word Rudra in Sanskrit meaning 'Red' is identical with Dravidian word 'red' Siva, Rudra, it must be noted, was not a very important deity in the Rig-Veda. Only three hymns have been given to him, and he is identified with Agni. It seems probable that these pre-Aryan phallic worshippers are identical with the people who in later times dwelt in rich and prosperous cities in the Indus valley, and prejudice and indignation against whom find most eloquent expression in the following two passages of the Rig-Veda.....The

சிலர் கூறுவர். சிவனைப் பசுபதி வடிவில் மக்கள் வழிபட்ட மையால் இப்பெயர் தோன்றியதெனவும் கருதப்படுகிறது. மகாபாரதம் பாசுபதத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறது. அருச்சுனன் சிவனிடத்தில் பெற்றது பாசுபத அத்திரம். நையாயிக, வைசேடிக சூத்திரங்களைச் செய்த கௌதமரும், கணாதரும் சிவமதத்தினர் எனச் சொல்லப்படுகின்றனர். இராமாயணம், சீகந்த, மகாதேவ, உருத்திரன், திரியம்பகன் முதலிய பெயர்களால் சிவனைக் குறிப்பிடுகின்றது. சிவன் காமனை எரித்தது, பகீரதன் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தது, பாற்கடலிலிருந்து எழுந்த நஞ்சைச் சிவன் உண்டது, தேவாசுரர் பாற்கடலைக் கடைந்தது, சிவன் திரிபுரங்களை எரித்தது முதலிய கதைகளும் இராமாயணத்திற் காணப்படுகின்றன.

மகாபாரத காலத்தில் சைவமும் வைணவமும் முதன்மை பெற்றிருந்தன. இராமாயணத்தில் சிவனைப் பற்றிக் கூறப்

cult of linga in three faced Siva is common among representations of Siva. It is ordinarily Agamic principle that Siva in his aspect of Maheswara or Sadasiva can be represented with one, three, four or five faces but not with two. But the fact is there, the image represented with three faces and other associations are clearly Saivaic in character. The conclusion therefore seems to be thoroughly justified that it is the figure of Siva that is represented on this. This would only be confirmed by the yogic posture of Siva in one aspect is represented as Mahayoge and sometimes called Yoge—Dakshanamurthi. In such, his associations are naturally with the forest and the surrounding elements indicated in the picture are sylvan life.....We may therefore state with confidence, that the god represented on the seal and others similar to Siva the proto type of the historical Siva according to Sir John Marshall—*Journal of Indian History, Vol. XII, (1933) p. 271.*

படும் கதைகள் மகாபாரதத்தில் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. சிவன் திரிபுரங்களை எரித்தது, தக்கன் வேள்வியை அழித்தது முதலிய கதைகள் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. வீட்டும பருவத்தில் அருச்சுனன் தூர்க்கையை வழிபட்ட செய்தி காணப்படுகின்றது. கண்ணன் சிவனைக் கேட்ட வரங்களுள் ஒன்று தான் சிவபக்தனாக இருக்க வேண்டுமென்பது. பாரதம் தொடக்கத்தில் வைணவ சம்பந்தப்பட்ட நூலாக இருக்கவில்லை. கி. பி. 1-ஆம் 2-ஆம் நூற்றாண்டளவில் பிராமண மதக் கொள்கையினரால் இது வைணவ நூலாக்கப் பட்டதென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

வட இந்தியாவில் ஆட்சி புரிந்த இந்திய - சித்திய, இந்து-பட்டாணிய, குசான் அரசர் காலங்களில் இடபத்தோடு கூடிய சிவன் வடிவம் நாணயங்களில் பொறிக்கப்பட்டன. பௌத்த, சமண சமயங்கள் தோன்றும்போது வட நாட்டிலிருந்த சமயம் சைவம் எனக் கருதப்படுகிறது. வட இந்தியாவினின்றும் இலங்கைக்கு வந்தவன் எனப்படும் விசயனும் அவனுக்குப்பின் அரசராக இருந்தோரும் சிவ வழிபாட்டினராக இருந்தார்கள்.

காசுமீர சைவம்

சைவ சமயம் வட நாட்டில் மிகப் பழங்காலம் முதல் இருந்து வருகிறது. வேத காலத்தில் சிவாக்கள் என்னும் ஒரு கூட்டத்தினர் வட இந்தியாவில் வாழ்ந்தார்கள். இவர்கள் சிவ வழிபாட்டினர் எனக் கருதப்படுகிறார்கள். வட நாட்டில் சைவமதம் பிரபலம் பெற்றிருந்ததென்பதை விளக்குவதற்குப் பல வலிய சான்றுகளுள்ளன. காசுமீரத்தில் சைவ சமய தத்துவ ஞானம் பற்றிய வரலாறு கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்குகின்றது. வாசுகுப்தர் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் சிவ சூத்திரத்தைக் கண்டுபிடித்தார். இது சிவபெருமானால் வாசுகுப்தருக்கு உபதேசிக்கப் பட்டதென்

றும், இது சிவபெருமானால் பாறையில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த தென்றும் பழங்கதைகளுள்ளன. வாசகுப்தர் சிவ சூத்திரத்தைக் கண்டுபிடித்து அதனைக் கல்லாடருக்கு உபதேசித்தார். வாசகுப்தர் அல்லது கல்லாடரால் செய்யப்பட்ட ஸ்கந்தகாரிகை, சோமதேவரால் செய்யப்பட்ட (கி. பி. 900) சிவ திருஷ்டி, உத்பலரால் செய்யப்பட்ட பிரதிபிஞ்ஞா சூத்திரம் முதலியன காசமீர தத்துவஞான நூல்களுட் சில. காசமீர சைவம் ஆகமங்களையும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் ஒப்புக் கொள்கின்றது. இது சங்கரரின் அத்துவைதக் கொள்கைச் சார்புடையது. காசமீரத்தைச் சேர்ந்தவரெனக் கருதப்படும் பாணினிமுனிவர் சிவ வழிபாட்டினர். இவர் வடமொழி இலக்கணத்தைச் சிவபெருமானிடம் கேட்டுணர்ந்தபின் செய்தாரென்னும் ஐதீகமிருந்து வருகிறது. “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி” என்பது அதை உணர்த்துகின்றது.

இந்து சமயம்

சைவ சமயம் உட்பட, பௌத்தம், சமணம் அல்லாத இந்திய நாட்டில் தோன்றிய சமயங்களெல்லாம் இப்பொழுது இந்து சமயம் எனப்படுகின்றன. இந்து, இந்து சமயம் என்பன ஆரியத் தொடர்புடைய வடநாட்டு மக்களையும் அவர்களின் வேத சம்பந்தமான மதத்தையும் குறிக்க மேல்நாட்டவர் வழங்கிய பெயர்களாகும். சாக்தம், சைவம் முதலிய மதங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் தொடர்பிருப்பதாக வரலாறு கூறவில்லை. வேத மார்க்கமும் ஆகம மார்க்கமும் தம்முள் மாறுபாடுடையன. ஆகவே, சைவத்தை இந்து மதம் என்னும் கூட்டத்துள் அடக்குவது வரலாற்றுக்கும் கொள்கைக்கும் முரணுடையதாகும்.

சைவத்துக்கும் தமிழுக்குமுள்ள தொடர்பு

சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் மிக மிகப் பழங்காலம் முதல் தொடர்பிருந்துவருகின்றது. சிவபெருமான், முருகக்கடவுள்

முதலிய கடவுளர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆய்ந்தது, சிவபெருமான் அகத்தியருக்குத் தமிழை அருளிச் செய்தது; தருமிக்குக் “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” என்னும் பாட்டை எழுதி உதவியது; நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறியது; சேக்கிழாருக்கு “உலகெலாம்” என அடி எடுத்துக் கொடுத்தது; பெற்றூன் சாம்பானுக்கு “அடியார்க்கெளியன்” என்னும் கைச்சீட்டெழுதி அளித்தது, சமயகுரவர்தமது செழும் பாடல்களால் புதுமைகள் பல விளைத்தது போன்ற ஐதீகங்கள் வழங்குகின்றன.

இவ்வைதீகங்கள் தமிழ் மொழியைப் பேசிய மக்களிடையே சிவ வழிபாடு தோன்றித் தமிழோடு நெருங்கிய உறவு கொண்டு செழித்து வளர்ந்ததென்பதை உணர்த்துகின்றன. தொன்மை தொட்டுச் சமய சம்பந்தமான தோத்திரங்களும், சாத்திரங்களும் இம்மொழியிலேயே இருந்து வந்தன. ஆகவே, சிவ வழிபாடும் தமிழும் ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாதபடி சதையும் நகமும் போல ஒன்று பட்டிருந்தன. பிற்காலத்தில் சமயம், மொழியினின்று பிரிக்கப்பட்டது. தமிழல்லாத மொழி சமயமொழியாக்கப்பட்டது. அப்பொழுது சைவமும், தமிழும் பிரிக்கப்பட்ட சதையும் நகமும் போலாயின. சமய வளர்ச்சியும் மொழி வளர்ச்சியும் குன்றின. மொழி சம்பந்தமான பூசல்கள் எழுந்தன. பேச்சு மொழி ஒன்றாகவும், சமய மொழி ஒன்றாகவும் இருத்தல் பல குழப்பங்களுக்கும் இன்னல்களுக்கும் ஏதுவாகும். பழமை தொட்டு ஆரியம், தமிழ் என்னும் போராட்டங்கள் அல்லது பொருமைகள் இருந்து வருகின்றன. சமய சீர்திருத்தம், தமிழ் மொழி வளர்ச்சி என்பவற்றுக்குப் பணியாற்றும் உத்தமர்கள் இதனைக் கருத்திற் கொள்ளுதல் நன்று.

சைவம் வாழ்க! தமிழ் வாழ்க!!

BIBLIOGRAPHY

1. A Literary History of India. —R. W. Frazer.
2. A short history of India. —E. B. Havell.
3. Buddhists way of life—its philosophy and history. —Harold Smith.
4. Castes in India—its nature, function and origins. —J. Hatton.
5. Encyclopaedia Britannica, 15th Ed.
6. History of civilization. —Will Durant.
7. History of the Tamils. —P. T. Srinivasa Aiyengar.
8. Indian Philosophy parts I & II. —Dr. S. Radhakrishnan.
9. Literary achievements in India. —Mrs. Hensa Metha.
10. Local Government in ancient India. —R. K. Mookerji.
11. Mohenjo-Daro and Indus Civilization. —Sir John Marshall.
12. Orient and Linguistic studies. —William Dwligh.
13. Outlines of Indian philosophy. —P. T. Srinivasa Aiyengar.
14. Pre-Aryan Tamil culture. Do.
15. Pre-historic ancient and Hindu India. —R. D. Banerji.

16.	Sanskrit Literature.	—Professor Macdonell.
17.	Short Studies in comparative religions.	—J. G. R. Forlong.
18.	The Hindu view of art.	—Mulk Raj Anand Ph. D.
19.	The History and Culture of Indian People.	—Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay.
20.	The Indus Civilization.	—Earnest Mackay.
21.	The systems of Vedanta Philosophy.	—Dr. Paul Duessen.
22.	Upanishads	—R. D. Diwakar, Bombay 1950.
23.	Zeus	—Arthur Bernard Cook.

PERIODICALS

1.	Annals of Bhandarkar—Oriental Research Institute.	Vol. XIX
2.	Bulletin of the school of oriental studies.	Vol. VIII
3.	Indian culture	Vol. VII
4.	Indo-Asian culture.	Vol. I
5.	Journal of Indian History.	Vol. XII
6.	Memoir No. 41 Arch. Survey (India).	
7.	New Review.	Vol. X

பொருட் குறிப்பு

அகிகுண்டல நியாயம், 67

அக்கினி, 13

அசுர்பாணிப்பால், 5

அதர்வணம், 65

அத்வாரு, 64

அமெரிக்காவில்

சிவன் கோயில், 6

அரசவகுப்பினர் உபநிடத

ஞானத்தை அறிந்திருந்

தனர், 52

அரசனே தலைமைக்குரு, 21

அரசன் கடவுளின் அவ

தாரம், 21

அருச்சுனன், 70

அவதாரங்கள், 77

அருணந்தி சிவாசாரியார், 42

ஆ

ஆகமங்கள், 22

ஆசியா மைனரில் சிவ

வழிபாடு, 8

ஆதிசேடன், 91

ஆத்திகமும் நாத்திகமும், 53

ஆர்மேனியாவில் கண்ணன்

வழிபாடு, 18

ஆழ்வார்கள், 88

ஆளவந்தார், 82, 88

ஆறுதரிசனங்களை இவ்

விரண்டாகப் பிரிக்கலாம்,

58

ஆறு தரிசனங்கள், 53

ஆறுமுக நாவலர், 36

ஆனந்தகிரி, 68

இ

இந்து சமயம், 97

இராமாயணம், 77

இராமானுசர், 68, 82

இருக்கு, 63

இருக்கு வேதம், 65

இருபா இருபஃது, 42

இருஷ்பர், 74

இலக்குமி தந்திரம், 90

இலிங்கம்—இலங்குவது, 10

இலிங்கவழிபாடும் பாம்பு

வழிபாடும், 11

இலிங்காயதம், 28

இலேசியாவில் தமிழி என்

னும் மக்கள், 8

இளம்பால் (பகல்), 19

இஷ்வாகு, 87

(இ) ஸ்கந்த வழிபாடு, 84

ஈசுவர கிஷ்ணர், 56

உ

உண்மைநெறி விளக்கம், 43

உத்தரமீராமசை, 53, 62, 69

உபநிடக் கருத்துக்கள், ஆக

மக் கருத்துக்கள், 24

உபநிடதங்களின் காலம், 51

உபநிடதங்களின் பாராசிக

மொழிபெயர்ப்பு, 50

உபநிடதங்கள்—உபதேசங்

கள், 24, 49

உபநிடதங்கள் யாகங்களைக்

கண்டிக்கின்றன, 52

உபநிடத ஞானங்கள்

மொகஞ்சதரோ காலத்

தவை, 52

உமாதேவியார், 15

உமாபதி சிவாசாரியார், 42

உய்யவந்த தேவர், 42

உருத்திரசிவன், 93

உருத்திரன், 20, 93

எ

எகிப்தியர் தாமரைப்பூவைத்

தெய்வம், 21

எசுர், 63

எமிரேய நாட்டில் சிவன், 6

ஏ

ஏகாந்திகள், 32

ஓ

ஓலிம்பஸ் மலை, 10

ஓ (ஹோ) தா, 64

ஐ

ஐந்தாம் வேதம், 77

க

கடவுள், இயவுள் என்னும்

பெயர்கள், 28

கடைசி வருணத் தவருக்கு

வேத வேதாந்தங்கள் மறுக்க
கப்பட்டன, 31

கண்ணன் சிவபத்தனாயிருக்க

வரம் கேட்டது, 96

கண்ணன் வழிபாடு, 17

கந்தன் = கந்திலுறைபவன்,

19

கதிர்காமம், 18

கபிலர், 30

கபிலவாஸ்து, 56

கருடத்தம்பம், 86

கர்மமீமாம்சை, 69

கலியுகம், 82

களப்பலி, 14

கற்பம், 81

காசுமீர சைவம், 96

காஞ்சிபுரக் கைலாசநாதர்

கோயிற் சாசனம், 26

காடு கிழான், 14

காமிகாகமம், 27

கார்த்திகேயர் 19, 85

காளிதாசர், 85

கிரியா என்னும் புரோகிதர், 66

கிரியை, 26

கிருஷ்ணன் மகாதேவரை

வழி படல், 89

குகர், 84

குமார சம்பவம், 85

குமாரிலர், 62

கூரத்தாழ்வார், 83

கோயிலுக்கு மதிலும் அக
ழும், 21கோயிலும் கோயிற் கிரியை
யும், 20கௌதம புத்தரின் குடும்ப
தெய்வம் சிவன், 94

கௌரவர், 70

ச

சக்தியின் பெயர்கள், 93

சங்கரர், 30

சங்கரர் உரை எழுதிய உப
நிடதங்கள், 52

சங்கிதை, 67

சங்கு, 16

சடையப்ப வள்ளல், 42

சந்தான குரவர், 43

சமணம், 72

சமயத் தோற்றம், 4

சரியை, 26

சனகன், 79

சாத்த ஆகமங்கள் 27, 77, 92

சாத்தத்துக்கு 77, ஆகமங்கள்,
26

சாத்தம், 91

சாங்கிய காரிகை, 56

சாங்கியத்துக்கு ஞானம் எண்
என்னும் பொருள், 56

சாங்கியம், 53, 56

சாமவேதம், 65

சாலமனின் கோயில், 22

சிங்க வாகனத்திலிருக்கும்

தாய்க் கடவுள், 8

சித்தர் பாடல்கள் 32

சித்தார்த்தர், 74

சித்தித்திரயம், 88

சியஸ் கடவுளுக்கு மூன்று
கண், 9சிரியா நாட்டுத் தந்தைக் கட
வுள், 8

சிலப்பதிகாரம், 18

சிவசூத்திரம், 97
 சிவஞான போதம், 42
 சிவஞான சித்தி, 42
 சிவப்ரகாசம், 43
 சிவயோகிகள், 32
 சிவ வணக்கமும் திருமால்
 வணக்கமும் ஒன்று, 17
 சிவலிங்கம், 9
 சிவலிங்க வழிபாடு 18
 சிவன், 5, 18
 சிவன் மாதம், 6
 சிவன் மும்மூர்த்திகளுக்கு
 வேறுனவர், 20
 சிவராக்கள், 96
 சிறீ, பூ, நில என்னும் வீட்டு
 னுவின் மனைவியர், 91
 சுப்பிரமணியர், 19, 84
 சுவத்திகம், 16
 சுவேதாம்பரர், 72
 சூத்திர வடிவில் தத்துவ
 ஞானம், 54
 செவ்வேள், 19
 சேக்கிழார், 98
 சேயோன், 19
 சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை,
 27
 சைவத்துக்கு 28, ஆகமங்கள்,
 26
 சைவத்துக்கும் தமிழுக்கு
 முள்ள தொடர்பு, 97
 சைவமடங்கள், 34
 சேரம பானம், 63

ஞா

ஞாயிறு முழுமுதற் கடவுள், 4
 ஞான நூல்களை எழுதிவைத்
 தல் தமிழ் மரபன்று, 24
 ஞானம், 26

த

தக்கன் வேள்வி, 96
 தரிசனங்கள், 53

தர்மம்-கடமை, 67
 தலமரம், 11
 தாமரை மொட்டின் வடிவங்
 கள், 22
 தாய் குடும்பத்துக்குத் தலைவி,
 13
 தாலிபுளக நியாயம், 67
 திகம்பரர், 72
 திங்கள் வணக்கம், 12
 திரிபிடகம், 75
 திரியம்பகன், 95
 திருக்களிற்றுப்பாடியார், 42
 திருமந்திரம், 25, 32
 திருமுருகாற்றுப் படை, 19
 திருவுந்தியார், 42
 திருவருட் பயன், 43
 திரையற்ற கடல் போல்
 சிந்தை, 29
 தீர்த்தங்கரர், 72
 தீவணக்கம், 12
 துரோதானம், 27
 துர்க்கை, 91
 துர்க்கையின் பெயர்கள், 92
 தென்னிந்திய சிற்பமும் எகிப்
 திய சிற்பமும், 21
 தேவசேனை, 85
 தேவதாசிகள், 27
 தொல்காப்பியம்

ந

நச்சினூர்க்கினியர், 24
 நாணயங்களில் சிவ வடிவம்,
 96
 நாதமுனி, 88
 நாராயணர், 87
 நாலாயிரப் பிரபந்தம், 88
 நான்கு வருணங்கள், 37
 நிம்ரொட் அரசன், 13
 நியாயங்கள், 67
 நிரீச்சுர வாதம், 56, 75
 நியாயம், 60

நிர்வாணம், 73
 நீலகண்ட சிவாசாரியார், 27
 நீலகண்டர், 70
 நூறுயாகங்கள் செய்தவன்
 சுவர்க்கத்துக்கு அரசன், 49

ப

பகவத்கீதை, 70
 பகவான், 86
 பகற் கடவுள் சம்பந்தமாக
 பாபிலோன், 10
 பசுபதி, 94
 பஞ்சராத்திரம் என்பதன்
 பொருள், 90
 பஞ்சராத்திரரின் 8 எழுத்து
 மந்திரம், 89
 பஞ்சராத்திரிகர், 87
 பதஞ்சலி, 59
 பதினெண் புராணங்கள், 81
 பத்மசங்கீதை, 90
 பரணி நூல்கள், 14
 பரிபாடல், 19, 88
 பரிமேலழகர், 24
 பரிவார தெய்வங்கள், 21
 பலதேவ வழிபாடு, 88
 பாகவதம், 85
 பாகவதரின் 12 எழுத்து மந்தி
 ரம், 89
 பாசுபத அத்திரம், 95
 பாசுபதம், 91
 பாணினி, 97
 பாண்டவர், 70
 பாரதப்போர், 76
 பாரதம் திராவிட நாட்டுக்
 கதை, 76
 பார்சவர், 72
 பாலவர், 77
 பால் கடவுள், 19
 பாஷா என்னும் நடை, 25
 பாற்கடல், 91
 பிணிமுகஆர்தி, 19

பிரம என்னும் புரோகிதர், 65
 பிரம சூத்திரம், 60, 69
 பிரமணியர், 84
 பிரமர், விட்டுணு, உருத்திரன்,
 20

பிராமணங்கள், 49, 87
 பிராமணரல்லாத துறவிகள்,
 33

புத்தர், 28, 74
 புராணங்களின் காலம், 80
 புராணங்கள், 18, 79
 பூசாரிக் குடும்பங்கள், 21
 பூர்வமீமாம்சை, 53, 61
 பூர்வமீமாம்சை முழு முதற்
 கடவுளைப் பற்றி அக்கறை
 கொள்ளவில்லை, 54

பெத்தெல், 12
 பெரியநம்பி, 82
 பெரிய புராணம் 27
 போசராச மார்த்தாண்டா, 59
 போதாயன கிரியா சூத்திரம்,
 60
 போற்றிப் பஹ்ருடை, 43
 பௌத்திர பாசு, 73

ம

மகாஉகம், 81
 மகாசேனர், 8±
 மகாபாரதம் 76
 மகாவீரர், 72
 மணிப்பிரவாளம், 89
 மயூர சந்திரகுப்தன், 73
 மறு பிறப்பைப் பற்றி ஆரி
 யர் அறிந்திருக்கவில்லை, 23
 மறைஞான சம்பந்தர், 42, 43
 மனுக்கள், 5
 மாதவர், 83
 மாயா மக்கள், 7
 மால் வழிபாடு, 16
 மிருகோத்திரம், 27
 மீமாம்சை, 61

முண்டகம் மழிக்கப்பட்ட
தலை, 51
முதியபால் (பகல்), 19
மும்மூர்த்திகள், 20
முருகக் கடவுளுக்கு ஆறு
முகம், 19
முருகக் கடவுள், 19
முழிக வழிபாடு, 18
முருகவழிபாடு க தி ர வ ன்
வழிபாடு, 18
மூவடிகளால் உலகளந்தது,
86

ய

யமினி, 61
யமினி சூததிரம், 67
யமுனசாரியர், 88, 90
யவனர், 77
யாக்குவல்கிய மிகுதி, 58
யாதவப் பிரகாசர், 70, 82
யோகம், 26, 53, 56

வ

வசவர், 27
வருணச்சிரம தருமம், 27
வல்லபர், 68
வற்சயாயனர், 61
வன்னியும், கிணறும் இலிங்க
மும், 11
வாசஸ்பதி, 68
வாசகுப்தர், 96
வாசுதேவ கிருட்டிணர், 86
வாசுதேவ கிருட்டிண விட்
டுணு, 87

வாசுதேவன், 86
வாத நாராயணர், 68
வார்த்தமானர், 73
விசாகர், 84
விசிடாத்துவைதம், 71, 83
விட்டுணு மதம், 85
விட்டுணு வழிபாடு, 17
விட்டுணுவின் அவதாரம், 78
விட்டுணுவும் சிவனும், 78
வித்தியாரணியர், 84
விநாயா, 75
வியாக்கிர பாதர், 60
வியாசர், 76, 81
வினா வெண்பா, 43
விட்டும பருவம், 70
வீரசைவம், 12, 28
வெள்ளப் பெருக்கு, 4
வேதங்களில் பத்து உபநிட-
தங்கள், 51
வேதங்களைப் பெண்கள் கேட்-
டலும் ஓதலும் கூடாது, 29
வேதங்கள், 46
வேதமார்க்கமும் ஆகம மார்க்க-
மும் 30
வேதம் ஒன்றாகவிருந்தது, 64
வேதம் நித்தியம், 68
வேதாந்த சூத்திரம், 68
வேதாந்த தேசிகர், 90
வேதாந்தம், 69
வைசேடிகம், 53, 59
வைசேஷ, 60
வைணவ ஆகமங்கள், 108, 89
வைணவ சமய வளர்ச்சி, 89
வைதீக சமயம், 45

இவ்வாசிரியர் எழுதிய நூல்கள்

	ரூ.	ந.பை
1. செந்தமிழ்கராதி	7	50
2. தமிழ்ப் புலவரகராதி	5	00
3. தமிழ் இலக்கிய அகராதி	2	50
4. திருக்குறள் தெளிவுரை	4	00
5. தமிழர் சரித்திரம்	3	00
6. பழந்தமிழர்	2	25
7. கலிங்கத்துப்பரணி வசனம்	1	00
8. தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும்	2	25
9. சைவசமய வரலாறு	1	50
10. திராவிட இந்தியா	1	00
11. மறைந்த நாகரிகங்கள்	1	25
12. உங்களுக்குத் தெரியுமா?	2	75
13. அறிவுக் கட்டுரைகள்	1	00
14. பத்துப் பாட்டு உரைநடை	1	50
15. மரணத்தின் பின்	1	00
16. மனிதனைப்படித் தோன்றினான்?	0	60
17. பெண்களும் சமூகமும்	0	75
18. ஆதிமனிதன்	0	50
19. ஆதி உயிர்கள்	0	60
20. நீதிநெறி விளக்கம்-உரை	0	60
21. பொது அறிவு வினாவிடை (1500 கேள்விகளும் விடைகளும்)	1	25
22. பொது அறிவு (புதிய பதிப்பு)	2	00
23. திருமணம்	0	60
24. திருவள்ளுவர்	0	50
25. அகத்தியர்	0	50
26. உரோபின்சன் குருசோ	0	50
27. சிந்துபாத்	0	50
28. கலிவர் பயணங்கள்	0	50
29. ஓடிசியஸ்	0	50
30. நமது தாய்மொழி	0	50
31. தேம்பாவணி வசன பாடம்	0	60
32. அறிவுரை மாலை	1	00
33. அறிவுரைக் கோவை	1	00
34. திராவிட மென்றூலென்ன?	0	38
35. உலக நாகரிகத்தில் தமிழர்	0	50
36. தமிழ் ஆராய்ச்சி	0	38
37. பெண்கள் போராட்டம்	0	38
38. தமிழ் விளக்கம் (வினா விடை)	0	38
39. முச்சங்கம்	0	50
40. பெண்களுலகம்	0	75

உணவு சிலைகள் - புள்ளி. - தலைகள்.
 அளவாக்கிய உணவு - கணக்குகள்.)
 கணக்குகள் - 11 அணுகி
     அளவாக்கிய
 உணவுகளை - வேண்டுக
 உணவுகளைப் பற்றிய கணக்குகள் - வேண்டுக
 உணவுகளைப் பற்றிய கணக்குகள் - உணவுகளை.
 உணவுகளைப் பற்றிய கணக்குகள் - உணவுகளை.
 உணவுகளைப் பற்றிய கணக்குகள் - உணவுகளை.
 உணவுகளைப் பற்றிய கணக்குகள் - உணவுகளை.
 உணவுகளைப் பற்றிய கணக்குகள் - உணவுகளை.

தமிழ்நாடு சர்க்கார். அட்டை. தொகுப்பு
தமிழ்நாடு சர்க்கார் - தாது கார்டு 20000
தமிழ்நாடு சர்க்கார் - தாது - (சுரு)

அட்டை
மேலேயே இதுபோல் தாது கொண்டு - அட்டை
கார்டுடன் தாது நேரத்தில் கொண்டு. (சுரு).

தாளம்:

தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது

தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது

அட்டை

தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது

தாளம்:

தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது

தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது
தமிழ்நாடு சர்க்கார் தாது - தாது

24.12.1971. தாது

